

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMPIRE
OF SINNERS

 Fearless
SINNER

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
FAITH SUMMERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Korkusuz Günahkar

Khardine Gray Faith
Sinner

İçindekiler

[Korkusuz](#)

[Günahkar Yazar](#)

[Notu](#)

[Romantizm Notu](#)

[Faith Summers'ın Diğer Eserleri](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37 Epilog](#)

[- Chloe Epilog -](#)

[Cillian](#)

[Yazar Hakkında](#)

Korkusuz Günahkar

Günahkarlar İmparatorluğu 3. Kitap
USA Today En Çok Satan Yazar
Khardine Gray
Faith Summers
adıylayazıyor

Telif hakkı © 2024 Khardine Gray Lütfen dikkat: Faith Summers, USA Today En Çok Satan Yazar Khardine Gray'in Dark Romance takma adıdır.

Tüm hakları saklıdır.

Korkusuz Günahkar Günahkarlar İmparatorluğu Serisi 3. Kitap Telif hakkı © 2024 Khardine Gray

Kapak tasarımı © 2024 Book Cover Couture

Fotoğrafçı - Wander Aguiar Kapak

Modeli - Valerio

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu eser telif hakkıyla korunmaktadır. 1968 Telif Hakkı Yasası kapsamında izin verilen kullanımlar dışında, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın önceden yazılı izni olmadan hiçbir kısmı herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz, kopyalanamaz, taranamaz, erişim sisteminde saklanamaz, kaydedilemez veya iletilemez.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserinde tasvir edilen tüm karakterlerin ve durumların tamamen hayali olduğunu ve gerçek kişilerle hiçbir ilgisi olmadığını beyan eder.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Aşağıdaki hikaye yetişkinlere yönelik temalar, küfürlü dil ve cinsel içerik barındırmaktadır.

Yetişkin okuyucular için yazılmıştır. Tüm karakterler 18 yaşın üzerindedir ve tüm cinsel eylemler rıza ile gerçekleştirilmiştir.

Yazar Notu

Faith Summers, USA Today'in en çok satan yazarı Khardine Gray'in karanlık romantizm alanındaki takma adıdır.

Romantik Not

Sevgili okuyucu dostum,

Kitabımı okumak için seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Umarım beğenirsiniz.

Bu kitabın karanlık bir mafya romanı olduğunu belirtmek isterim.

18 yaşından büyükler için uygun olan, yetişkinlere yönelik ve açık sahneler içermektedir. Ayrıca bazı okuyucuları rahatsız edebilecek sahneler de bulunmaktadır.

Sevgiler ve öpücükler xx

Faith Summers'ın diğerkitapları

[FAITH SUMMERS KOLEKSİYON SERİSİ](#)

Günahkarlar mı Azizler mi

Kötü Şövalye

Kurnaz Şövalye

Kötü Şövalye

Zalim Şövalye

Vahşi Şövalye

Acımasız

Şövalye

Acımasız

Milyarderler

Acımasız Şövalye

Acımasız Asi

Acımasız Kötü

Adam Acımasız

Avcı Acımasız

Mirasçı

Günahkarların

İmparatorluğu Acımasız

Günahkar Merhametsiz

Günahkar Korkusuz

Günahkar

Vahşi Miras Şeytanın

Öpücüğü Kötü

Adamın Takıntısı

Avcının İntikamı

Karanlık Sendika

Acımasız Prens

Karanlık Esir

Kötü Yalancı

Merhametsiz Avcı

Kalpsiz Aşık

Acımasız Kral

Karanlık Serüven

Beni Kışkırt

Beni Alay Et

Beni

Heyecanlandır

Beni Baştan

Çıkar Beni Al

Orijinal Günahlar

Karanlık Serüven

Fanteziler

Baştan Çıkar

Onları

Kışkırt

,

Oyna,

Baştan

Çıkar

DUET

Kan ve Dikenler Düeti

Merhametsiz Yeminler

Merhametsiz Birlik

Zalim Sırlar

Zalim Yalanlar

Zalim Sözler

Tek Başına

Aldatıcı Yeminler

Ölümcul Oyunlar

Kötü Kan

NOVELLAS

Patronun Kızı

Oyuncu

Lekeli Başlangıçlar

FAITH SUMMERSTIN HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN, GELECEK SÜRÜMLER HAKKINDA HABERLER VE [ÖZEL HEDİYE](#) ALIN.

Birinci Bölüm

Cillian

Zengin gece gökyüzünde tehditkar bulutlar toplanıyor ve ruhumdaki gerginliği artırıyor.

Hayalet gibi ay ışığı, depoya doğru koşarken beni ve adamlarımı aydınlatıyor.

Bu gece o gece.

Bu gece, Lance Polinsky ailemi öldürdüğü için ölecek ve ben intikamımı alacağım.

Onlar, benim tatlı annem ve cesur babam, sonunda huzur içinde yatabilecekler.

Onların cesetlerini asla bulamamış olmam yeterince kötü. Onlardan geriye kalanlar kutsallığı bozulmuş ve benim için kaybolmuştu. Bu yüzden, bizden önce giden klanın geri kalanı gibi onları İrlanda'daki aile mezarlığına gömmе şansım hiç olmadı.

Bu gece bu piçi yakaladığımda adalet yerini bulur umarım.

Deponun kapısına vardık ve sağımda ve solumda en iyi iki arkadaşım, Virgo ve Dante, yanımda duruyor.

Onlar, yanımda olabilecek en iyi adamlar. Virgo ve onun teknik becerileri olmasaydı, bu an mümkün olmazdı. Dante ve Creed'in lideri olarak sahip olduğu güç ve nüfuz olmasaydı, bu orospu çocuğunu bulmak için gerekli desteği ve gücü asla elde edemezdim.

Arkamızda otuz kişilik en iyi adamlarımızdan oluşan bir ordu duruyor.

Silahlarımız ateş etmeye hazır halde, büyük ahşap kapıları kırarak içeri giriyoruz. Tüm öfkemi kullanarak kapıları adeta parçalarken kendimi cehennem canavarı gibi hissediyorum. Sonra devasa kasalar ve ağır makinelerle dolu geniş alana koşuyoruz.

Lance Polinsky'nin ve onun ailemin cinayetindeki rolünü altı aydır biliyorum. O günden beri onu aramadığım bir dakika bile geçmedi.

Karşılaştığımız sorun, onu arayan ve bulamayan herkesin karşılaştığı sorunla aynıydı.

Lance Polinsky yüzü olmayan bir adam. Karaborsa tüccarı ama kimse onun neye benzediğini bilmiyor. Yeraltı dünyasında hayalet olarak anılıyor ve bu pislik, sadece onunla çalışanların yüzünü görmesine izin veriyor.

Onun bu gece burada olduğunu, Virgo'nun birlikte çalıştığımız bir casustan aldığı ihbar sayesinde öğrendik.

Lance'in merdivenlerin üstündeki ofiste olması gerekiyor. İstihbaratımız, buraya uyuşturucu teslimatını beklemek için geldiğini söyledi.

New York Limanı'nın rıhtımında bulunan bu depo, böyle bir teslimat için mükemmel bir yer. Ama *biz* şu anda buradayız. Lance'in beklediği Triad üyeleri değil. Onları Manhattan'ın hemen dışındaki ormanda, buraya gelmeden önce hallettik.

Sonunda üstünlük bizde. Lanet olası üstünlük bizde. Lance benden bir adım önde gibi görünüyordu, ama bizi gördüğünde hayatının şokunu yaşayacak. Depoyu kuşattığımız için kaçmaya bile kalkışamaz.

Virgo, Dante ve ben beş adamımızla merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Geri kalanlar etrafa yayılıyor. Binada en az on tane Lance'in koruması olması gerekiyor. Onların ölmesi lazım.

Grubu merdivenlerin üstündeki ofise götürüyorum. Şansımıza, sadece bir tane var. İhtiyacımız olan kişi.

İntikamın tatlılığını neredeyse tadabiliyorum.

Bu tadı ağzımda sadece bir kez hissettim. Ölüm her zaman kötüdür ve her zaman zordur, ama bazı ölümler kalbi diğerlerinden daha fazla etkiler.

Ofis kapısı aralık, bu yüzden aceleyle ileri atılıp kapıyı kırarak içeri giriyorum. Ama duruyorum ve gözlerim tavan vantilatörüne asılı, gözleri oyulmuş casusumuzu gördüğümde ellerim yanlarıma düşüyor.

Odanın içinde ondan başka kimse ve başka hiçbir şey yok. Göğsüne bir not yapıştırılmış.

Adamlar geride dururken, Virgo ve Dante yaklaşıp ona bakıyorlar, benim hissettiğim kadar öfkeli görünüyorlar. Sonra bana bakıyorlar ve öfkeleri acıma duygusuna dönüşüyor.

İkisi de koyu sarı saçları, 1,98 metre boyları ve askeri vücut yapılarıyla birbirlerine benziyorlar. İnsanlar onları sık sık ikiz sanıyor. Şu anda yüzlerinde görünen acınası ifade birbirlerinin aynısı.

Acınmaktan ne kadar nefret ediyorum. Ben İrlandalı mafyanın başıyım. Acıma, düşünsem de söylesem de, benim sözlüğümde yer almamalı.

Bana acıyorlar çünkü bu da başarısız bir girişim ve en kötüsü gibi görünüyor.

Daha önce düşman tarafından bırakılmış bir not almamıştık. Ya da bir ceset.

"O piç kurusu geleceğimizi biliyordu." Sessizliği bozarak konuşuyorum. "Geleceğimizi biliyordu lan."

"Johnny ile beş dakika önce konuştuk," diyor Virgo kalın Rus aksanıyla. Ses tonu, önümüzde asılı duran *casusumuz* Johnny'ye bakarken duruma olan inanamamasını yansıtıyor. "Lance'in burada olduğunu doğruladı."

"O zaman çok geç olmuştu." Dante'nin sesi ve aksanı Virgo'nunkinden daha hafif, ama benim zaten düşündüğüm şeyi doğruluyor.

Bizim bir şaka olduğumuzu anlıyorum. Hiçbir zaman umudumuz bile olmadı.

"Bizi tuzağa düşürdü." Derin bir nefes alıp boş ofisi gözden geçiriyorum. Görünürde hiçbir kağıt yok, dosya çekmeceleri açık ve boş. "Burada hiçbir şey yok. Gitmeden önce her şeyi temizlemiş."

Öfkemi bastırarak öne çıkıp Johnny'nin vücudundan notu koparıyorum.

Notta şöyle yazıyor:

Beni asla bulamayacaksın, Cillian O'Ridian. Beni aramayı bırak. Beni kızdırırsan ne olacağını görmek istemezsin.

Arkadaşın, L.P.

Notun altında, gözleri iki X olan bir gülün yüz var. Notu Virgo'ya veriyorum çünkü o en yakınım.

O da okuduktan sonra öfkelenir ve notu Dante'ye verir.

"Bu benim en iyi ipucumdur," diyor Virgo alaycı bir şekilde, yumruğunu sıkıca kapatarak. "Yapabileceğimiz başka bir şey olmalı," diyorum.

Virgo ve Dante birbirlerine bakiştılar. Çocukluğumuzdan beri ikisi benimle olduğundan daha yakınlardı.

Eskiden bunun ikisinin de Rus olması nedeniyle olduğunu düşünürdüm. Ebeveynleri de çocukluktan beri tanışıyorlardı ve kültürel bir bağları vardı. Ama sonra bunun daha fazlası olduğunu fark ettim. Aynı şekilde düşünüyorlar ve neredeyse aynı kişi olabilirler.

Yüzlerindeki ifadeler, sonuna geldiğimizi düşündüklerini gösteriyor.

Biz sıradan insanlar değiliz. Virgo dünya çapında bir hacker ve Dante ise herkesin bildiği en yetenekli suikastçılardan biri. Herhangi birimizin yenilgiyi kabul etmesi, her şeyi denediğimiz, gökleri yerden oynattığımız ve cehennemin her köşesini aradığımız anlamına gelir.

Ama ben, her şeyi yeniden yapman gerektiğine inanan biriyim.

Her şeyi tekrar dene, yine her şeyi yap, ve o lanet olası cehennemin köşelerini *tekrar* kontrol et. Çünkü bir şeyi gözden kaçırdık.

"Sakın bana fişi çekmeye kalkışma. Ben pes etmiyorum." Dişlerimi sıkıp onlara öfkeyle bakıyorum. "Lance bir not bırakmış. Bu da onu kızdırdığım anlamına geliyor. Sadece baştan başlamamız gerekiyor."

Dante isteksizce başını sallar. "Tamam. Baştan başlayalım."

Virgo da başını sallar, ama en azından gözlerinde şefkat vardır. Kız kardeşimle evlenip ailelerimiz arasındaki eski ittifakı yeniden kurduğundan beri bana karşı daha böyle davranıyor.

"Lance'in casusumuzu nasıl öğrendiğini bulmakla başlayalım," diye önerir, dövmele parmak eklemlerini çatırdatarak. "Bu bize bir ipucu verebilir."

"Tamam. Belki buradaki güvenlik kameralarını kontrol edip etrafta kimlerin olduğunu görebiliriz." "İyi fikir," diyor Dante, gözlerini benden ayırmadan.

"Biz bunu yaparken,

ben adamları depoyu aramaya göndereceğim."

"Teşekkürler." Kararlılıkla çenemi kaldırıyorum. "Bu adamı bulmalıyım. Onu bulmalıyım. Aileme yaptıklarından sonra, onu aramaktan vazgeçemem."

"Biliyoruz." Virgo elini omzuma koyar. "Hadi." Odadan çıkarız.

Kalbim o kadar ağır ki, sanki göğsüme kayalar yerleşmiş de beni aşağı çekiyormuş gibi hissediyorum.

İçimde tüm dünya beni cehenneme sürüklesin, fark etmez. Devam etmeliyim.

Başarısızlık bir seçenek değil.

Ertesi sabah, babamdan miras kalan banka O'Ridians PLC'deki ofisimde oturuyorum.

O kadar öfkeliyim ki, derimi yüzüp dünyayı parçalamak istiyorum. Saatlerce güvenlik kamerası kayıtlarını inceledikten sonra, sızıntının kaynağını bulduk.

Sızıntı, limanın diğer tarafındaki nakliye şirketimde çalışan Harlan Jacobs adında bir adamdan geliyor.

Biz oraya varmadan iki saat önce binada dolaşırken onu yakaladık.

Bu pisliğin depoyla hiçbir bağlantısı olmadığı ve depo nakliye şirketimden birkaç mil uzakta olduğu için, orada olması için hiçbir neden yoktu. Lance'e rapor vermek dışında.

Lance'in beni gözetlemesi için Harlan'ı tutmuş olabileceğini düşündüm. Harlan'ın telefonuna cevap vermemesi, bu sabah işe gelmemesi ve hiçbir yerde bulunmaması, şüphelerimi doğruluyor.

Güvenlik kamerası kayıtları, Harlan'ın depoda birkaç kişiyle konuştuğunu gösteriyordu ve bu kişilerden herhangi biri Lance olabilirdi. Ama, sürpriz, sürpriz, Lance'in olması gereken ofiste güvenlik kamerası yoktu. O alanı kapsayan kameralar kapatılmıştı.

Her şey beni mahvediyor ve sanki yeniden başlangıç noktasına dönmüşüm gibi hissediyorum. *Yine.*

Yumruğumu masaya vuruyorum, evrak yığını zıplıyor. Beni en çok sinirlendiren şey, Harlan gibi bir cücenin bana karşı kullanılması.

Harlan, ben İrlanda'da yaşarken şirkete katılan bir pislik. Üç yıl boyunca benim için çalıştı. Lance'i bulduktan sonra Amerika'ya dönmeye karar verdiğimde, Harlan bana yakınlardı.

Ya da daha doğrusu, Lance'i bulmaya odaklanabilmek için, onun tecrübesine güvenerek sorumluluğu ona devrettim. Bu benim ilk hatamdı. Düşmanların seni alt etmek için kullandığı insanlar onun gibilerdir. Bunu herkesten daha iyi bilmeliyim.

Bütün bu boktan durumun üstüne, Harlan bana iki yüz elli bin dolar borçlu. Çok güvenilir ve iyi bir çalışan olduğunu kanıtladığı için

ona ve karısına, ailesinin restoran zincirini genişletmek için bir binayı yenilemeleri için borç verdim.

Belli ki bu konuda da beni kazıkladı. Asla kimseye güvenmem. Ama içinde bulunduğum berbat durum beni gafil avladı ve beni bir kaltak haline getirdi.

Zaten açık olan kapımda bir vuruş sesi duyulur.

Başımı kaldırdığımda Jaxon Bortsov'un eşikte durduğunu gördüm. Uzun, dağınık saçları ve Hulk'a benzeyen barbar görünüşü nedeniyle ona Canavar diyoruz.

O, Creed Konseyi'nin üyeleri olan Vysotsky Bratva'nın ikinci patronu.

Bir yıldan fazladır birlikte çalışıyoruz. Ailesi, dünyanın en büyük ağır silah şirketlerinden biri olan Bortsov Tech'in sahibi. Yeraltı bağlantılarımızın doğası gereği, Jaxon nakliye şirketini kurduğumda ilk müşterilerimden biriydi. Bugün onu görmeyi beklemiyordum.

"Selam." İçeri girer. Elinde bir zarf vardır. "Dün gece olanları duydum."

"Tam bir felaketti."

"Evet. Ve henüz bitmedi." Zarfı havaya kaldırır. "Neler oluyor?"

"Harlan Jacobs. O lanet olası bir dolandırıcı. Dün gece benim sevkiyatı çaldı."

Sırtım, sanki biri omurgama çelik bir çubuk sokmuş gibi dikleşti. "Bana ne diyorsun sen?"

"Ekibim, merkezden alınan silah sevkiyatının limana hiç ulaşmadığını keşfetti. Harlan her zamanki gibi kendisi aldı."

Bu olamaz. Bu olamaz lan. "Gerçekten sevkiyatı aldı mı?"

Jaxon başını sallar ve çenesini sıkar. "Evet. Yaşlı birinin elinde olmaması gereken, yeni nesil NASA teknolojisiyle üretilmiş, elli milyon dolar değerinde silahları çaldı. Ayrıca iç postamda bunu bulduk." Zarfı açar ve bir not kağıdı çıkarır.

Üzerinde sadece gözleri çizili alaycı bir gülen yüz ve altında L.P. harfleri yazıyor.

"Lance Polinsky," diye tamamlar Jaxon.

"Evet." Gözlerimin önünde kırmızı ateşler parlar. "O mesaj sana değildi. Bana idi. Bana, ona bulaşırsam, bana bulaşacağını söylemeye çalışıyor. Ve bulaştı da."

Jaxon bitkin bir nefes verir. "O zaman iyiliğin karşılığını ver."

"İnan bana, ödeyeceğim," diye öfkeyle söylüyorum. "Silahları bir şekilde geri alacağım. Önce Harlan'ı bulmam lazım."

"Ben de seninle gelirim. Babam kayıp sevkiyat yüzünden çok kızgın ve benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorsun."

Jaxon ve babasının ilişkisi çok kötü. Babası, Jaxon'ın yaptığı her şeyi dikte ediyor. Jaxon'ın ağabeyi öldükten sonra ilişkiler daha da kötüleşti. Ağabeyi şirketi devralacaktı, ama miras kanunlarına göre, babasının isteğine aykırı olarak şirket Jaxon'a kaldı.

"Bu benim gözetimimde oldu, üzgünüm."

"Şu şerefsizi yakalamaya odaklanalım. Biraz araştırma yaptım ve ciddi bir borcu varmış gibi görünüyor. Kendisinin ve karısının sahip olduğu her şeyi kumarda kaybetmiş. Geçen ay Vegas'taki bir kumarhanede 250 bin dolarlık harcama ve çeşitli diğer harcamalar buldum. Kendi banka hesabını, karısının hesabını ve şirket hesaplarını boşaltmış."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Keşke öyle olsaydı. Lance, borcu yüzünden onu kendisi için çalıştırmaya ikna etmiş gibi görünüyor. Henüz emin değilim, ama bizim gibi insanlardan çalmasının tek mantıklı açıklaması bu."

Jaxon çok haklı. Harlan kim olduğumuzu ve Creed'in bir parçası olduğumuzu biliyor.

Creed, on iki suç baronu ve onların altındaki kişilerden oluşan bir konsey. Dante şu anki lider.

Dört Bratva kardeşliği, İtalyan mafyasından iki aile, Camorra, Yakuza ve İrlanda mafyasından iki klan var ve ben ve amcam Seamus da bunların bir parçasıyız. Her grup, elli yılı aşkın süredir bizi bağlayan bir dizi yasa ve ilkeye uymak için kan yemini etmiştir.

Gücü ve zenginliği paylaşıyoruz. Ama intikamı da paylaşıyoruz. Bir gruba haksızlık edersen, hepsine haksızlık etmiş olursun.

Harlan gibi sıradan bir adam, bize bu şekilde bulaşmak için kesinlikle önemli bir baskı altında olmalı. Ama bu onu mazur göstermez. O zaten ölü bir adam.

"Aramayı genişletmem gerek. Umarım hâlâ New York'tadır." Elimi yumruk yapıyorum.

"Ben de biraz araştırma yaptım. Karısı dün gece kalp krizi geçirmiş ve hastanede yatıyor. Onu görmeden ayrılacağını sanmıyorum."

"Siktir. Bu, oraya gittiğimizde evde kimsenin olmamasını açıklıyor." "Kızı bu sabah hastaneye geldi." Zarfın içinden bir resim çıkarır ve bana verir. fotoğrafı çıkarıp bana uzattı.

Fotoğrafa baktım ve kafamda kargaşa hüküm sürmesine rağmen, bana bakan güzelliğe anında kapıldım. Uzun kahverengi saçları ve şampanya rengi gözleri olan çarpıcı genç kadın.

Kalp şeklinde bir yüzü, porno yıldızı gibi dolgun dudakları ve güneşten bronzlaşmış zarif boynundaki cildi krema gibi görünüyor.

Güzel, ama sadece fotoğrafını görmek bile öfkemi dindirmeyi başardığına şaşıyorum.

"Adı ne?"

"Chloe." Jaxon'ın eğlenceli sesi, benim hayranlığımı fark ettiğini gösteriyor. "Chloe Ricci."

Ricci. Harlan'ın karısının ilk evliliğinden olmalı. "Gidip onu ziyaret edelim."

İkinci Bölüm

Chloe

Annem kalp krizi geçirdi.

Bu kelimeler hala kafamda yanlış geliyor. Her düşündüğümde ruhum uyuşuyor.

Annemin hastane yatağının yanında durmak, vücudunun o kadar çok tüp ve makineye bağı olduğunu görmek kalbimi parçalıyor.

Annem sadece elli iki yaşında ama yüz yaşında gibi görünüyor. Sanki hayatının tüm yılları çalınmış gibi. Cildi hayalet gibi solgun, yüzü çökmüş. Yüzünde neredeyse kaşlarını çatmış gibi bir ifade var, bu da bana acı çekiyor olabileceğini düşündürüyor.

Bunun o olduğuna inanamıyorum.

Bu nasıl olabilir ki?

Annem her zaman çok sağlıklıydı. Ama son üç yıldır ne kadar sağlıklı olduğunu nasıl bilebilirim ki?

Ben burada değildim.

Üç buçuk yıldır yoktum.

Bu kadar zaman sonra ilk kez karşılaşılıyor ve annem komada.

Hak ettim. Ona hayatımdan uzak durmasını söylememiş miydim? Demek bu benim cezam, beni felakete sürükleyen diğ er her şeyin yanı sıra.

Elimi uzatıp eline dokundum. Soğuktu. Ölümcül bir soğukluktu. Hayır. Böyle düşünmemeliyim.

Aramızda ne olursa olsun, böyle bitmemeli. Özellikle de ona geri dönmeyi planladığım halde.

O bilmiyor olabilir, ama ben biliyordum. Yıllarca, her gün, eve dönüş yolunu bulabilmeyi diledim. Şimdi nihayet geri döndüğümde, bu böyle bitemez.

Doktorlar, önümüzdeki kırk sekiz saatin çok önemli olacağını ve onun için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını söylediler.

Annem, komşusu tarafından oturma odasının zemininde bulunmuş. Ne kadar süredir orada olduğu bilinmiyor, ama doktorlar bir süredir orada olabileceğini düşünüyor.

Eğer biri ona daha erken ulaşmış olsaydı, daha fazlasını yapabilirlerdi dediler.

Buna rağmen, tüm kalbimle uyanması için dua ediyorum.

Uyandığında, onu öylece bırakmış olduğum için beni affetmesi için de dua ediyorum.

Kendimi affedebileceğimden bile emin değilim, ama kalbim onun affını arzuluyor.

Hâlâ en yakın akrabası olarak benim var olmam bana biraz umut veriyor.
Hastane

Gece yarısından hemen önce hastane beni arayarak olanları haber verdi. Tanrıya şükür eski telefonum yanımdaydı, yoksa aramayı alamazdım.

Los Angeles'tan ilk uçağa bindim. Bir sonraki uçak sabah beşte olduğu için bu uçağa binebildiğim için şanslıydım.

Uçak bileti alacak param olduğu için daha da şanslıydım.

Aylarca, çıkmaz sokak olan garsonluk işimden para biriktirerek eve dönmenin bir yolunu arıyordum. Sahip olduğum az sayıdaki eşyayı ayaklarımın yanındaki sırt çantasına koydum ve yola çıktım.

Şimdi buradayım.

Beş saattir buradayım.

Birbirimizi tekrar bu şekilde göreceğimizi hiç düşünmemiştim.

Beni son gördüğünde, ben yirmi iki yaşında, ateşli bir genç kızdım. Şimdi yirmi altı yaşındayım.

O zamanlar Juilliard'dan yeni mezun olmuştum ve küçük bir dans şirketinde balerin olarak ilk işime başlamıştım.

Bir yıldız olma hayalleri kuruyordum, bu yüzden annem bana şirkette kalıp kendimi geliştirmemi söylediğinde onu dinlemek istemedim.

Ve ben de daha sonra benim yıkımım olacağı ortaya çıkan bir adama aşık oldum. Annem Nate konusunda beni uyarmaya çalıştı ama ben ondan daha iyi bildiğimi sanıyordum. Bugün, burada dururken, annemin haklı olduğunu itiraf edebilirim.

Dünyanın benim düşündüğüm kadar kolay bir yer olmadığını ve her şeyi bilmediğimi söylediğinde haklıydı.

Nate'in kalbimi kıracağını söylediğinde haklıydı.

Ve Los Angeles'ta her şeyin çok daha zor olacağını söylediğinde de haklıydı.

Onunla aynı fikirde olmayabilirdim ama ona saygısızlık etmemeliydim ve en kötüsü, onunla ilişkimi kesmemeliydim.

En azından, beni sevdiği için bana en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi söylediğini kabul edebilirdim.

Karşımdaki kapı açılır ve Dr. Chase içeri girer. Elimi annemin eline koyduğumu görünce bana sempatiyle bakar. Muhtemelen neden hala burada olduğumu merak ediyordur.

Bana haberi veren oydu, bu yüzden buraya gelmek için ne kadar yol kat ettiğimi ve bütün gece uyanık kaldığımı biliyor.

Dr. Chase bana babamı hatırlatıyor. O da babamın öldüğü zamanki gibi ellili yaşlarının sonlarında görünüyor.

"Annenizi kontrol etmeye geldim." Bıyığının uçlarını yukarı kaldıran nazik bir gülümsemeyle yaklaşır. Yatağın ucunda durur ve annemin zayıf bedeninden bana bakar. "Eve gitmiş olmanı umuyordum."

"Henüz değil."

"Biraz dinlenmelisin."

"Endişelendim. Bir şey olursa diye burada kalmak istiyorum." Farklı bir telefon alabileceğimin çok iyi farkındayım. Annemi bir daha canlı göremeyeceğimi söyleyen bir telefon.

"Tamamen anlıyorum. Birkaç saatliğine eve gitsen nasıl olur? Sana cep telefonu numaramı vereyim, böylece istediğin zaman arayıp onu kontrol edebilirsin. Sonra geri gelebilirsin."

Teklifi düşünüyorum. Cep telefonu numarasını almak beni rahatlatır. "Tamam. Teşekkürler. Ama çok uzun süre uzak kalmayacağım."

"Sadece biraz uyumaya özen göster." Dikkatini tekrar anneme çevirir. "Komada olan hastalar, çevrelerinde bir terslik olduğunu hissedebilirler. Kendimize iyi bakarsak, onların iyileşmeye odaklanmalarına yardımcı oluruz."

Tavsiyesi iyi. Daha önce de benzer bir şey duymuştum. Ama annemin benim burada olduğumu bilmekle muhtemelen heyecanlanacağını nasıl açıklayabilirim? Şimdilik bilmesin en iyisi.

"Tamam. Biraz uyuyacağım. Ona yardımcı olacak her şeyi yapacağım." Anneme başımı salladım.

"Güzel." Yanıma gelip bana bir kartvizit uzattı. "Bana ihtiyacın olursa ara. Ciddiyim."

"Çok teşekkür ederim." Kartı alıp kot pantolonumun cebine koyuyorum. Çantamı aldığımda, onu yine terk ettiğim için suçluluk duydum. Ama bu sefer geri dönecektim.

Odayı terk ediyorum. Koridorda yürürken kendimi *28 Days Later* filmindeki zombi figüranlarından biri gibi hissediyorum.

Son birkaç aydır eve dönmek için mümkün olduğunca çok para kazanmak için çok çalışmaya çalıştığımdan çok az uyudum.

Garsonluk işim ve erkekler kulübünde dans ettiğim garip vardiyalar vardı. Bu işler en çok para kazandırıyordu. Neyse ki striptiz yapmak zorunda kalmadım, ama direk kullanmayı biliyordum ve erkekler bana giydirilen neredeyse hiç giysi olmayan kıyafetlerin içindeki görünüşümü beğeniyorlardı.

Dışarı çıkıp bir taksi çağırdım.

Bana duran ilk taksiye biniyorum ve şoföre, uzun zamandır benim evim olmayan evin adresini veriyorum.

Yola çıktık ve telefonum çalmaya başladı. Baktığımda, terapistim April'ın aradığını gördüm.

Los Angeles'tan ayrıldığımda aradığım tek kişi oydu. Aylardır benim dayanağı oldu, ama dün gece annem için ağlarken onunla konuştuğum için her zamankinden daha çok minnettardım.

"Merhaba," diyorum ve telefonu kulağıma yaklaştırıyorum.

"Merhaba. Sadece seni ve anneni kontrol etmek için aradım. Uyanmış mı?"

"Hayır." İç çekip başımı arabanın yumuşak deri koltuğuna yasladım.

"Aman Tanrım. Bu durum için çok üzgünüm. Dayanmaya çalış." April her zamanki kendine güvenen tavrını takınmaya çalışıyor, ama durumun kötü olduğunu bildiğini anlıyorum.

"Deniyorum. Keşke eve daha erken gelseydim. Geçen hafta bile. Ya da dün." Elimi başıma koyuyorum. "Çok aptaldım. Ay sonuna kadar işte kalmaya çalışıyordum."

"Böyle düşünmemelisin. Bunun olacağını bilemezdin. Ay sonuna kadar plan yapmak normaldir. Özellikle de iş konusunda."

"Sanırım öyle."

"Başka nasıl hissediyorsun? Bu haberin senin için kolay olmadığını biliyorum ama lütfen son birkaç aydır başardığımız işleri gözden kaçırma. Şimdi her zamankinden daha fazla o güce ihtiyacın olacak."

"Haklısın." Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Sekiz ay önceki halim bu kadar çabuk ülkenin diğer ucuna gelemezdi. Nate'in bana yaptıkları yüzünden perişan haldeydim. Ve onu hapse attırmaya yardım ettiğim için. "Sanırım ben de bunun için çabalıyorum diyebilirim."

"Güzel. Güçlü kalmayı unutma. Umarım annen yakında uyanır."

"Evet. O zaman onunla yüzleşmem gerekecek." Sesim bir ton alçaldı. Uzun zaman sonra annemi tekrar görmekten endişeliydim, ama bu durumu onun öfkesiyle anında değiştirdim.

"Annen, onun yanında olduğun için çok duygulanacaktır." "Umarım."

"*Biliyorum.*" Sesi emin, sanki gerçekten biliyormuş gibi, ve ben buna tutunuyorum.

"Bunu söylediğin ve aradığın için teşekkür ederim." "Tabii ki. Senin için buradayım, biliyorsun."

"Biliyorum. Ve sana minnettarım."

Nate'i ömür boyu hapse attırmak için polise delil sağladıktan sonra sosyal hizmet görevlisi bana April'ı tahsis etti.

O iki kişiyi öldürdü. Ve ben her şeyi gördüm. Orada, marketin içinde onunla birlikteydim.

Aylardır kullandığı uyuşturucunun etkisiyle kafası güzeldi ve tezgahtar istediği sigaraları vermediğinde Nate onu ve adamın karısını da öldürdü. Her şeyi gördüm ve Nate ilişkimiz boyunca bana birkaç kez vurmuş olsa da, o gece onun gerçekte ne kadar canavar olduğunu anladım.

Bu olay on ay önceydi. Ondan önce, Nate ile ilişkim tamamen bozulmuştu ve beni bir yıldan fazla bir süre evimizde rehin tutarak her gün dövüyordu.

April ve ekibiyle dört ay süren yoğun bir terapi sonucunda kendime biraz olsun geri kavuştum ve ilerlemek için geriye gitmem gerektiğini kabul ettim. Kendimi düzeltmenin yolu eve dönmekti. New York'a dönmekti.

"Başka aile üyelerini gördün mü?" diye sordu April, beni düşüncelerimden kopararak.

"Henüz değil. Doktorlar kuzenim Roxanne'i aradılar ama o şehir dışında." Roxanne, ailemizin restoranı Ricci's'te annemle birlikte çalışıyor. "Sanırım daha sonra veya yarın buraya gelecek. Başka kimsemiz yok."

"Roxanne'i görmek için sabırsızlanıyor musun? Ondan çok bahsediyorsun."

Roxanne ve ben çocukluktan beri en iyi arkadaşız. "Onunla, gittiğimden beri hiç konuşmadım, bu yüzden onu gördüğümde nasıl karşılanacağımı bilmiyorum."

"Bunu dert etme. Ne olursa olsun, eve dönmek iyi bir şey. İhtiyacın olan yeni bir başlangıç."

Beni göremese de başımı salladım. "Katılıyorum."

"Güzel. Yarın tekrar arayacağım." "Teşekkürler, April."

"Bana ihtiyacın olursa ara."

"Ararım."

Telefonu kapatıp cep telefonumu çantama koyuyorum, sonra pencereden dışarı bakarak çevremdeki manzaraya dalıyorum.

Kendi şehrimde sudan çıkmış balık gibi hissediyorum. Burada büyüdüm ve burada yaşamayı sevdim. Şimdi geri döndüğümde, neden buradan ayrılmak için bu kadar çaresiz olduğumu bile hatırlayamıyorum.

Yarım saat sonra taksi Larchmont'taki eski evimin önüne geldi ve ben donakaldım. Orayı görmek kalbimi kabarttı. Çünkü geri dönmüştüm. Bu düşünce gözlerimi yaşarttı ama gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Şoföre ücreti ödedim ve indim, sonra bir süre kaldırımda durup evi seyrettim. Tam hatırladığım gibiydi.

Tudor tarzı bir ev, dört yatak odası, iki oturma odası, babamın benim için dans stüdyosuna dönüştürdüğü bir salon ve bir garajı var. Annem o zamanlar piyano çalardı, bu yüzden stüdyoda bir piyanomuz vardı.

Ev, etrafını çevreleyen tertemiz bahçesi ve verandaya giden Arnavut kaldırımli yolu ile rüya gibi bir ev gibi görünüyor.

Derin bir nefes alıp, patikadan yukarı doğru ilerliyorum.

Verandaya vardığımda, annemin her zaman sakladığı yerde, saksının içinde yedek anahtarı buluyorum.

Kapıyı açıp içeri giriyorum. Gül ve ahşap mobilyaların kokusu beni karşılıyor.

Evim gibi kokuyor, bu da beni gülümsetiyor. Yıllarca bu kokuya tutundum.

Evin içlerine doğru ilerlerken, evin tanıdık kokusunu ve beni saran görünmez güven kollarının verdiği o güvenlik hissini içime çekiyorum.

Koridordan dönüp oturma odasına doğru ilerlerken, yine yerinde olmayan bir koku alır ve adımlarım yavaşlar. Erkek parfümü gibi keskin ve güçlü bir koku.

Oturma odasına giriyorum ve babamın koltuğunda oturan sert bakışlı, parlak mavi gözlü, koyu saçlı bir adamı görünce anında pişman oluyorum.

O kadar çarpıcı görünüyor ki, sert ifadesi kötü bir tezat oluşturuyor.

Bakışları bana kilitlenir, beni olduğum yere çiviler ve hareket edemediğimi fark ederim. Nefes alamıyorum.

Başka bir adam – Jason Momoa'ya benzeyen – yerden tavana kadar uzanan sürgülü cam duvarın köşesine doğru ilerliyor.

Yanında beş adam daha duruyor.

Hepsinin silah taşıdığını fark edince boğazım düğümleniyor.

Üçüncü Bölüm

Chloe

Vücudum kaskatı kesilir. Kaya gibi sertleşir. Bacaklarım koşmak ister ama ben olduğum yerde sabit kalırım, ayaklarım yere çakılır, damarlarımdan buz yayılır.

Tanrım, bu da ne böyle?

Korku damarlarımdan akıyor, zihnimi aynı anda buz ve ateşle uyuşturuyor.

Nate ile yaşadıklarımdan sonra, bu dünyada var olan tüm kötü adamları çok iyi tanıyorum.

Bunlar mafya adamları.

"Merhaba, Bayan Chloe Ricci," diyor, unutulmaz mavi gözlü adam. İrlanda aksanıyla adımı duyunca dikkatim tekrar ona yöneliyor.

Beni tanıyor. Kim olduğumu biliyor. Ama *o* kim?

Sorumlu gibi görünüyor, ama canavar gibi Jason Momoa'ya benzeyen adam da aynı otorite havasını taşıyor.

"Merhaba." Tanrıya şükür sesimi buldum. Bu durumda yapabileceğim en kötü şey paniğe kapılmak. Bir an için, annemin taşındığını ve evi karıştırdığımı düşünmek için kendime kısa bir süre izin verdim. Ama sonra İrlandalı adam adımı söyledi. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Anneniz uyanık mı?"

Annemden haberi var. Ciğerlerimi tıkayan yumruğumu yutuyorum.

"Hayır."

"O zaman bize yardım etmelisin." Bana neşesiz bir gülümseme attı, bu da korkumu daha da artırdı.

"Ne konuda yardım etmemi istiyorsunuz?" Sesimin titremesini engellemeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum.

"Üvey babanın nerede olduğunu söyle."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "*Üvey babam* mı? Benim üvey babam yok ki."

Adamlar merakla birbirlerine bakışırlar.

"Etrafına bir bak, kızım. Şuradaki senin annen değil mi?" İrlandalı adam karşımızdaki duvardaki resimlere işaret eder. "İki yıldır evliler."

Fotoğraflarda annem ve sarışın bir adam düğün günlerinde

Annem... evlenmiş mi?

Annem *iki* yıl önce evlenmiş. Ve ben orada değildim. Yavaşça adama dönüyorum, o da bakışlarını yoğunlaştırıyor.

"Hemen Harlan ile konuşmam gerek. Annen, onun *karısı*, hastanede.

. Onu görmüş olmalısın."

"Hayır, görmedim. Beş saat hastanede idim ve sadece ben vardım. Bu ne hakkında?"

Sorumu bir an düşünür, sonra gözleri baştan aşağı beni süzer, içimi uygunsuz bir sıcaklık yayarak beni içine alır.

"Ben, annen ve üvey babanın bir ton borcu olduğu adamım. Ve üvey baban benden geri istediğim bir şeyi aldı."

Tanrım. Bu da ne böyle?

Ve annem borçlu mu? Onun kredi kartı olduğunu bile bilmiyordum.

. Titrememi durdurmak için ellerimi birleştiriyorum. "Ne kadar para?"

Adam başını eğdi ve beni, keşke seksi bulmasaydım dediğim o seksi bakışıyla izlemeye devam etti. "Çeyrek milyon dolar."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Çeyrek... *milyon* dolar mı?" "Duydun beni. Bir kez daha soruyorum: Üvey baban nerede?"

Panik duyularımı ele geçirir, ama kendimi kurtarmak için hızlıca düşünürüm. "Şu ana kadar üvey babam olduğunu bile bilmiyordum. Los Angeles'ta yaşıyordum. Annemle kavga ettik. Bu sabah hastaneden telefon aldıktan sonra New York'a döndüm. Bana inanmıyorsanız, Nathan Ferrera davasına bakın."

Çaresizliğimin patlamasından sonra daha da meraklı görünüyor.

Bakışları bir an fazla üzerimde kalır, sonra yüzündeki gerginlik kaybolur.

Ayağa kalkıyor ve ne kadar uzun ve kaslı olduğunu gösteriyor. En az 1,98 metre boyunda olduğunu tahmin ediyorum. Diğer adama Rusça gibi bir dilde bir şey söylüyor, adam kaşlarını çatıyor.

Bana bakar, sonra yanıma doğru yürür ve 163 cm boyumla onun yanında bir karınca gibi hissedirim. Onun bu kadar yakınımda olması tüylerimi diken diken eder ve tüm vücudum rahatsızlık hissiyle titrer.

Bir kartvizit çıkarır ve bana uzatır. Bu, bir saat içinde aldığım ikinci kartvizit. Biri iyi, biri kötü.

"Adım Cillian. Kısaca *Kill*." Bana kısa bir gülümseme atıyor ve sözlerindeki kelime oyununu kaçırmıyorum. "Üvey babanı görürsen, hemen beni ara. Paraya gelince, annen ve üvey baban önümüzdeki Cuma gününe kadar geri ödemek zorundalar. Ödemazlarsa, anlaşıldığı gibi evi ve restoranı alacağım. Beni duyuyor musun?"

Sanki bir savaş alanına düşmüşüm ve etrafımda birkaç bomba patlamış gibi hissediyorum. Yine de anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. "Evet. Anladım."

"Güzel. Senin yerinde olsam Los Angeles'a geri dönmezdim. Bundan sonra seni izleyeceğiz, Chloe." Bakışları sonsuza kadar sürecekmış gibi gözlerime yapışıyor, sonra hareket ediyor.

Geri adım atıp dışarıya doğru yürüdü. Diğer adamlar da onu takip etti.

Onların gitmesini izlerim ve ön kapının kapandığını duyana kadar nefesimi tutarım.

Tüm hava vücudumdan çıkar ve duvara yaslanarak kalbimin göğsümden fırlamaması için onu tutarım.

Kendimi nasıl bir çılgınlığın içine soktum?

Annem bir adamla evlendi ve şimdi sadece komada değil, aynı zamanda başı da belada.

Ben zaten beladan kaçmıştım ama bir kez daha belanın ağına düştüm.

Ne yapacağım ben şimdi?

Dördüncü Bölüm

Cillian

"Lütfen bana o kızı gördün ve ona kapıldın deme." Jaxon, Bugatti'ye binip yola çıktığımızda bana kaşlarını çattı.

"O hiçbir şey bilmiyordu."

"Yalan söylüyor olabilirdi."

"Yalan söylemiyordu."

Bana sert bir bakış attı ve Chloe'nin evinde kalmakta ısrar etmemesinin sebebinin Creed'deki konumum olduğunu biliyorum.

Ben üçüncü sıradayım, o ise hala ikinci adam. Bu yüzden böyle görevlerde benim sözüm onun sözünden üstündür. Şu anda sadece arkadaş olarak konuşuyoruz.

"Yalan söylemediğini nereden biliyorsun, Cillian?"

"Öyle işte." Gözlerinde gördüm, ama ona bunu söylemeyeceğim. Kesinlikle kadınların peşinde koştuğumu düşünecektir.

Aslında, tamamen haksız da sayılmaz. Bir erkek bir kadının etrafında dolaşıp onun amını düşünmez.

Bununla birlikte, onu sikmek istememe rağmen, endişelenmemiz gereken ciddi meseleler var. Öğlen geçti ve çabalarımızın karşılığında elimizde hiçbir şey yok.

"Evde ona göz kulak olacağım ve hastaneye bir adam göndereceğim. Bir şeyler ortaya çıkacaktır." Hayal kırıklığıyla nefes veriyorum. "Öyle olmak zorunda."

"Umarım öyle olur."

"Belki Harlan'ın karısı uyandığında daha fazla bilgi sahibi oluruz. Ama içimden bir ses, onun karısını bu işin dışında bıraktığını söylüyor. Karısının kocasının neyin peşinde olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Raporlardan öyle bir hisse kapıldım."

Ek araştırmalarım, Harlan'ın kumar bağımlılığını finanse etmek için yıllardır restorandan para çaldığını ortaya çıkardı. Borçlarını ödemek için borç aldı, sonra restoranın gelirlerinden aldığı parayla her şeyi dengeledi.

Harlan ve karısı bana kredi için geldiklerinde, karısı işi büyütmekten heyecan duyuyor ve aylık ödemeleri yapamayacaklarından endişelenmiyor gibi görünüyordu. Bu bir ay önceydi. Şimdi ise hiçbir şeyleri yok.

"O restoran, karısının ailesine aittir ve seksen yıldır işletilmektedir. Karısı, kocası gibi işini riske atmaz. Bu, karısının tek gelir kaynağıdır. Üstelik evi de buradadır." Paramı geri alamazsam, gelecek hafta ikisi de benim olacak. Ev tek başına iki milyon değerinde, yani tazminat alacağım. Ama Harlan'ın yaptığı diğer şeylerden dolayı daha fazla kaybedeceğim.

"Eğer onu da dolandırdıysa, eve yüzünü göstermeyecektir. Orayı izlediğimizi bilecektir."

"Elbette gösterecek, ama umarım bir ara oraya geri döner. Elimizde olan tek şey bu. Daha da önemlisi, Harlan Lance Polinsky'nin neye benzediğini biliyor."

Jaxon bana bakarak bu önemli gerçeğin ciddiyetini fark eder. Bu küçük gerçek, tutunmaya değer bir şey. Şu anda Harlan, Lance ile olan tek bağlantım.

"O zaman aramaya devam etmeli ve gözlerimizi açık tutmalıyız."

"Evet." Bunu söylemekten nefret ediyorum ama yapabileceğimiz tek şey, yaptığımız şeyi sürdürmek. Yolda hızla ilerlerken, zihnim geride bıraktığım güzelliğe kayıyor.

Chloe Ricci'nin fotoğrafı ona haksızlık ediyordu. Hayatında zorluklar yaşamış olsa da, gerçek hayatta daha güzeldi.

Bir erkeğin kurallarını çiğneyip onu elde etmek isteyeceği türden çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Ve bana kalbini açtı, bir yabancıya asla anlatmayacağı şeyleri anlattı.

Bana Nathan Ferrera davasını araştırmamı söyledi.

Araştıırırım. Merakımı uyandırdı.

Bu günlerde kadınlar benim için sadece güzel yüzleri ve vücutları olan, zevk almak için var olan varlıklar, ama bu kadın beni meraklandırdı.

Önemli değil. Annesi bana borcunu ödeyecek kadar parası yok. Yani annesinin tüm mal varlığını alsam bile, o yine de beni bir canavar olarak görecektir.

Bu değişmeyecek ve ben de değişmesini istemiyorum. O zaman durumumuzu netleştirmiş oluruz.

Önümdeki açık yola bakıyorum ve bir sonraki adımımı düşünmeye çalışıyorum.

Virgo'nun evinin bahçe yolundan yukarı doğru ilerliyorum.

Gece yine çöktü ve uzun zamandır yaşadığım en korkunç günlerden biri sona erdi.

İpuçlarım beni hiçbir yere götürmedi. Tüm çabalarımın tek sonucu, beni doğramaya çalıştıkları için öldürmek zorunda kaldığım o orospu çocuklarının kanının ellerime bulaşması oldu.

Nathan Ferrera davasını da araştırdım ve tabii ki Chloe'yi de araştırdım. Bunu yapmamak bana yakışmazdı.

Onun bir balerin olduğunu öğrendim. Hiçbir zaman tamamen

Bu da Nathan Ferrera davasıyla bağlantılıydı. Bir göz attığım anda , bana bunu bulmamı söylemesinin nedenini anladım.

Nathan onun eski sevgilisi. Şimdi cinayetten dolayı Kaliforniya Eyalet Hapishanesi'nde yatıyor. Öldürme şekli nedeniyle şartlı tahliye olasılığı olmadan ömrünün geri kalanını orada geçirecek.

Nathan berbat bir herifti, ama Chloe'nin bana bu davayı sadece nerede olduğunu öğrenmek için araştırmamı söylediği izlenimini edindim.

Bu onunla ilgiliydi. O, Nathan aleyhine tanıklık etmiş ve onu hapse attırmıştı. Bu süreçte, Nathan'ın onu da neredeyse öldürdüğü ortaya çıkmıştı. Nathan'ın suçlamalarından biri, *Chloe*'ye ağır bedensel zarar vermektir. Chloe, kırık kemiklerle haftalarca hastanede yatmıştı. Nathan onu kelimenin tam anlamıyla esir tutmuştu. Bu, Chloe'nin annesi ve Harlan hakkında neden bir şey bilmediğini açıklıyordu.

Anlamadığım şey annesiydi. Neden onu kontrol etmemişti? Bunun olması için aralarındaki kavgaya çok büyük olmalıydı, çünkü annesiyle tanışmıştım

Annesini tanıyordum. Kızını reddedebilecek bir kadın gibi görünmüyordu. Ama bir insanı sadece görünüşünden anlayamazsınız.

Chloe ile tanıştığımda bunu yapmaya çalıştım ve sanırım başaramadım.

Nathan Ferrera gibi biriyle birlikte olacak türden bir kıza benzemiyor. Belki de onun zorlu hayat dersleri almış halini görüyordumdur. zor bir hayat dersi almış halini görüyorum.

Bugün sindirilmesi çok zor bir gündü. Şu anda Virgo ve kız kardeşimin evindeyim çünkü onlara akşam yemeğinde onlara katılacağıma söz verdim.

Kapıyı açıp eve giriyorum.

Koridora girdiğim anda, oturma odasından konuşma ve kahkaha sesleri geliyor. Herkes burada. En yüksek sesli olanı kız kardeşim Olivia'nın sesi. Sonra Virgo ve amcam Seamus'un seslerini duyuyorum.

Sanki normal bir aile gibi konuşuyorlar. Ne olursa olsun, Virgo ve Seamus'un Olivia için bu normal görünüşü koruyacaklarını biliyorum. Ben de öyle yapacağım.

Olivia hayatıma geri döneli henüz bir yıl bile olmadı. Ondan önce, iki yıldan fazla bir süre kayıptı. Ailemiz gibi onun da öldüğü sanılıyordu.

Bu olay herkesi şaşırtmıştı çünkü kimse onlara ne olduğunu bilmiyordu. Virgo onu bulana kadar aramayı hiç bırakmadı. Olivia tüm hafızasını kaybetmişti, bu yüzden hiçbirimizi tanımıyordu.

Bir süre terapi ve çeşitli diğer şeylerden sonra, kim olduğunu ve bizim kim olduğumuzu hatırladı. Ama başına gelenleri de hatırladı.

Ve ebeveynlerimizin öldürüldüğünü.

Onları öldürmek için komplo kuranları teşhis etti ve beni Lance Polinsky'ye götürdü.

Babam bir iş anlaşması bozulduktan sonra onu mahvetmek istediği için babamın ölmesini istiyordu.

Babam Lance'den bilgi almıştı. Seni ve aileni hedef haline getirecek türden bilgiler.

Artık ailenin reisi benim, hem Amerika'daki hem de İrlanda'daki klanın. Bu benim için, o pislik toprağın derinliklerine gömülüp bir daha gün ışığına çıkamayana kadar huzur bulamayacağım anlamına geliyor.

Oturma odasına giriyorum ve geride bıraktığım günü unutuyorum. Hatta zihnimin köşelerinde gizlenen güzel Chloe'yi bile unutuyorum.

Olivia beni görünce gülümsüyor. O odanın ortasında dururken, Virgo ve Seamus kanepede oturuyorlar.

Olivia'ya odaklanıyorum. Bizim tek ortak noktamız göz rengimiz. Annemin beyaz sarı saçlarına, minyon vücuduna ve yüzüne sahip. Ben ise babamıza benziyorum.

"Cillian. Buraya geldiğine çok sevindim." Olivia odanın diğer ucuna koşarak bana sarılır.

Ben de ona sarılırım, onun eve döndüğü için tekrar minnettar hissediyorum. O, hayatımıza geri döndüğünden beri, o rahatlama hissini atlatacak kadar uzun zaman geçti ama onu her gördüğümde hala o duyguyu hissediyorum. Küçük kız kardeşim, bu dünyada bende böyle duygular uyandırabilen tek kişi.

"Gel otur. Gelmeni ipe çekiyordum. Haberlerim var." Çocukluğumuzdaki gibi elimi tutuyor ve beni Virgo ve Seamus'un yanına götürüyor. Seamus da beni gördüğüne sevindiği belli. Bunun nedeni şirket ve benim son zamanlardaki liderliğimle ilgili olmalı, bunu daha sonra benimle konuşmaya çalışacağını biliyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Virgo ve Seamus da bir cevap bekleyerek bana bakar.

Bu soru retorik gibi görünebilir, çünkü ikisi de benim iyi olmadığımı biliyor ve Harlan ile ilgili yeni kötü gelişmelerden haberdarlar.

"Her şey yolunda." Çeviri: Hayattayım. Seamus kel kafasını eğiyor, ama solgun gözleri endişesini gösteriyor. Ben bunu görmezden geliyorum. "Ee, haberler ne?"

"Şimdi itiraf edeceğim, ne olduğunu tahmin etmiştim," diyor Seamus, samimi İrlanda aksanıyla.

Olivia gülüyor, Virgo'ya sevgi dolu gözlerle bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Hamileyim."

Şu anda beni gülümsetip gerçekten mutlu edecek bir şey olabileceğini bilmiyordum, ama bu haber yanıldığımı kanıtladı.

"Aman Tanrım. Bu en iyi haber." Kalkıp ona doğru koşuyorum, onu kucaklayıp döndürüyorum.

"Mutlu olduğuna çok sevindim."

"Elbette." Onu yere indirip baştan aşağı süzdüm. O kadar zayıftı ki, küçük karnında bir bebek olduğuna inanmak zordu. Antonovlar ve O'Ridialar arasındaki birliğin meyvesi olacak çocuk. Bratva ve İrlanda mafyası. "Tebrikler."

"Çok teşekkür ederim."

Virgo'ya baktım. Gururlu bir baba gibi bana gülümsüyordu.

Bir zamanlar en yakın arkadaşımın kız kardeşimle ilişki kurmasına tamamen karşıydım, ama zamanla onun kadar iyi biriyle birlikte olamayacağını anladım.

Ona doğru yürüyerek elini sıkıyorum. "Tebrikler, *delikanlı*." Babam ona böyle derdi.

Virgo ayağa kalkar ve elimi tutar. "Teşekkürler dostum. Baba olacağım. Bu çok güzel bir duygu."

"Bu sana çok yakışıyor, eski dostum." Bu haber hakkında onunla konuşmam gerekecek. Bana yardım ederek kendini veya Olivia'yı tehlikeye atmasını istemiyorum.

"Aralık ayında doğacak," diye araya girer Olivia, Virgo'ya yaslanarak. Virgo kolunu Olivia'nın omzuna atar ve onu kendine çeker.

"Amca olmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Bu da seni burada bizimle tutmak için daha iyi bir neden."

Bunu söylüyor çünkü ben Amerika'ya geri dönüp yaşamayı hiç planlamadım. Hayatımın büyük bir bölümünü burada geçirdim, ama kalbim hep İrlanda'daydı. Orada hayat farklı.

İstediğim zaman oraya seyahat edebileceğimi biliyorum, ama orada yaşamak farklı bir şey.

"Ailemle birlikte olduğum için mutluyum." Seamus bu cevabı beğenir.

"Hadi yemeğe gidelim. Eden kutlama için harika bir ziyafet hazırladı."

Eden'in neredeyse her gün kutlama ziyafetleri hazırladığını belirtmeye gerek görmüyorum. O buradaki baş hizmetçi, Virgo'nun asistanı ve Olivia'yı çok seviyor. Eminim bu bebek haberiyle çok sevinecektir.

Ziyafetin bizi beklediği yemek odasına yöneliyoruz. Eden'in da bize katılmasına seviniyorum.

Akşam ilerliyor ve Eden Olivia'yı mutfığa götürdüğünde, Seamus, Virgo ve ben konuşmak için terasa çıkıyoruz.

"Geri çekilmeni istiyorum," diye Virgo'ya oturur oturmaz söylüyorum. "Lance konusunda artık bana yardım edemezsin."

"Hadi oradan. Benim yardımına ihtiyacın var." Virgo, benimle kavgaya edeceğim gibi bana dik dik bakıyor.

"Kendi çalışanlarımdan biriyle beni zor durumda bırakan, dengesiz bir deliyle uğraşıyoruz."

"Bu, benim yardımımı alman için daha da fazla neden."

"O haklı, *ceann roghnaithe*," diye Seamus da aynı fikirde olduğunu belirtir ve bana İrlandaca "*seçilmiş kişi*" der. Babam da bana böyle derdi çünkü onun tek oğluydum ve onun ardından her şeyi devralmak kaderimde vardı. Bu benim için büyük bir onurdu. Seamus, benimle iletişim kurmak istediği böyle anlarda bu unvanı kullanır.

"Seamus. Olivia'yı kocasız bırakmayacağım. Karşı karşıya olduğumuz bu pislik başka bir şey."

"Bu yüzden alabileceğin tüm yardıma ihtiyacın var."

"Cillian." Virgo dikkatimi tekrar kendisine çekiyor. "Ben Kuznetsov Bratva'nın lanet olası Pakhan'ıyım ve Creed'de ikinci sıradayım. Sen istesen de istemesen de sana yardım edeceğim."

Teslimiyetle ellerimi kaldırıyorum. "Peki."

"Bugün Jaxon'la başka ne oldu?"

Onlara diğer olayları hızlıca anlatırım. "Benim sorunum, elimde hiçbir şey olmaması, sadece havada asılı duran boktan şeyler olması."

"Belki Chloe adlı kız Harlan hakkında seni arar," diyor Seamus. "Annesiyle evli olsun ya da olmasın, ona bağlılığı yok gibi görünüyor."

"Umarım öyledir. Şu anda, karısı komadayken onunla olan tek bağlantım o. Onu gözümün önünden ayırmayacağım." Keşke bu son sözlerin arkasında gizli bir niyet olmasaydı. Geçirdiğim günden sonra, güzel bir kadının dikkatimi dağıtmasını gerçekten dört gözle bekliyorum. Onu bir ara göreceğim. Ya ben onu bulurum ya da o beni bulur.

"Silah sevkiyatını takip edebilebilirim." Virgo konuşur.

"Bunu yapabilirsen, sadece bulman için sana bir milyon dolar veririm. Çalındığı için kendimi berbat hissediyorum. Jaxon'un ailesiyle yeni bir iş ilişkisi kurdum ve bunu bozmak istemiyorum."

"Bana bırak. Her silahın kendine özgü bir seri numarası vardır. Silahların üretiminde kullanılan teknoloji sayesinde, nerede olduklarını bulabilirim. Ama bu biraz zaman alabilir."

"Bu konuda ne yaparsan yap, benim yapabileceğimden daha iyi olacaktır." Zor bir nefes veriyorum. "Jaxon yine de Harlan'ı bulmama yardım edecek. Harlan'ın kafası, ondan çaldığı için kazığa geçirilene kadar durmayacak."

"Ben de aynısını yapardım."

"Lance'e gelince, ne yapacağımı yeniden düşünmem gerek. Belki birkaç şeyi gözden geçirmeliyim."

"Ben de aynısını yapardım."

"Bu bir tür plan gibi görünüyor," diye araya girer Seamus. "Yükünü artırdığım için üzgünüm, ama senin halefin hakkında konuşmamız gerekiyor."

"O zaman ben gidiyorum." Virgo başını sallar. İrlanda mafyasının işlerini konuşurken oturup beklemekten hiç hoşlanmaz. Bratva'nın işlerini konuşsaydı ben de aynı şeyi hissederdim herhalde. "Eşim bana ihtiyaç duyuyordur."

"Sonra konuşuruz." Virgo bizi bırakır ve ben Seamus'un yükümü artırması gerektiğini düşünmesinin nedenini öğrenmek için dikleşirim. "Neden, amca?"

"Çünkü altı hafta içinde bir eş bulman gerekiyor."

Tanrım, bir günde daha ne kadar şok yaşayabilirim bilmiyorum. "Bana ne diyorsun sen?"

"Bunu sana birkaç ay önce söylemiştim. Baban öldükten sonra otomatik olarak klanın lideri oldun, ama evlenene kadar her şeyi alamayacaksın."

"Biliyorum. Ama altı hafta mı?"

"Evet, altı hafta. Klandaki konumunun ve babanın son varlıklarının yasal olarak devri için altı hafta içinde bir eş bulman gerekiyor."

Arka dişlerimi sıkıca ısırıyorum. "Şu anda karı bulacak zaman değil. Ailemi öldüren psikopatı bulmaya çalışıyorum. O adam beni mahvetmeye çalışıyor, amca."

"Biliyorum, ama durum bu. Gallagher'ların senin pozisyonunu almayı ne kadar çok istediklerini biliyorsun."

O orospu çocukları bankamızın en büyük yatırımcıları, ama fırsatını bulsalar beni açık bir mezara atıp üzerime asit dökerler.

Yıllardır liderlik pozisyonunun peşindeler. Güç açısından ailemizden sonra ikinci sıradalar, bu yüzden bana bir şey olursa ya da herhangi bir nedenle görevimi yerine getiremezsem, yönetimi ele geçirirler.

"Gallagherlar hayal kurmaya devam edebilirler."

"Bununla birlikte, Jessica Riley ile görüşmen gerektiğini düşünüyorum. Onunla ve babasıyla konuştum."

İnlememi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Bir an için tek yapabildiğim Seamus'a bakmak. Amcamı çok seviyorum. Aile benim için her şey demek ama, lanet olsun, bu kadar karışmasına gerek yoktu.

Evlilik konusu benim için zaten zor bir konu çünkü evlenmeyi düşünebileceğim tek bir kız tanıdım. Onun intihar etmesinin nedenlerinden biri, *Jessica Riley* ile onu aldattığımı düşündüğü içindi. İkiz kardeşi. Jessica bana tuzak kurdu.

"O kadından nefret ediyorum." Sesimdeki kin, lanet olası gökyüzündeki ay kadar açık.

"Cillian. Artık geçmişini geride bırakmanın zamanı geldi. O olay on yıl önceydi ve Erika hastaydı."

Erika'nın adının anılması bile beni suçluluk ve umutsuzlukla dolduruyor. Evet, hastaydı. Tedaviye yanıt vermeyen, ameliyat edilemeyen bir beyin tümörü vardı ve doktorlar ona bir yıl ömür biçmişti, ama bu Jessica'nın kötü davranışlarını mazur göstermez.

Amacı, kız kardeşi ile olan ilişkimi bozmaktı. Her zaman bana göz dikmişti, ama yeni liderin karısı olmak istiyordu. Yani benim.

"O olmaz." Ona her zaman istediği şeyi vermeyeceğim. Kız kardeşini ortadan kaldırdı, ama beni asla elde edemedi. Bu şekilde de elde edemeyecek.

"Cillian. İkiniz birbirinize yaklaşıyorsunuz. Onun ailesi klanın bir parçası. Onların da bir hedge fon şirketi var. Sen bankanın sahibisin. Bu, cennette yapılmış bir eşleşme. Bazen iş için bazı şeyler yapmak zorundasın."

"Anlıyorum."

"O zaman beni dinle ve onu bir seçenek olarak değerlendir. Sadece bir *seçenek*. Yani, uygun bir zaman diliminde uygun bir seçim bulursan, kendi seçiminle devam et. Ayrıca, sadece altı ay evli kalman gerektiğini de unutma. Bunu istediğin şekilde değerlendirebilirsin." Dizlerine dirseklerini dayamak için öne doğru eğildi. "Lance Polinsky'nin durumunu göz önüne alırsak, bu tür konularda işleri kolaylaştırmak için elinden geleni yapmalısın."

"Lütfen, bu haftayı atlatmama izin verin."

"Tamam. Sana elimden gelen en iyi şekilde tavsiyede bulunmak benim işim. Pozisyonunu kaybetmeni istemiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak."

"İyi, çünkü bu kadar önemsiz bir şey için böyle bir şeyin olmasına izin versem, baban beni asla affetmez. O'Ridiler yüz yıldan fazla bir süredir klanı yönetiyorlar."

"Ve şimdi durmayacaklar."

Ay'a bakarak kendime her şeyi çözeceğime söz veriyorum. Bunu başardığımda, doğuştan sahip olduğum liderlik özelliklerime odaklanacağım.

Beşinci Bölüm

Chloe

Kahvemi yudumlarken pencereden dışarı bakıyorum.

Son birkaç saattir mutfakta oturmuş, her şeyi düşünüyorum.

Dün gece neredeyse hiç uyumadım. Ayrıca çok fazla kahve içtim. Üç saat içinde içtiğim sekiz fincan kahve sinirlerimi yıprattı.

Berbat durumdayım ve bugün ne olacağı konusunda endişeliyim.

Cillian ve adamları gittikten sonra yaşadığım dehşete rağmen, annemi tekrar görmeyi başardım, ama arkamı kollamayı bırakmadım.

Biri beni izlediğini biliyordum ama kim olduğunu bilmiyordum. Herkes olabilir. Kesinlikle öyle hissediyordum.

Eve geç döndüm, sonra uyuyamadım. Bir saat uyumuş olabilirim. Belki iki.

Şu anda ölümüne korkuyorum, annem için endişeleniyorum, bu para durumu için endişeleniyorum ve bu Harlan denen adam ortaya çıkarsa gerçekten ne yapacağımı merak edip duruyorum.

Burası onun evi. Şimdi buraya gelip teknik olarak beni dışarı atabilirdi.

On beş bin dolarım var. New York'ta kalacak bir yer bulmak işsiz kalırsam bu para çabucak bitecek. New York'un ülkede yaşaması en pahalı şehirlerden biri olduğunu duydum.

Bir süre zorlu koşullarda yaşamaya çalışsam bile, seyahat masraflarını ve yemek masraflarını yine de hesaba katmam gerekir. En iyi işler şehrin merkezinde olduğu için, şehirden uzaklaştıkça seyahat masrafları da artar. Bu durum, araba alsam da toplu taşıma kullansam da aynıdır. Araba alsam, içinde uyuyabilirim herhalde.

Tanrım. Ne kabus ama.

Kahveyi bir yudum daha içtikten sonra fincanı masaya koydum.

Ne yapacağımı karar vermem gerekiyor, ama nereden başlayacağımı bilmediğim için bu çok zor.

Haftaya garsonluk işimden bir maaş daha alacağım, sonra bitti. Mümkün olduğunca çabuk bir iş bulmayı planlıyordum, ama önce annemin durumunu görmek istedim.

Bana ihtiyacı olabilir. *Burada* kalmak da iyi olurdu, ama bunun mümkün olmayabileceğini kabul ediyorum.

En azından annem odamı aynı tutmuş. Bunu görünce hoş bir sürpriz oldu.

Aynı beyaz kabarık halı yatağın yanında duruyordu. Aynı klasik edebiyat ve şiir kitapları raflarda diziliydi. Aynı perdeler pencerelerde asılıydı ve aynı manzara resimleri duvarlarda asılıydı. Hiçbir şey yerinden oynamamıştı.

Bu, belki de annemin beni düşündüğüm kadar nefret etmediğine dair bana biraz umut verdi.

Saat sekizi biraz geçti, birazdan onu göreceğim. Roxanne'e mesaj attım ama cevap gelmedi.

Onu aramaya cesaret edemedim. Bu benim için çok zordu. Onunla konuşup, bilmediğim tüm detayları öğrenmeyi umuyorum. Özellikle Harlan hakkında.

Annemin evlendiğini bilmediğime inanamıyorum. Bu benim hakkımda ne diyor?

Kalkıyorum, biraz ekmek alıp üzerine tereyağı sürüyorum, sonra tekrar oturup sessizliği içime çekerek yiyorum.

Her şey kafamda dönmeye başlıyor, ama hepsinin merkezinde Cillian O'Ridian var.

Harlan'ı görürsem onu aramam gerekiyor. Harlan'a herhangi bir mesaj iletmemi söylemediğini fark ettim. Sadece onu aramam gerekiyor.

Cillian'ın tehlikesi bir yana, bana baktığı o bariz bakışı sürekli hatırlıyorum. Vücudum, Nate'e yaptığı gibi beni yine ihanet etti.

O da tehlikeliydi. Cillian'da hissettiğim mafya tehlikesi gibi değildi, ama Nate mafya adamlarını tanıyordu. Bu sayede Cillian ve adamlarının bir mafya grubunun parçası olduğunu anlayabildim.

Kendilerini taşıma şekilleri öyle. Sanki dünya onlarınmış gibi.

Cillian açıkça İrlanda mafyasının bir üyesi olmalıydı, ama diğer iri adam Rus görünüyordu. O da Bratva dövmeleleriyle hapishane geçmişi olduğunu belli ediyordu.

Nate ise farklı bir tehlikeydi ve annemin de benim düştüğüm tuzağa düştüğünü hissediyorum. Çünkü yeni kocası, kendisi kötü bir adam olmasaydı mafya üyelerini nereden tanıyabilirdi ki?

Ya da belki de bahaneler uydurmaya çalışıyorum. Acı paylaşılınca hafiflemez mi?

Ailede tek başarısız kişi olmak istemediğimi itiraf ediyorum. Dünyayı vaat eden bir adam tarafından kandırılan tek Ricci kadını ben olamam. *Değil mi?*

Benim için bu sadece bir işti.

Juilliard'dan sonra New York City Ballet'in seçmelerine katıldım ama kabul edilmedim. Koordinatör beni arayıp daha fazla deneyim kazandıktan sonra bir yıl sonra tekrar denememi söyledi, o kadar iyiydim ki, bu beni çok üzdü.

Üniversiteden yeni mezun bir dansçıyı kabul etmelerinin nadir olduğunu açıklamıştı. Bunu zaten biliyordum ama kabul edecekleri yüzde birlik kesimden biri olacağımı düşünmüştüm. Bu olmadığında, gerçekten sarsıldım. Sonra bulabildiğim tek iş küçük bir şirketteydi, ama bu bir başlangıçtı.

Ve Nate ile böyle tanıştım.

Bir gösteriden sonra tanıştık ve tek gecelik bir ilişki yaşadık. Ertesi gece beni izlemek ve tekrar benimle olmak için geri geldiğinde çok şaşırdım.

Haftalarca böyle devam ettik, sonra haftalar aylara dönüştü. Ona o kadar aşıkım ki her şeyi yapardım.

Sekiz ay sonra Los Angeles'ta bir iş buldu ve ayrılacağımızı sandım, ama benim de onunla gitmemi istedi.

Büyük bir şirkette dans etmeyi ne kadar istediğimi de biliyordu, bu yüzden beni işe alabilecek kişilerle tanıştırmayı vaat etti.

Annem Nate'i hiç sevmeydi. Onun beni satmaya çalıştığını düşünüyordu ve onun kontrolcü, sahiplenici tavırlarını hemen fark etti. Bir gün patlayacağından endişeleniyordu.

Nate bana annemin kontrolcü olduğunu ve bizim birlikte olmamızı engellemeye çalıştığını söylediğinde ona inandım. Ben de öyle görüyordum. Neden hayatımı yaşamama ve seçtiğim kişiyle birlikte olmama izin vermediğini anlayamıyordum. Bu, bizi yıllarca ayrı tutan anlaşmazlığın alevlerini körükleyen yakıttı.

Annemle konuşmamamızdan nefret ediyordum. Los Angeles'a gittiğimde Nate, Los Angeles Bale Topluluğu'nda iş bulmama yardım etti, ama ilk gösterimde annemi seyirciler arasında görmemek garipti.

Ama bu sorunlarımın en küçüğüydü.

Popülerliğim çok hızlı arttı. İki ay içinde şirket bana yeni gösterilerde daha önemli roller verdi.

Bu, istediğim her şeydi ama Nate, aldığım ilgiyi hiç sevmiyordu.

Diğer erkeklerin bana bakışlarından nefret ediyordu ve kıskançlığı ve sahiplenici yapısı çirkin yüzünü gösterdi.

İşe başladıktan altı ay sonra beni ilk kez dövdü. Dans partnerlerimden biriyle onu aldattığını düşünüyordu.

Onu zorlukla ikna etmişim ki, bunu tekrar tekrar yaptı. Üçüncü sefer en kötüsüydü. Yüzümü mahvettiği için işe gidemedim.

Ama en kötüsü, gösteriden sonra bir adamın bana asıldığını gördükten sonra beni merdivenlerden aşağı attığı zamandı. Beni suçladı çünkü açık giysiler giydiğimi iddia etti. Oysa sadece *Kuşu Gölü* leotardım ve tütüm vardı.

Nate beni merdivenlerden aşağı attı, sonra da bacaklarımı kırarak sorunumuzu çözdü, böylece bir daha asla dans edemeyecektim.

Bu yüzden haftalarca hastanede kaldım ve şimdi, hala dans edebiliyorum ama eskisi gibi değil. Bu yüzden hayalimdeki türden dans şirketlerinde çalışamıyorum, küçük ya da büyük fark etmez. Vücudum buna dayanamıyor.

Planım, emekli olduğumda öğretmenlik yapmaktı. Bir dans okulu açmak istiyordum, ama o zamana kadar yılların tecrübesini kazanmış olmayı umuyordum.

İki yılı zar zor tamamladım. Özgeçmişimdeki en güçlü şey, öğretmenlik eğitimimi de aldığım Juilliard. Ayrıca Los Angeles'ta kısa süreli bir şöhretim var.

Çoğu profesyonelin sahip olduklarına kıyasla çok fazla değil, ama bu bana bir kapı açacaktır. Kendi hayallerimi gerçekleştirebilene kadar bir okulda yarı zamanlı öğretmenlik yapabilirsem bile.

Ön kapının tıklaması beni dikleştirir ve düşüncelerimden koparır.

Yer döşemelerinde ayak sesleri yankılanıyor, evi saran sessizliği delip geçiyor.

Ayağa kalkıp, kim olursa olsun onunla yüzleşmeye hazırlanırım. Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, kaburgalarım çatlayacak diye korkuyorum.

Mutfak kapısı açılır ve kendimi Roxanne ile karşı karşıya bulduğumda, tarif edemediğim bir duygu kalbimi kaplar.

Sıcaklık ve kafa karışıklığı gibi. Üzüntü ve mutluluk. Acı ve iyileşme.

Mutfağa girer ve yüzündeki ifade benim hissettiklerimi yansıtır.

Roxanne benden dört yaş büyük, ama son üç yılda neredeyse hiç değişmedi. İnsanlar bizi kardeş sanacak kadar birbirimize benziyorduk ve bir ara kardeş olmak istediğimiz için onları düzeltmedik.

Sanırım o da bizimle ilgili bu kısmı hatırlıyor, çünkü gözlerinde acı dolu bir bakış belirliyor ve bana sarılmak için koşarak geliyor.

"Tanrım, gerçekten buradasın," diyor Roxanne saçlarıma fısıldayarak, beni daha sıkı sarıyor.

"Öyleyim." Ben de onu aynı şekilde sarıyorum.

Kuzenimin beni böyle kucaklaması içimde tarif edilemez duygular uyandırıyor. Onu ne kadar özlediğimi şimdiye kadar fark etmemiştim.

"Seni görmek çok güzel." Beni bırakıp baştan aşağı süzer.

"Annemi biliyor musun?"

Başını eğiyor ve kaldırdığında gözlerinde yaşlar var. "Biliyorum. Kalmalıydım ama o işe yaramaz kocasının ona iyi davranacağını düşünmüştüm."

İşte cevabım: *o işe yaramaz koca.*

"Roxanne, ne oldu?" "Her

şey."

"Ne olduğunu anlat. Dün buraya geldiğimde oturma odasında bir grup mafya üyesi bekliyordu. Silahlıydılar."

Elleri yanaklarına gitti. "Aman Tanrım. İyi misin?" "Evet.

İyiyim. Harlan'ı arıyorlardı."

Göğsü çöküyor. "O zaman her şey düşündüğümde çok daha kötü. Gel, oturup konuşalım."

Beni sandalyeye yönlendirir ve birlikte otururuz.

"Harlan... o bir dolandırıcı, Chloe." Titreyen elini başına götürür, sonra akan gözyaşını siler. "Annenin tüm parasını aldı. Restorandaki her şey gitti, tüm birikimleri gitti. Her şey gitti."

Daha önce, sefaletin arkadaşlık sevdiğini düşündüğümde, sorunun böyle bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Kötü olduğunu tahmin ediyordum. Oturma odasında mafya adamlarının bulunmasını gerektirecek kadar kötü. Ama belki biraz para kalmıştır diye umuyordum.

"Her şey mi, Roxanne?" Sesim zar zor çıkıyor.

"Evet. Annen birkaç gün önce bir borç tahsilat ajansı onu aradığında öğrendi." Bir damla gözyaşı daha siler. "En kötüsü de, Harlan onu kandırıp çeyrek milyon dolarlık kredi aldırması. Evi ve restoranı teminat olarak göstermişler. O paranın hepsini harcadığını öğrendiğinde ben de buradaydım. Parayı fahişelere, uyuşturucuya harcamış, geri kalanını da kumarda kaybetmiş. Chicago'da restoranın başka bir şubesini açacaklardı, ama bu sadece akıllıca bir hileydi."

"Annemin kalp krizi geçirmesine şaşmamalı."

"Evet. Bunun olacağını tahmin edebiliyordum. Geçen yıldan beri kalbi rahatsızdı."

Bu beni daha da üzdü. Suçluluk duygusu beni aşağı çekiyor ve sanki yerin dibine girecekmişim gibi hissediyorum.

Bu duyguyla mücadele etmek için ayağa kalkıyorum ama gözyaşlarımın akmasını engelleyemiyorum.

Roxanne'e bakıp başımı sallıyorum. "Neden kimse beni aramadı? Anlıyorum. Her şeyi mahvettim. Büyük bir hata yaptım ve geri alamam. Ama neden annemin hasta olduğunu söylemek için beni aramadınız? Evlendi ve ben haberim bile yoktu."

Roxanne ayağa kalkar ve bana doğru yürür. "Aradık. Tabii, sen gittikten yaklaşık üç ay sonra aradık, ama aradık. Ben aradım, annen de aradı, ama Nate... seninle konuşmamıza izin vermedi. Senin bizimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi. Sana aradığımızı söylemesini istedik, ama senden hiç haber almadık."

Ciğerlerimdeki hava sıkışır ve yanar. Sanki içimdeki her şeyi küle çevirir gibi hissedirim.

"Tanrım." O adam bana sandığımdan çok daha kötüsünü yapmış. Nate telefonumu alıp bana başka bir tane verdiği zaman yaklaşık üç ay olmuştu. Ama o zamanlar sadece huzuru korumak için her şeyi yapıyordum. "Bana aradığını hiç söylemedi. Bir kez bile."

"Öyle düşünmüştüm."

"O lanet olası piç."

"Artık onunla birlikte değil misin?"

Komik olan, felaket başınıza geldiğinde ve dünyanız sona eriyormuş gibi hissettiğinizde, herkesin bunu bildiğini düşünürsünüz. Ama bilmiyorlar. Roxanne hiçbir şeyden haberi yok gibi görünüyor.

"Hayır. Her şeyimi feda ettiğim adamın şeytan olduğu ortaya çıktı ve şimdi cinayetten hapiste."

Roxanne'in yüzü bembeyaz oldu. "*Cinayet mi?* Ne? Oh, Chloe."

"O bir canavardı. Annem... haklıymış."

"Aman Tanrım. Senden haber alamayınca annen seni araması için bir özel dedektif tuttu. Adresin yoktu. Senin mutlu olduğunu ve Rusya'da büyük bir prodüksiyonda dans ettiğini gördüler, bu yüzden annen seni rahat bıraktı."

Yine başımı sallıyorum. "Hayır. O benim son gösterimdi. Nate bacaklarımı kırmadan hemen önceydi." Gözyaşlarım şimdi daha da şiddetli akıyor.

Roxanne bacaklarıma bakıp elini kalbine götürdü. "Bacaklarını mı kırdı?"

"Artık eskisi gibi dans edemiyorum." "Bu doğru olamaz."

"Doğru."

"Oh hayır. Hayır." Yüzümü avuçlarıyla tutar ve gözyaşlarımı siler. "Çok üzgünüm Chloe. Gerçekten üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Daha önce gelirdim ama kendimi toparlamam gerekiyordu. Zihnim pek iyi durumda değildi."

"Elbette."

"Sanırım hala kendimde değilim, ama buradayım. Nate hapse girdiğinde telefonumu geri aldım. Tüm arama geçmişinin silindiğini ve tüm mesajlarımın kaybolduğunu gördüğümde bir şeyler olduğunu anlamalıydım. Annemle ilgili hastane aradığında telefonum yanımda olduğu için onu aradılar."

"Çok üzüldüm."

"Önemli değil."

"Artık evindesin. Her ne kadar bu evin ne kadar süreceği belli olmasa da."

"O parayı almak için bir şeyler yapmam lazım."

"Bu çok fazla, Chloe. Annenin tedavisi için evimi yeniden ipotek ettim, bu yüzden param kalmadı."

"Bunu yapmak zorunda mıydın?" Kendimi daha da kötü hissediyorum.

"Annenin sigortası masrafları karşılamıyor. Harlan, ilk tanıştıklarında annenin sigorta poliçesini değiştirmesini sağlamış, bu yüzden şimdi sadece ayakta tedavi ve bir haftalık hastanede kalış masraflarını karşılıyorlar."

"Buna inanamıyorum." "O

tam bir pislik."

"Sence Harlan buraya geri döner mi?"

"Hayır. Annenizin yere yığıldığını görüp onu orada ölüme terk etse bile hiç şaşırmam. San Francisco'ya uçmadan bir saat önce onunla konuştum ve o buradaydı."

"Sence bunu yapar mıydı?"

"Evet. Anneni terk ettim çünkü iş seyahatim bizi kurtarmak içindi. Yarım milyonluk bir kredi almaya çalışıyordum, ama yatırımcı restoran gelirlerine baktığında ve yeniden ipotek aldığımı öğrendiğinde beni reddetti. Bu benim son umudumdu." O içini çekip omuzlarını geriye attı. "Cillian'la tanıştın mı? İrlandalı adam."

Cillian'ın adı geçince midem düğümlendi. "Evet. Bana paranın gelecek haftaya kadar ödenmesi gerektiğini, yoksa evi ve restoranı alacağını söyledi."

O da başını sallar. "Evet. Ve alacak da, çünkü başka ne yapabileceğimizi bilmiyorum. Bir de annenin tedavisi meselesi var."

Bir an düşünürüm. Gerçekten düşünürüm. Bir şeyler yapmalıyım. Tüm bunların olmasına izin veremem. "On beş bin dolarım var. Az bir miktar ama yine de bir şey. Belki onunla konuşabilirim. Ödeme için biraz daha zaman kazanmak için pazarlık yapabilirim."

Roxanne'in gözlerinde şüphe belirir. "Onunla konuşman doğru mu, bilmiyorum."

"Harlan ortaya çıkarsa onu aramamı istiyor."

"Harlan ortaya çıkmayacak, bu yüzden kendini böyle tehlikeye atmanın bir anlamı yok. Hele Cillian O'Ridian gibi bir adamla."

"Daha önce mafya adamları gördüm..."

"O patron. İrlanda mafyasının başı." Kanım donar.

"Başı mı?"

"Evet. Ve onunla birlikte Ruslar varsa, büyük olasılıkla Bratva'nın yetkili adamlarıdır. Kısacası, uğraşılmayacak adamlar."

Ve Nathan'dan çok daha kötü. Ama... bu annem ve ailemin mirasıyla ilgili. Restoran on yıllardır ailemize ait. Ev de öyle.

"Denemeliyim, Roxanne. Denemek zorundayım. Hayatımı çok uzun süre korku içinde yaşadım. Şimdi aileme yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmalıyım."

"Yaşadıklarından sonra, seni tehlikeye atmak istemiyorum." "Biliyorum, ama denemeliyim. Ondan ödeme için daha fazla zaman isteyeceğim ve sonra

belki bir iş yatırım kredisi alabilirim." Dün gece, işim ve evim olmadan hangi tür kredilere hak kazanabileceğimi araştırdım. Bu tür bir kredi en iyi seçenek gibi görünüyordu.

"İş yatırımı kredisi iyi bir fikir gibi görünüyor."

"Borcum yok, bu da benim lehime olabilir. Sadece hangi işe yatırım yaptığını gösterebilir ve iyi bir kredi notun olursa seni değerlendirirler."

"Denemekten zarar gelmez herhalde. Ve benim desteğim var. Umut kalmadığını anlayana kadar pes etmeyeceğim. Tabii ki, şu anda durum öyle görünüyor."

"Teşekkürler, Roxanne."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Annen benim annem gibiydi. Ailem öldükten sonra bana o baktı. En azından bunu yapabilirim."

"Geri döndüğüme ve benden nefret etmediğine sevindim." "Asla. Annen de seni gördüğüne sevinecek." "Umarım."

"Biliyorum. Sadece uyanması için dua etmeliyiz."

Ben de bunun için daha çok dua ediyorum.

Altıncı Bölüm

Cillian

"Onu ortaya çıkarmayı planlıyorum." Telefonumu kulağıma dayıyorum.

Virgo ile konuşuyorum. Yeniden ayarlayamadığım bir toplantı için işe yeni geldim, sonra Jaxon ile buluşmak için tekrar yola çıkacağım.

Harlan'ın birlikte çalışmış olabileceği bazı kişileri görmek için Brooklyn'e gidiyoruz.

"Onu ortaya çıkarmak. Bu hoşuma gitti." Virgo sanki çoktan bir savaş planı yapmaya başlamış gibi konuşuyor. "Jaxon'a yaptığı gibi."

"Evet, ama ben onu mahvetmeyi planlıyorum. Onun bazı iş bağlantılarını biliyoruz. Tek yapmamız gereken onlarla uğraşmak ve planlarını bozmak. Yani, onu bulmaya çalışmak yerine, onu bir yere sıkıştırırsak, planlarını bozabiliriz."

"Yani kısacası, bir savaş başlatıyoruz."

Bu yeni planımın ciddiyetini düşünürken birkaç saniye sessiz kalıyorum, sonra iç çekiyorum. "Evet. Bir savaş başlatıyoruz. Bu tehlikeli olacak." Ofisime giden koridora dönüyorum.

"Bizim durumumuzdan daha tehlikeli değil. Dante'ye bunu anlattın mı?"

"Evet. Bu fikir aslında ondan çıktı. Bir sonraki toplantıda Creed ile bunu görüşecek. Konseyden tüm infazcılar çağırıyor. Her yerde gözler ve tüm ellerin iş başında olmasını istiyor."

"İşte bunun için yaşıyorum." Neredeyse başını salladığını görebiliyorum.

"Bu yeterince uzun sürdü. Hayatımın çoğunu şeytanları kovalayarak geçirmişim gibi geliyor."

"Çünkü öyle. Bu piçi yakalayacağız, Cillian."

"Sırtını kollamayı unutma, Virgo. Bu pislik ailemden bana ulaşmaya çalışacaktır. Zaten yaptı bile."

"Benim ya da Olivia için endişelenme. Ona bir daha asla bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Teşekkürler, kardeşim."

"Gitmem gerek. Silahlar hakkında yarın sana haber veririm. Bir planım var. Sadece denemem lazım."

"Tamam, sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıp koridordan ofisime doğru yürümeye devam ediyorum. Kapının açık olduğunu gördüğüm anda kaşlarımı çatıyorum. İnsanların sekreterime danışmadan ofisime girmelerinden nefret ediyorum. Sekreterim onlara dışarıda beklemelerini söylerdi.

Orada kim varsa, cesur biri olmalı.

Adımlarım hızlanır ve kapıya ulaşır içerideki kadını gördüğümde öfkem alevlenir.

Jessica Riley bana dönerek, kendine özgü küstah gülümsemesini gösterir.

Onun yüzünü görünce Erika aklıma geliyor. İkisi tek yumurta ikiziydi ama bana göre birbirlerinden farklıydılar. Onları her zaman ayırt edebilirdim. Önemli olan tek sefer hariç, o da sarhoş olduğum zamandı. Yine de Jessica benden alabildiği tek şey bir öpücüktü. Sarhoş halimde bile onun öpücüklerinin Erika'ninkiler gibi olmadığını biliyordum.

Onun şimdiden burada olması ve kendini önde görmesi beni sinirlendiriyor.

Bir eş bulmayı kabul etsem de, bu kadın şu anda görmek istediğim son kişi.

Ama bu tam Jessica Riley'nin yapacağı bir şey. Hiç şüphesiz Seamus ile konuşmuş ve bugün ilk iş olarak buraya gelmeyi planlamıştır.

Çoğu erkek bana deli derdi. Uzun siyah saçları, parlak yeşil gözleri ve kusursuz porselen teniyle, tam da çılgın bir fantezi gibi görünüyor. Ama benim için o şeytanın ta kendisi.

"Cillian O'Ridian, uzun zaman oldu." İlk konuşan o oldu ve göğüslerinin cömert kıvrımlarını göstermek için tek omzunu küstahça silkti. "Umarım rahatsız etmedim."

Rahatsız ettiğini çok iyi biliyor. Ona bunu söyledim, ama Seamus'un hatırı için kibar olmaya karar verdim.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" Elimden gelenin en iyisi bu.

Soğukluğum onu şaşırtmış gibi görünüyor, ama onu tanıyorum. Bu sadece onu daha da zorlamasına neden olacak.

"Seamus'la olası evliliğimiz hakkında konuştum ve bir adım önde başlamak istedim."

Masama doğru yürüyüp eşyalarımı bırakıyorum. "Benim için işler öyle yürümüyor."

"Peki, senin için nasıl işliyor?"

"Seni görmek istediğimde sana ulaşırım." Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum ama umurumda değil. Saçmalıklara ve oyunlara ayıracak vaktim yok.

"Vay canına, ne sinirli, ne sinirli. Eğlenceli bir koca olacaksın."

Mizahsız bir şekilde gülüyorum. "Sen ve ben henüz *evet* demedik, lütfen bana kocan deme."

"Tanrım, on yıl oldu ve hala Erika için beni suçluyorsun, değil mi?"

Bu kadar zaman geçtiğine inanmak zor, çünkü sanki dün gibi geliyor.

"Bu soruya cevap vermemem en iyisi. Ne yaptığını biliyorsun."

Erika hastalığının en zor dönemini yaşıyordu ve onu kaybedeceğimiz belliydi. Unutmak için içki içerdim.

Erika'nın öldüğü gecenin öncesinde Jessica *çıplak bir şekilde* yatağında beni bekliyordu.

Barda içki içtiğimi ve eve geldiğimde sarhoş olacağımı biliyordu.

İkizleri karıştırdım. Sadece bir öpücük olsa bile. Yine de onları karıştırdım ve Erika beni kız kardeşini öperken gördü. Jessica, Erika'nın bizi yakalamak için tam da doğru zamanda benim evime gelmesini planladı.

Ertesi sabah, ona olanları anlattığım ve o da anladığı halde benden ayrıldı. Beni özgür bırakmanın yolu bu olduğunu söyledi. Ne dersem diyeyim, sözünden dönmedi. Akşamüstü öldü. Annesi onu küvette, etrafı ilaçlarla çevrili halde buldu.

Jessica bana duygusuz bir gülümsemeyle bakıyor. "Erika ayrılmak üzereydi. Ben sadece seninle birlikte olması gereken kişiye gözlerini açmaya çalışıyordum. Ama işlerin nasıl geliştiği çok komik. İşte buradayım."

"Ve ben hala seni istemiyorum."

Reddedilmeme aldırış etmeden yaklaşıp önümde durur. "Sen ve ben birbirimize yakışıyoruz, bu yüzden hala bana ısınacağına inanıyorum." Yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme belirir.

Beni aptal sanıyor olmalı. "Isınmayacağım ve bunun sebebi yaptıkların değil. Sadece sensin. Seninle evlenmeye karar verirsem, bu iş için olacak. Hepsi bu."

"Ama bu da bir şeydir, çünkü yine de senin karın olacağım."

Masamdaki telefonumun sesi bizi keser. Ekranı bakınca, sekreterim Luann'ın aradığını görürüm. Onunla konuşmak için düğmeye basarım ama gözlerimi Jessica'dan ayırmam. "Evet, Luann?"

"Merhaba Cillian, Chloe Ricci hanım seni görmek istiyor. Randevusu yok. Onu kabul edebilir misin? Fazla zamanını almayacağına söz veriyor."

Kahretsin. Düşündüğümünden daha hızlı oldu. Ayrıca onu ilk gören kişinin ben olacağımı düşünmüştüm.

Harlan'la ilgili haberler için burada olma ihtimali ilgimi çekmeliydi, ama çekmiyor.

Onun yüzünden ilgimi çekti.

Ayrıca, Harlan'ı görmüş olsaydı beni arayacağını da anlıyorum.

"Onu içeri gönder." Jessica'nın benden herhangi bir duygu sezemeyeceği şekilde ses tonumu kasıtlı olarak düz tutuyorum.

"O yolda."

"Cidden, buluşmak falan istemiyor musun?" Jessica bana öfke dolu bir bakış attı.

"Gerek yok."

Bir dakika sonra Chloe kapıya yaklaşır. Jessica'yı fark edince kapıda durur.

Jessica ve ben ona bakarız.

Mavi bir patenci elbisesiyle ve dalgalı saçlarıyla Chloe, önceki günkü halinden tamamen farklı görünüyor.

Daha güzel ve nazik, zarif görünümü, onunla boy ölçüşemeyen önümdeki ejderha kadınıyla tezat oluşturuyor.

Chloe, benim ofisime ya da bana yakın bir yere aitmiş gibi görünmüyor, ama işte burada. Ve Chloe'ye baktıkça Jessica daha da öfkeleniyor.

"Artık gidebilirsin," diyorum Jessica'ya.

Bana sert bir bakış atıyor ve Chloe'ye atabileceği en pis, en kaba bakışı atıyor ve sonra öfkeyle dışarı çıkıyor.

Chloe, Jessica'nın gidişini izlerken şaşkın görünüyor. Bana baktığında, benim hakkımda eskisinden daha da endişeli olduğu açıkça belli oluyor.

"Çok özür dilerim. Seni ve kız arkadaşını rahatsız etmek istemedim," diyor Chloe kekeleyerek.

Kız arkadaşım. Neredeyse gülmek üzereyim. "O benim kız arkadaşım değil." Jessica Riley ile birlikte olmaktansa, testislerimi kesip boynuma takmayı tercih ederim demek istiyorum

ama dilimi ısıtıyorum. "Özür dilerim. Her şeyi yanlış yapıyorum." "Peki ne yapıyorsun?"

"Hızlı olmaya çalışmak."

"Önce sen girsen nasıl olur? Söylentilere rağmen yemin ederim ısırmam."

Yanakları kızarır ve bana ne diyeceğini bilememiş gibi görünür, sonra içeri girer.

"Nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Ricci? Anladığım kadarıyla Harlan henüz ortaya çıkmamış."

"Hayır. Geri dönmeyeceğini düşünüyoruz. Annemden her şeyi çaldı. Onu tuzığa düşürdüğü anlaşılıyor."

Haklıydım. Bir kez olsun, sadece bu hafta için olsa bile, yanıldığımı kanıtlayabilmeyi dilerdim.

"Peki, buraya neden geldiniz?"

O yapamadı bakamıyordu daha rahatsız olsa daha deneseydi, ama onun uysallığı ve çaresizliğinde beni çeken bir şey var.

"Kredi geri ödeme tarihinin uzatılmasını istemek için geldim."

"Ve benim kabul edeceğimi mi sandın?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Omuzları düşer, göğüslerinin iniş çıkışlarına dikkat çeker. "Hayır. Ama deneyeyim dedim."

"Harlan Jacobs, geri ödeme niyeti olmadığını bilerek benden o parayı ödünç aldı."

"Biliyorum, ama annem onun planlarını bilmiyordu. Ben daha yeni döndüm ve bu karışıklığı öğrendim. Lütfen bana bunu düzeltmem için bir şans verin." Çantasından bir çek çıkarır ve bana yaklaşır, magnolia kokusuyla etrafımı sarar. "Bu sahip olduğum her şey."

Çeki ondan alıyorum ve miktarı görünce kaşlarım çatılıyor. "On beş bin dolar mı, Lass?" Tanrım, sanki bir çocuktan şekerini alıyormuşum gibi hissediyorum.

"Bu damlaya damlaya göl olur, biliyorum, ama geri kalanını da halletmeye çalışıyorum." "Nasıl?"

"Bir iş yatırıma kredisiyle. Borcum olmadığı için kredi alma şansım yüksek. İki gün sonra banka ile randevum var."

"Ya krediyi alamazsan?"

"O zaman başarısız olmuş olurum, ama denemek zorundayım. Annemin evini ve restoranını kaybetmesine izin veremem. Büyük büyükbabam ve büyükannem bu restorani

İtalya'dan buraya ilk taşındıklarında o restoranı kurdular. Şehrin en iyisi olması için her şeylerini ortaya koydular. Bu benim mirasım." Dudaklarını birbirine bastırıyor ve içindeki şeytan o dudakların benim sikimde olduğunu hayal ediyor. Ama onun o büyük açık kahverengi gözleri bu fanteziyi yok ediyor ve onun çaresizliğini görüyorum.

Şefkatli biri olarak bilinmem. Hiç de değil. Ben, önce öldür sonra soru sor türünden, insanların korktuğu biriyim, ama bu kızda bir şey var.

"Sana üç hafta veriyorum, yani ay sonuna kadar ödeme yapabilirsin. Hepsi bu." Bu sözler bana yanlış geliyor çünkü onun parayı bulabileceğinden çok şüpheliyim. Bu, hayır demem için yeterli bir neden, ama demem.

Gözlerinde umut parıldıyor. Bu ona yabancı bir duygu gibi görünüyor, ama yüzünü aydınlatıyor. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Bu olanlar için çok üzgünüm. Borcumu ödemek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"*Her şeyi*" kelimesine takıldım. Zavallı kız. Benim gibi bir adama böyle şeyler söylememesi gerektiğini ve onun "*her şeyi*"nin ne anlama geldiği konusunda uygunsuz düşüncelere kapılmayacağını bilmiyor gibi görünüyor. Ya da ne kadar ileri gidebileceğini.

"İyi şanslar."

"Teşekkür ederim."

Bakışlarım dudaklarına düşüyor. Bakışlarımı fark ediyor ve anında kızarıyor.

"Gitmeliyim. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Bana kibar, uslu bir kız gülümsemesi atar ve uzaklaşmaya çalışır, ama ben onunla işim bitmedi.

"Senin gibi bir kız, Nathan Ferrera gibi bir adamla ne yapıyordu?"

Yürüyüşünü durdurur ve yavaşça bana dönerek yüzüme bakar. Yüzünde tekrar tedirginlik belirir.

"Davayı araştırdın mı?"

"Sen söylemiştin." Ona kısa bir gülümseme atıyorum.

"Ben... onun öyle biri olduğunu bilmiyordum. Hayallerimle oynadı ve ben onun yalanlarına inandım."

"Hayallerin neydi?" Merakım yine uyandı. "Dünya beni görebilsin diye sahnede dans etmek." "Ve yaptın da."

Biraz nefes alır. "Yeterince uzun sürmedi."

"Bana vazgeçtiğini söyleme."

"Hayır, öyle değil. Nathan kanatlarımı kesti. *Kelimenin tam anlamıyla.*"

Bunu söyleme şekli bakışlarımı bacaklarına kaydırıyor ve onunla ilgili GBH suçlamaları hakkında okuduklarımı hatırlıyorum. Ayrıntılara girmedim. Şimdi keşke girseydim diyorum.

O pisliğin bacaklarını kırdığını şimdiye kadar öğrenmiş olurdum.

Onu tanımıyorum, ama ona ne yaptığını düşündüğümde içimi bir öfke dalgası kaplıyor. Ve onun nasıl acı çektiğini.

Ona bakarken, onun hakkında beni bu kadar ilgilendiren şeyin ne olduğunu anlıyorum. Her şeyi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu zaten bilen ve geri dönüş yolunu bulmaya çalışan birine benziyor.

Geri çekilerek düşüncelerimi bölüyor. "İyi günler, Bay O'Ridian."

"Cillian," diye düzeltiyorum. "Bana Cillian de."

"Cillian." Adımı sanki deniyormuş gibi söylüyor, sonra başını eğip gidiyor.

Gözden kaybolana kadar onu izledim, sonra sanki onu hala görebiliyormuşum gibi kapıya bakakaldım.

Bayan Chloe Ricci kesinlikle ilgimi çekti, ama şimdi de dikkatimi çekti.

Ve daha fazlasını bilmek istiyorum.

Yedinci Bölüm

Chloe

Dr. Chase bana her zamanki sempatik gülümsemesini gösteriyor ama bugün bir şeylerin değiştiğini anlayabiliyorum.

Roxanne ve ben ofisindeyiz, masasının diğer tarafında otururken o, bana bir yönetici ofisinde bulabileceğiniz türden büyük bir koltukta oturuyor.

Dr. Chase, annemin durumundaki gelişmeleri konuşmak için bizimle görüşmek istedi. Ya da daha doğrusu, gelişme olmaması hakkında. Annem henüz uyanmadı.

"İkiniz nasılsınız?" Roxanne'e ve bana bakıyor. "Elimizden geleni yapıyoruz," diyor Roxanne nazik bir gülümsemeyle.

Bu soruya vereceğim gerçek cevap o kadar çok parçadan oluşuyor ki, ona nasıl hissettiğimi anlatmak için öğle yemeğine kadar burada kalmamız gerekirdi.

Bu sorunun kısa cevabı, her günün bir öncekinden daha kötü geçtiği. Annem komada kaldıkça, ben de daha fazla üzülüyorum.

Annemin beni bulmaya çalıştığını ve onunla bir daha asla konuşamayabileceğimi öğrenmenin etkisinden bahsetmiyorum bile.

"Buradayım," diye karar veriyorum. Babam da böyle derdi, özellikle kanser onun gücünü elinden alıp yatağa bağımlı hale geldiği son dönemlerde.

Dr. Chase anlayışla başını sallıyor. "Rosaline birkaç gündür komada. Hayati fonksiyonları daha güçlü olsa da,

endişeliyiz. Durumu, uyanmasını zorlaştırıyor."

"Bu ne anlama geliyor?" Umarım bize yapabilecekleri bir şey olmadığını söylemez.

"Bu, yeni bir kalbe ihtiyacı olacağını düşündüğümüz anlamına geliyor." Sözleri buz gibi, vücudumu uyuşturuyor.

"Kalp nakli mi?" Roxanne sordu.

Dr. Chase başını salladı. "Evet. Rosaline, son aşama kalp yetmezliği olarak adlandırdığımız bir durumdadır."

Elim kucığımdan düşüyor ve bir güçsüzlük dalgası beni sarıyor. Sanki yok olup gidecekmişim gibi hissediyorum. Roxanne elini göğsüne koyuyor, sonra uzanıp elimi tutuyor.

"Kalp... yetmezliği." Sözlerim, neredeyse anlaşılmas seslerden oluşan yumuşak bir mırıldanma.

"Çok üzgünüm. Anneniz, benim temel tedavi dediğim birçok tedavi gördü. Bu tedaviler, iyileşmeye yardımcı olabileceği umuduyla sorunu hafifletmek için yapılıyor. Ona, tedavinin işe yaramama ihtimalinin her zaman olduğunu açıkladım, ama bana geldiğinde, yapabileceği tek şey buydu."

Harlan yüzünden.

Ve ben burada olmadığım için. Herkes bitkin görünüyor. Burada olsaydım yardım edebilirdim. Aylar önce dönmüş olsam bile. Belki Harlan'ın ne kadar adi bir adam olduğunu görebilirdim.

"Şimdi ne olacak? Kalp nakli için çılgın bir bekleme listesi var mı? Ve çok pahalı değil mi?" Roxanne, beni sakinleştirmek için elime dokunarak soruyor.

"Sizinle konuşmak istediğim şeyin özü bu. İzninizle, Rosaline'i bekleme listesine almak istiyorum. Durumunun ciddiyeti nedeniyle öncelik listesine alınacak. Maliyet konusunda, bunun bir sorun olduğunu biliyorum." Bir an gözlerime bakıyor, sonra Roxanne'e dönüyor. "Şu anda, iki yüz bin dolar civarında bir rakamdan bahsediyoruz ve bu, en düşük rakam."

"Aman Tanrım." Titreyen elimle ağzımı kapattım.

"Annenizin sigorta şirketiyle görüştüm ve yirmi yılı aşkın süredir şirketlerinin üyesi olduğu için esnek davranmalarını sağladım. Transplantasyon öncesi bakım, hastanede kalış ve

ve nakil sonrası bakım masraflarını karşılayacaklar, ancak iki yüz binlik fazlalığı senin ödemen gerekecek."

Tanrım, nefes alamıyorum. Alamıyorum. Düşüncelerimi toparlamak için bir süre zamana ihtiyacım var ve o zaman bile kafam vücudumdan kopacakmış gibi hissediyorum.

Neden bir sorunu çözdüğümüzde, iki tane daha berbat sorunla karşılaşıyoruz?

Dün Cillian'ı görmeye gitmek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Onu bir sığınakta bulmayı bekliyordum ve bankasının zarafetine çok şaşırdım. O bir banka sahibi ve ben ise beş kuruşum yok.

Dün Cillian ile görüşmemden sonra kredi başvurusunu gönderdim. Yarım milyon dolar borç almak istedim. Ekstra iki yüz elli bin dolar restoran için. Roxanne bana borçları olduğunu, tedarikçilere ve personele borçlu olduklarını söyledi. Restoranın da bazı yenilemelere ihtiyacı var. Ama bu haber... Parayı annemi kurtarmak için kullanmak zorunda kalacağız.

"Kredi başvurusunda bulundum." Dr. Chase'in anneme yardım etmek için elinden geleni yaptığını düşünerek olumlu konuşmaya çalışıyorum. Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorum.

"Bu iyi. Ne zaman cevap verecekler?" Bu yeni olasılığın umuduyla kalın kaşları yükseldi.

"Yarın bir toplantım var. Kredi iş geliştirme amaçlı, bu yüzden önce başvuruyu gönderip, sonra bir danışmanla görüşüp sunumunu yapıyorsun. Ardından banka tüm başvuruyu değerlendirmek için birkaç gün sürüyor. Yani en fazla bir hafta sürer. Belki daha az." Daha az sürmesini umuyorum.

"Tamam. Umut verici görünüyor." Dr. Chase gülümser.

"Teşekkürler, sigorta şirketiyle iletişime geçtiğiniz için de teşekkürler. Onları tedavinin diğer tüm kısımlarını ödemeyi kabul ettirmeseydiniz, masraflar çok daha yüksek olurdu."

"Sorun değil. Yardımcı olmaktan memnuniyet duydum. Şimdilik, evrak işlerini halledebiliriz. Sonra bankanın kararını beklememiz gerekecek. Ve annenizin uyanmasını."

"Ameliyat komada iken yapılabilir mi?" Roxanne endişeli bir ses tonuyla sorar.

"Yapılabilir, ama umudumuz onun önce uyanması. Komadaki hastalara bu tür işlemlerin yapıldığı birçok örnek var.

Her şey göz önüne alındığında biraz daha riskli, ama yeni bir kalbin onun için en iyisi olacağını biliyoruz."

"Tamam, teşekkür ederim."

"Krediyi alamazsam ne olur? Ona ne olur?" Roxanne'e hızlıca bakıyorum, o da benim hissettiğim korku ve endişeyi yüzünde taşıyor.

"Sana dürüst olmalıyım. Alternatif bir tedavi planı bulmak için elimizden geleni yapacağız, ancak bu hiçbir zaman yeni bir kalp nakli kadar etkili olmayacaktır. O, nakil yapabileceğimiz en son aşamaya gelmiş durumda."

Yani ölecek.

Başarısız olursam, annem ölecek.

"Sadece odaklanmaya çalışın," diyor Dr. Chase. "Herkes elinden geleni yapabilir. Bu ikiniz için de geçerli. Başka sorunuz var mı?"

Roxanne ve ben başımızı sallıyoruz.

"Tamam, işte belgeler. İmzalayın, gerisini ben hallederim." Belgeleri bana uzatır.

Her birini inceleyip imzalıyorum.

Birkaç dakika sonra Roxanne ve ben dışarıda ziyaretçi bahçesinde dolaşıyoruz. Annemi görebilmek için ziyaret saatinin başlamasını bekliyoruz.

"Krediyi alamazsan ne yapacağımı bilmiyorum." Roxanne bana bakıyor.

"Ben de ne yapacağımı bilmiyorum."

"Cillian'a olan borcu bulmak zaten yeterince kötü bir durum, ama bu çok, çok, çok kötü. Rosaline teyzenin bu kadar hasta olduğunu bilmiyordum."

"Ve ben burada değildim." Annemi tanıyorsam, acısını herkesten saklamış ve kendi başına yapabileceği başka bir şey kalmadığını anladığında doktora gitmiştir.

"Bunun için kendini suçlayamazsın."

"Ama ben her gün suçluyorum. O krediyi almam lazım, Roxanne. Ev ve restoran benim için önemliydi, ama şimdi annemin hayatından bahsediyoruz."

"Biliyorum." Başını sallayıp gözyaşlarını siler. "Umudumuzu kaybetmeyelim. Ben de kredi başvurusunda bulunmaya çalışacağım ve anneni tanıyan birkaç kişiyle konuşacağım. Belki parayı toplayabiliriz."

"Evet." Bu iyi bir fikir, ama çok uzun sürebilir. Dr. Chase, annemin naklinin dün yapılması gerektiğini söylüyordu.

Yürümeye devam ederken, kalbimi umutla doldurmaya çalışıyorum.

Dr. Chase'in dediği gibi, herkes elinden geleni yapabilir. Benim yapabileceğim tek şey bu.

İrlanda mafyasının başını, ona olan borcumuzu ödemek için bana süre uzatımı vermeye ikna edebilirim, o zaman umarım bankayı da bana kredi vermeye ikna edebilirim.

Tabii ki, bankanın danışmanının bana Cillian O'Ridian'ın gözlerindeki aynı arzuyla bakacağını sanmıyorum. Ve kim olduğumu öğrenmek için gösterdiği o çılgın ilgiyi. Ya da dansımı. Ama denemeliyim.

Her zaman denemeliyim çünkü denememek, başarısızlığı kabul etmek demektir.

Bir daha kendime bunu asla yapmayacağım. Ve kesinlikle annem söz konusu olduğunda.

Bir saatten biraz fazla bir süredir banka müdürünü bekliyorum.

Sekreterini gönderip gecikeceğini ve mümkün olan en kısa sürede benimle görüşeceğini söylemesine rağmen, paranoyam bana bunun iyiye işaret olmadığını söylüyor.

Bir sorun olduğunu ve işimi halledemeyeceğimi düşünmeden edemiyorum. Böyle olumsuz düşüncelerin beni hiçbir yere götürmeyeceğini biliyorum, ama elimde değil. Hiçbir bankada bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmadım sanırım.

Ama yine de, hiç kredi başvurusu yapmadım, özellikle de bu büyüklükte bir kredi.

Elbisemin kumaşını parmaklarımla okşayarak görünmez kırışıklıkları düzeltiyorum. Sadece ellerimle bir şeyler yapmak için. Az önce telefonumu çıkardım ama dans stüdyosu kurma konusunda YouTube videolarına bakmaktan sıkıldım.

Stüdyo için mükemmel olacak bir yer bulmak için şehir merkezinde bir yer araştırdım. Pazartesi günü görmeye davet edildim. Henüz böyle bir şey benim için mümkün değil, ama aklımı kaçırmamak için bunu yapmam gerekiyordu.

İyileşme sürecimde, her zaman bir hedef belirlemeniz gerektiğini fark ettim. Ne kadar gerçekçi görünmese de. April bir keresinde bana, hayal edebiliyorsan yapabilirsin demişti. Ama o zamanlar sadece

tekrar kendim olmak istiyordum. Binlerce insanın önünde sahnede dans edecek ve dünyayı ele geçirmiş gibi davranacak kadar kendine güvenen biri olmak istiyordum.

Ailemi kurtarmaya çalışırken, hayallerimle kendimi de kurtarıyorum.

Bu Cuma akşamı, almayacağımı düşündüğüm bir iş için iş görüşmem var. Garner Preparatory'de dans öğretmeni pozisyonu, ünlülerin çocuklarını gönderdiği türden bir özel okul.

Hedefimi yüksek tuttum. Belki iyi bir aylık maaşla anneme yardım edebileceğimi düşündüm.

İlk olarak grup mülakatı var, bu daha çok şık bir toplantı gibi, ve gecenin sonunda bir sonraki aşamaya, yani asıl mülakata geçip geçmediğinizi öğreniyorsunuz.

Adım okunduğunda dik duruyorum. Daha önce beni karşılayan nazik yüzlü sekreter yaklaşıyor.

"Bayan Grimfrost sizi bekliyor," diyor ve ben gerginliğimi gizlemek için gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim."

"Beni takip edin."

Onu koridorda takip ederken topuklarım mermer zeminde tıklıyor. Beni ilk merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve masalarında oturan ve kafalarında kulaklık takan birkaç kişinin bulunduğu açık plan bir ofisin önünden geçiyoruz.

Koridorun sonunda, üzerinde altın bir plaketle yazıyor.

Sekreter kapıyı açar ve buz mavisi gözleri ve gümüş rengi saçları olan sofistike bir yaşlı bayan ortaya çıkar. Sanırım bu Bayan Grimfrost'tur. İş kıyafeti giymiş ve ofise girdiğimde Chanel No.5'in baş döndürücü kokusu beni sarar. Sekreteri ayrılırken, o gülümseyerek beni karşılamak için ayağa kalkar.

"Günaydın. Ben , yani , üzgünüm , , , , , Bayan Grimfrost özür diler.

"Önemli değil. Meşgul olduğunuzu anlıyorum." "Teşekkür ederim. Lütfen oturun."

Oturuyorum ve bunun işe yaraması için dua ediyorum. Tüm şartları yerine getirmiş gibi görünüyorum, umarım işe yarar.

Bayan Grimfrost parmaklarını birleştirip dirseklerini maun masasının parlak yüzeyine dayadı.

"Sana Chloe diyebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Harika. Chloe, başvurunuzu ve yatırım yapmak istediğiniz işi inceledim. Anladığım kadarıyla restoran hala annenize ait. Doğru mu?"

"Evet, doğru." Sesim gergin geliyor. Ve sanırım o da bunu anlayabiliyor.

"Sorun değil. Sunumunu dinlemeden önce sana dürüst olmak istiyorum. Sorun olur mu?"

Tanrım, işte başlıyoruz. "Evet, tabii ki."

"Normal şartlar altında çok daha küçük bir kredi tutarına onay verirdim." Bir süre durakladı, kalbim de öyle. "Ama bu kredi oldukça büyük ve beni endişelendiren bazı sorunlar var."

"Ne tür sorunlar?"

"Biz, şüphesiz başarıya ulaşacak iş yatırımcılarına kredi verme eğilimindeyiz. Ancak, annenizin restoranı neredeyse iki yıldır zarar ediyor. Aslında, iflas etme olasılığı daha yüksek görünüyor."

"Bunun olmaması için restoranı kurtarmak istiyorum."

"Anlıyorum bunu ama restoran restoran iş çok zor zor bir iştir. Özellikle de zaten borç batağında olduğunuzda." Ellerini masanın üzerine koyup sandalyesine yaslandı. "Bu işi canlandırmak için sadece işine bir sürü para yatırmakla olmaz. Bazıları markalarını tamamen yenilerler.

Başvurduğun paranın, mekanı düzeltmek ve borçları ödemek için yapman gereken diğer her şeyle birlikte buna yeteceğinden bile emin değilim. Bu krediyi alabilme ihtimalin pek iyi görünmüyor." Midem sanki **b i r** anahtarla sıkıştırılmış gibi gerilir

sıkışır. "Bu, krediyi alamadığım anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Yine de sunumunuzu dinleyeceğim ve finansal analistlerimizle normal değerlendirme sürecini uygulayacağız. İşletmeyi daha derinlemesine inceleyecekler ve önceki performanslara dayalı tahminleri değerlendirecekler. Elinizdeki tek avantaj, işletmenin seksen yıldan fazla süredir faaliyet göstermesi."

"Umarım bu yeterli olur."

"Ben de öyle düşünüyorum. Bu tür işletmelerin batması her zaman üzücü, özellikle de aile işletmeleriyle."

"O krediyi alabilirsem benim için gerçekten çok önemli olacak. Annem şu anda hastanede komada. Uyanıp her şeyin bittiğini fark etmesini hiç istemem."

Yüzündeki sert ifade şefkatle yumuşadı ve benim durumumu dinledikten sonra daha sempatik göründü. "Bunu duyduğuma çok üzıldüm. Ne yapabileceğimize bir bakalım. Bana sunumunu yapmaya hazır mısın?"

"Evet." Hazırım.

Harika bir konuşma yaptım. Yazın gişe rekorları kıran bir filmde oynayan bir aktör olsaydım, bana Oscar kazandıracak türden bir konuşma.

Roxanne dün gece sunumu hazırlamama yardım etti, sonra saatlerce prova yaptık. En azından Bayan Grimfrost'u ikna etmek konusunda işe yaradı gibi görünüyordu. Şimdi beklemem gerekiyor.

Roxanne ve diğer iki çalışanla birlikte restorandayım. Görüşmeden sonra doğruca buraya geldim. Yardımcı olmak için garsonluk becerilerimi kullanıyorum.

Burası son birkaç gündür olduğundan daha kalabalık. Bu bizim için iyi, ama iş bulmak hiçbir zaman sorun olmadı.

Büyürken, restoranın dolu olmadığı bir zaman hatırlamıyorum.

Şu anda karşılaştığımız sorun, perde arkasında olanlar.

İki masanın siparişlerini hazırlayıp teslim ettikten sonra, bir sonraki siparişleri almak için mutfağa geri dönüyorum.

Şefimiz Luis, hızımı çok beğeniyor, Roxanne de öyle.

"Bu işte gerçekten harikasın." Gülümsüyor ve bana iki tabak özel lazanyamızı uzatıyor.

"Teşekkürler. Elimden geleni yapıyorum."

"Burada ilk çalıştığım yaz hatırlıyorum. Tam bir felaketti."

Şu anda beni gülümsetecek hiçbir şey olacağını sanmıyordum, ama bu anı yüzünden gülümsüyorum. O kadar kötüydüm ki mutfağı ateşe verdim. Annem beni kovmak zorunda kaldı. "Şimdi telafi ediyorum."

"Kesinlikle öylesin. Geri döndüğüne sevindim, evlat."

"Teşekkürler, geri dönmek harika." Keşke koşullar daha iyi olsaydı.

Kapı karşımızda açılır ve gergin bir şekilde Roxanne içeri girer. "Aman Tanrım," diye nefesini verir ve bana doğru adımlarını hızlandırır.

"Ne oldu?" Daha fazla şok ya da sürpriz kaldırabilir miyim bilmiyorum.

"Şey... Cillian O'Ridian burada."

Sıcaklık karnıma yayılır ve durgun su gibi orada kalır. "Ne?"

"Burada ve seni soruyor."

Boğazımda titrek bir nefes dalgalanır ve yutarım. "Beni mi?" Sanki burada başka Chloe'ler varmış gibi kendimi işaret ederim.

"Evet. *Seni.*"

Sekizinci Bölüm

Chloe

Tanrım

Neyim var benim böyle?

Cillian O'Ridian'ı restoranın arkasında otururken gördüğümde, sanki soğukta dışarıda duruyormuşum gibi tüylerim diken diken oldu.

O da beni görüyor ve yakışıklı yüzünde ince bir gülümseme belirliyor. Aramızda yaklaşık altı metre var ama parlak mavi gözlerindeki ışıltıyı görebiliyorum.

Beni görmeye gelmiş.

Ama neden?

Gerginliğim kalbimin daha hızlı atmasına ve düşüncelerimin birbirini takip ederek hızlanmasına neden oluyor.

Lütfen Tanrım, fikrini değiştirdiğini söyleme.

Belki de aklı başına geldi ve çok cömert davrandığını fark etti ve şimdi parasını geri almak istediğine karar verdi.

Başka ne onu tekrar benim dünyama getirebilir ki?

Ve her zaman bu kadar yakışıklı olmak zorunda mı? Onu her gördüğümde *GQ dergisindeki modeller* kadar yakışıklı görünüyor.

Bu gece geçen seferkinden daha rahat giyinmiş. Uzun kollu tişörtü ve Levi's kot pantolonuyla onu neredeyse sıradan bir insan sanacaktım. Kendi bankası olan ve kim bilir başka neler olan milyarder mafya üyesi değil.

Hissetmediğim güç ve özgüveni toplayarak ona doğru ilerliyorum.

Ama yorgunum. Zihinsel ve fiziksel olarak yorgunum.

Dünkü haberler beni çok yıprattı ve bugün bankadan çıktığımda, *The Sound of Music* filmindeki gibi tepelerin canlı olduğunu hissetmiyordum.

Bu her neyse, beni yıkacak başka bir şey olmasa iyi olur.

Henüz mezarımdan çıkmaya başladım.

Cillian'ın gözleri bana kilitlenmiş durumda ve geçen gün fark ettiğim aynı merak ve arzu dolu bakışı var.

Ona söyleyebileceğim tüm olası şeyleri kafamda geçirdim ama ona ulaştığımda zihnim yavaşladı.

O dikleşiyor ve askeri bir adamın kaslı omuzlarına dikkat çekiyor. Sonra bana meraklı bir bakış atıyor ve çoğu kadının onurunu kaybetmeyi sorun etmeyeceği seksi bir yarım gülümseme atıyor.

"Merhaba." Sesim şehvetli bir şekilde nefes nefese, ama bu merak, şaşkınlık ve evet, çekiciliğin bir karışımı.

"Merhaba, Bayan Ricci."

"Chloe. Bana Chloe de." Onun taktiğini ödünç alıp ona ilk adıyla hitap ediyorum. "Bayan Ricci, annem gibi geliyor kulağıma. Ya da daha doğrusu, ben burada yaşarken onun bilinen adıydı."

"Tamam, *Chloe*."

"Senin gibi birinin Ricci's Ristorante'de yemek yiyeceğini hiç düşünmezdim." Neden burada olduğunu öğrenmek için o kadar çaresizim ki, yanıp kül olmaktan korkuyorum.

Gülümsemesi parlıyor. "Bana buranın şehirdeki en iyi yer olduğunu söylememiş miydin?"

"Söyledim."

"Ben de ne olduğunu görmek için geldim."

Buraya sadece bunun için gelmiş olamaz. "Hepsi bu mu? Buraya yemeği denemek için geldin, Harlan ya da başka bir şey hakkında beni sorguya çekmek için değil mi?" Paradan bahsetmek bile istemiyorum.

"Seni sorguya çekmek için gelmedim. Yemekten başka denemek istediğim şeyler olduğunu da kesin olarak söyleyebilirim, ama önce yemekle başlayacağım." Seksi ses tonundan, cinsel bir şey ima ettiği çok açık. Benimle ilgili cinsel bir şey.

O tanıdık sıcaklık yine karnımın altında dönüyor, ama geçen seferki gibi yerleşmek yerine, tüm vücuduma yayılıyor.

"Tamam. Menüde denemek istediğin bir şey var mı?"

"Bruschetta, ama senin de benimle birlikte olmanı istiyorum." Gözlerinde ilgi dolu bir ışık parıldıyor ve önceki varsayımlarımın doğru olduğunu anlıyorum.

"Ben... gerçekten sana katılmak isterdim, ama personelimiz az ve işler çok yoğun."

"On dakika."

Bu fikri düşünürüm. İçime sinmiyor. Gözü olan herkes bu adamdan etkilenir, ama ben onun kim olduğu ve onunla olan ilişkimiz konusunda temkinliyim.

Ona borçluyuz. Hem de çok.

Ve sanırım bu, evet demem için bir neden. "Tamam.

On dakika. Siparişinizi vereceğim." "Tabii."

Arkamı döndüğümde, Roxanne'in tezgahın arkasında beni şahin gibi dikkatle izlediğini görüyorum. Yüzündeki ifade hem hayranlık hem de dehşet dolu.

Ona doğru yürüdüm ve o da bana yarı yolda geldi. "Ne istiyor?" Sesi alçaktı. "Bruschetta... benimle."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirir, bu da onu daha çok tanıdığım Roxanne'e benzetir. "Anlıyorum."

"Sadece on dakika sürecek."

"Uh huh. Ve bir bakmışsın ki kendini..." "Roxanne, lütfen, gidip bruschetta'yı al."

"Peki. Ona geri dön. Adamı bekletme."

Ona gözlerimi devirdim ve Cillian'ın yanına dönmek için arkamı döndüm. O, karşıdaki koltuğa otururken bana bakıyordu.

"Yemekler birazdan gelir."

"Sabırsızlıkla bekliyorum. Annen nasıl?"

Koşullara rağmen, annemi sorması hoş bir davranış. "Aynı."

"Üzıldüm. Amcam neredeyse bir yıl komadan çıktı ve şimdi gayet iyi. Aslında tanıdığım en sağlıklı insanlardan biri."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Onu görsen, hasta olduğunu asla düşünmezsin. Şu anda İrlanda'da yaşıyor ve her gün içtiği İrlanda yosunu ve Guinness'e çok güveniyor."

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. "Bu yeni bir şey."

"Evet, ailemizin eksantrik üyesi o." "Ailenizin çoğu İrlanda'da mı yaşıyor?"

"Evet."

"Ve belli ki uzun süre orada yaşamışsın." Aksanı hafif ama aynı zamanda benim yanılgıma için fazla belirgin.

"Evet, öyle. Hala sık sık oraya gidiyorum."

Roxanne iki tabak bruschetta ile bize doğru yürüdü, sonra tabakları masaya koyarken yine o kurnaz bakışını attı.

"Başka bir şey isterseniz haber verin," diyor. "Teşekkürler."

Cillian başını eğiyor.

Roxanne uzaklaşır ama omzunun üzerinden bize bakış attığını fark ederim.

"Peki ya sen, Chloe? Senin hakkında bilmemiz gereken başka ne var?"

Koltuğumda kıpırdanırım. "Bale dışında pek ilginç bir yanıml yok."

"Buna inanmak zor."

"Tamam, bana spesifik sorular sor. Benim hakkımda ne bilmek istiyordun?"

"Dans etmezsen şimdi ne yapacaksın? Burada çalışacağını söyleme sakın."

"Sonsuza kadar değil." Hayatımın bir döneminde, geri kalan günlerimi burada garsonluk yaparak geçirmekten çok korkuyordum. Ama şimdi, tüm sorunları çözebilecekse, yüz yıl boyunca burada çalışmaktan memnuniyet duyarım. "Kendi dans okulum açmak istiyorum, ama bu uzun zaman alacak. O zamana kadar öğretmenlik işi bulmaya çalışacağım."

"Kulağa hoş geliyor."

Bruschetta'mı ısıırıyorum, o da öyle yapıyor. Otlar ve domatesin lezzetli tadı damak tadımı uyandırıyor ve kahvaltıdan beri bir şey yemediğimi hatırlatıyor.

"Vay canına, şaka yapmıyormuşsun. Bu belki de şimdiye kadar yediğim en iyi bruschetta." Cillian başını salladı.

"Teşekkürler. Buradaki her şey büyük büyükannemin tarifinden. İtalya'da insanlar hâlâ ondan bahsediyor."

"Çok güzel. En son ne zaman İtalya'ya gittin?"

"Çok uzun zaman önce. Üniversitenin ilk yılında babamı son yolculuğuna uğurlamak için oraya gittik. Orada ölmek istiyordu."

"Baban için üzıldüm." Yemeğini masaya koydu ve bana bakarken gözlerinin yumuşadığını fark ettim.

"Teşekkür ederim. Sanırım birkaç yıl önceydi." Babamın son nefesini verip kalbimi kıldığı gün sanki dün gibi geliyor bana.

"Benim babam da yok. Annem de." "Senin için de üzıldüm."

Teşekkür etmek için başını eğdi. "Ye, kızım. Sana daha az kasvetli bir soru sormayı düşünüyüm."

"Sorun değil. Benim hayatım zaten *kasvetli*."

"Sanırım bu konuda ortak bir noktamız var."

Ona bakarak, son bruschetta parçasını alıp yiyorum. Gözleri dudaklarıma düşüyor ve beni yemek yerken izliyor.

Garip. Böyle bakınca, gerçekten sıradan bir adam gibi görünüyor. Ama onun öyle olmadığını bilmem, kafamda alarm zillerini çaldırıyor.

Cillian O'Ridian tehlikeli biridir. Nathan'dan bile daha tehlikeli. Kendini nasıl idare edeceğini çok iyi bilir.

İlk tanışmamızda, bir orduyla annemin evine baskın yapmıştı.

Cehennem ateşleri kırımı yakıyormuş gibi kaçmam gerekirdi, burada onunla yemek yemem gerekirdi.

"İtalyan mutfağı dışında hangi yemekleri seversin?" "Tayland ve Fransız mutfağını, ama aslında çok seçici değilim."

"Güzel, bu da cumartesi günü seni akşam yemeğine nereye götüreceğime dair bir fikir verdi."

Kaşları havaya kalktı ve başım gerildi. Az önce gerçekten düşündüğüm şeyi mi söyledi?

Gözlerindeki yaramaz bakış, doğru duyduğumu gösteriyor. Akşam yemeği mi?

Beni yemeğe çıkarmak mı istiyor?

"Şey... Akşam yemeği mi?" Tek kelimelik bu soru, kafamın dışında inanılmaz geliyor.

"Akşam yemeği." Kesin bir tonla konuşuyor, sanki hakimiyetini göstermek istercesine kollarını koltuğun arkasına yayıyor.

Çabuk düşün, Chloe. Bu olamaz. Olamaz. Ne kadar yakışıklı olursa olsun.
"Bu pek iyi bir fikir olmayabilir."

"Neden?" Çenesi sıkılır ve gözleri sorgulayan bir şekilde kısıılır. "Çünkü beni yemeğe götüremezsin."

"Bu bir cevap değil. Seni yemeğe çıkarmak isteseydim, seni omzuma atar ve yola çıkardım." Kararlı davrandığında İrlanda aksanı daha belirgin ve daha seksi geliyor. Ve birdenbire, beni kaldırıp omzuna atan mağara adamı görüntüsü kafamdan çıkmıyor.

"Sen hep böyle misin?"

"Sadece ilgimi çeken biri olduğunda."

"Peki İrlandalı mafya lideri benim neyim ilginç bulabilir ki?"

"Her şeyi." Dudaklarında günahkar bir gülümseme beliriyor, sanki benim her şeyimin ne anlama geldiğini düşünüyormuş gibi.

Bu basit kelime etrafımızdaki havada asılı kalıyor ve cildimi tekrar ısıtıyor. Bu adam *her şeyi* unutturabilir bana. Ama mantık ve akıl devreye giriyor ve beni sağduyunun dünyasına geri çekiyor. "Seninle yemeğe çıkmam tuhaf olur. Ve ben *bunu* gerçekten yapmıyorum... başkalarıyla *yemeğe çıkmayı*." Nathan'dan sonra bir daha kimseyle çıkabilir miyim, bilmiyorum.

Cillian öne eğilir, dirseğini masaya dayar. "Bunu bir görmeliyiz."

Dudaklarım aralanır. Onun gibi biriyle daha önce hiç tanışmadım. Hayır cevabını kabul etmiyor ve içimdeki küçük, hain bir parça bunu seviyor. Tekrar canlı hissetmek isteyen içimdeki parça.

Annem bu kadar hasta ve ben batmakta olan bir gemide otururken bu duygu için kendimi suçlu hissediyorum.

Kapı açılır ve bir grup insan içeri girer. En az yirmi kişidirler. Bu tür gruplar genellikle gösteriden sonra gelir. Broadway'den çok da uzakta değiliz.

"Sanırım bu benim gitme zamanım." Cillian ayağa kalkar ve tabağının yanındaki masaya iki yüz dolar bırakır.

Ben de ayağa kalkıp paraya bakıyorum. "Bruschetta için çok fazla."

"Dediğim gibi, bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi şey. Ve bilgin olsun..." Bir an duraksadı. "Bütün canavarların boynuzu yoktur. Seni Los Angeles'ta tanısaydım, eski sevgilin sana yaptıkları yüzünden ölmüş olurdu. Sadece hapse girmezdi."

Kalbim bir an hızlanır, sonra benim için adalet arayacak birinin olması ihtimaliyle galoplamaya başlar. "Gerçekten mi?"

"Kim olduğumu biliyorsun, kızım, o yüzden bu sorunun cevabını da biliyorsun. Görüşürüz." Bu bir söz gibi geliyor.

"Görüşürüz."

Başını eğip uzaklaşır. Roxanne yanıma koşar ve ikimiz de Cillian'ın uzaklaşmasını izleriz.

"En azından şimdi sana neden uzatma verdiğini biliyoruz," diye mırıldanır. Karşı çıkamıyorum bile. Haklı.

Her şey çok güzeldi. Ama bir daha asla o kadar aptal olamazdım.

Cillian O'Ridian ile birlikte olmak, boynuzları olmasa bile, bir canavarı başka bir canavarla değiştirmek gibi olurdu.

Beni başka şekillerde incitebilir.

Dokuzuncu Bölüm

Cillian

Adı: Chloe Elizabeth Ricci

Yaş: 26

Ricci's Ristorante için İş Teklifi:

Bu restoran, seksen yılı aşkın bir süredir New York'un kalbinde faaliyet göstermektedir. Günümüzün zorlu rekabet ortamında bile, Ricci's ülkenin en iyi İtalyan restoranlarından biri olmayı hedeflemekte, her kesimden insanı ağırlamakta ve rakipsizdir...

Chloe, kendini kurtarmak için nasıl yazması gerektiğini çok iyi biliyor.

Onu kredi almaya hak kazandıran, ödüllü bir teklifin sayfalarca uzunluğunda metni var.

Neredeyse gece oldu. Son bir saattir Hamptons'daki evimin terasında dizüstü bilgisayarım ile oturuyorum. Chloe'nin banka kredi başvurusu ve iş teklifini incelerken burada sigara içiyordum.

Kız hala ilgimi çekiyor —dün gecedен sonra daha da fazla— bu yüzden kendimi şımarttım ve bankanın iç sistemlerinden uygulamaya eriştim.

Virgo kadar iyi hackleyemem ama bunun gibi küçük işleri yapabilirim.

Dünkü hayranlığım, onun Los Angeles'taki kişisel kayıtlarına biraz daha derinlemesine bakmamı sağladı. Orada, ilk görüşte onun hakkında kaçırdığım tüm şeyleri buldum.

Nathan'ın onu birkaç kez hastaneye yatırması ve son yatışında haftalarca hastanede kalması gibi.

O pislik, sevdiği şeyi yapamasın diye bacaklarını kırdı. Onu merdivenlerden aşağı attı ve o kadar yaralandı ki hareket edemedi, sonra bir çekiç alıp bacaklarını parçaladı.

Bazı kötü piçlerle tanıştım ama o orospu çocuğu listenin en başında

O, yavaş yavaş öfkelenen psikopatlardan biri gibi görünüyordu. Şu türden olanlardan

Yıllarca gerçek yüzlerini gizleyebilen, sonra da en beklemediğiniz anda ortaya çıkabilen insanlar.

Onun hakkında ve yaptıkları hakkında ne kadar çok okursam, o kadar çok öfkeleniyordum. Cezasının çok hafif olduğunu düşünüyordum. Çok hafif. İki kişiyi öldürdü ve Chloe'nin hayallerini mahvetti.

Nathan Ferrera benim işim değil ama bu, onun kötü adamına uygun bir ceza bulmak için zihnimin fazla mesai yapmasını engellemedi.

Ortalık yatışıp Lance'le işim bittiğinde nasıl hissedeceğime bakacağım.

Şu anda hafif bir merakla Chloe'nin kredi başvurusunu okuyorum. Krediyi alacağından emin görünüyor. Ben de almasını istiyorum.

Eğer alırsa, ona karşı giderek artan hayranlığımla bizi soktuğum odadan bir fil çıkmış olacak.

Diğer fil hakkında pek bir şey yapamam, yani kim olduğumu vurgulayan fil. Benden kaçmak istemesini anlayabiliyorum.

Teklif iyi görünüyor. Banka müdürü teklifini onayladı ve Chloe'nin planlarından çok etkilendiğini söyledi. Bir sonraki aşama iki gün sürecek. Yarın cumartesi olduğu için, muhtemelen pazartesi veya salı günü haber alacak. Her halükarda işler iyi gidiyor.

Sadece onunla ilgili olsaydı, ona parayı verirdim. Bunun delilik olduğunu biliyorum. Onu gerçekten tanımıyorum ve o da beni tanımak istemiyor.

Ama öyle bir şeyi öylece veremem, çünkü bu, o pislik Harlan'ın paçayı kurtarmasına izin vermek olur.

Onun aranması hala devam ediyor, ama bugün daha iyi bir ruh halindeyim.

İşler planladığım gibi gidiyor. Geçen geceki Creed toplantısından sonra ilk büyük saldırımızı gerçekleştirebildik.

Brezilya'daki Kartel dostlarımız sayesinde Lance Polinsky'nin esrar tarlalarından birinin yerini tespit ettik.

Orayı ateşe verdik. Onlara, bana bıraktığı gülücük yüzünü bırakmalarını söyledim, ama benimki alevlerle aydınlatılmıştı.

Beklediğim gibi, o pislik bu sabah arabadan ateş açarak beni öldürmeye çalışarak misilleme yaptı, ama Jaxon ve adamlarım beni öldürmeye çalışan motosikletçiyi yakaladılar.

Adam bir Yakuza üyesiydi. Kafasını kestim ve bir kutu içinde liderine gönderdim, onlara sadakatlerinin kime olduğunu iyi düşünmeleri gerektiğini, yoksa aynı kaderi paylaşacaklarını belirten bir mesajla birlikte.

Daha fazla sorunla karşılaşacağımı tahmin ediyorum ama buna hazırlıklıyız. Hepimiz.

Virgo'nun cam kapılardan içeri girdiğini görünce düşüncelerimden sıyrıldım.

Bana eş aramamda yardım etmek için benimle buluşuyor. Evli olan iki en iyi arkadaşım, ondan yardım istemek daha rahat geliyor. Dante hala çılgın. O ve eşi Serenity kendilerini çok beğeniyorlar ve onun iş evliliğini anlayacağını sanmıyorum.

Virgo anlıyor çünkü babası Olivia ile evlenmeden önce ona zorla bir evlilik yaptırmaya çalışmıştı.

Bir zarf tutuyor ve gülümsüyor.

Daha dün gece Chloe'ye çıkma teklif etmişken, şimdi burada bir eş seçmeye hazırlanıyor olmak tuhaf geliyor.

Virgo önüme oturur ve bilge adam suratını takınır. Omuzlarını dikleştirince gülümserim.

"Bunun için minnettar olsan iyi olur, Cillian. Karım, kardeşi için potansiyel eş adaylarını incelememden pek memnun değil."

"Bunun iyi bir amaç için olduğunu biliyor."

"Bunun kız kardeşinin hoşuna gitmeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Ona dondurma alacağım." Kıkırdarak gülüyorum. "Bana ne getirdin?"

"Yirmi potansiyel aday. *İyi potansiyel adaylar*. Creed'in üyesi olan ya da onlarla ittifak halinde olan ailelerden kadınları bir araya getirdim."

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler."

"Benim tavsiyem, önce hepsiyle tanışıp beğendiklerini seçmen."

"Bu gidişle, şapkadan bir isim seçmek istiyorum. Bu konuda hiç ilgim yok."

"Bunun nedeni aklının *başka birinde* olması mı, yoksa Seamus'un Jessica ile evlenmeni ısrar etmesi mi?"

"Neden aklımın başka birinde olduğunu düşünüyorsun?" Benim hakkımda konuşuyorlar.

"Jaxon, Harlan'ın üvey kızından bahsetti."

"Ben ona öyle demezdim. Onu hiç tanımadı ki."

"Vay canına. Onu düşmandan ayırmak, bu senin için yeni bir şey."

"Sadece merak ediyorum. Hepsi bu." "Tamam. Bunda yanlış bir şey yok."

"Seamus ne derse desin, Jessica ile evlenmeyeceğim." Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. "Eğer ısrar ederse, onunla kavga ederim. Geçen gün ofisime geldi ve ben onu reddettim. Ama onu son kez gördüğümü sanmıyorum."

"Tabii ki, öyle bir kadın güç peşindedir. Seninle altı ay bile evlense, net serveti normalin üzerine çıkar."

"Biliyorum. Bu da bunun olmayacağına dair bir neden daha. Onun babasıyla hiç anlaşımadım ve annesi de zar zor katlanılabilir biriydi. Erika'nın ölümünden beri ikisinden de haber almadım, ama geçen gün ikisinden de mesaj aldım."

Virgo sırtıttı ve başını salladı. "Fırsatçılar. Onları unut. En azından senin bir seçeneğin var. Ben olsam Jessica ile konuşmazdım bile. Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum."

"Biliyorum." Onun yardımını istememin bir başka nedeni de buydu. Olivia'nın eski en iyi arkadaşı aralarına girmeye çalışmış ve Jessica'nın bana yaptığı şeyin aynısını yapmıştı.

"Tam olarak aynı şey olmadığını biliyorum. Ama kötü niyet aynıydı."

"Evet, öyleydi." Ve bu durumu asla düzeltemem.

Ben ilk aşkına takılıp kalan tiplerden değilim. Bazı insanların hayatına kısa bir süreliğine girip, sende kalıcı bir etki bıraktığını kabul ettim. Keşke Erika, onun kız kardeşinin ondan daha iyi olduğunu düşündüğümü ya da özgür kalmam gerektiğini düşünerek ölmeseydi.

"Umarım bu yardımcı olur." Virgo zarfı hafifçe vurur. "Diğer haberler: Jaxon'ın sevkiyatının bir kısmını takip etmeyi başardım."

"Tanrıya şükür." Bu, moralimi düzeltti.

"Onlar, Salı günü eski askeri üssünde Mazzone ailesine transferi organize eden bir grup gangsterle birlikte. Tek yapmamız gereken oraya gidip onları durdurmak ve malları geri almak."

"Sen en iyisisin dostum." Yumruklarımızı çarpıştırıyoruz. "Umarım Harlan hakkında da bana bilgi verirler. Onu öldürürdüm ama Lance'i teşhis etmesi için hayatta kalması lazım."

"Düşmanımızın neye benzediğini bilmek, aramamıza kesinlikle yardımcı olur."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Ayağa kalkar ve iç çeker. "Gitmem lazım. Randevum var." "İyi eğlenceler."

Kısa bir baş sallama ile veda edip ayrılır.

Dizüstü bilgisayarına bakıp Chloe'yi düşünüyorum. Bu gece nerede olduğunu biliyorum.

Yaratıcılıklarını ve zenginliklerini göstermek isteyen kibirli insanların düzenlediği o şık röportajlardan birine katılıyor.

Onu rahat bırakmam gerek ama kafamda bir fikir oluşmaya başladı bile.

Fikir henüz tam olarak şekillenmemişken ayağa kalkıyorum ve birdenbire gitmeye hazırlanıyorum.

Bir saat sonra, nehir kenarındaki şık bir şarap barı olan Kimera'ya doğru yürüyorum. Buzlu sert bir votka sipariş ediyorum ve Chloe'yi arıyorum.

Balkona çıktığımda onu aşağıda, dansçı gibi görünen bir grup kadınla birlikte görüyorum.

Yine farklı görünüyor.

Bir insanı her gördüğünde nasıl daha güzel ve çarpıcı görünebilir, bilmiyorum. O zaten mükemmeldir.

Bu gece saçlarını gevşek bir at kuyruğu şeklinde toplamış, egzotik elmacık kemiklerini ortaya çıkarmış. Vücudunu ve pürüzsüz cildini ortaya çıkaran diz boyu siyah bir kokteyl elbisesi, sanki tüm hayatı boyunca bir spada yaşamış gibi görünmesini sağlıyor.

Tabii ki onu izleyen tek erkek ben değilim. Ben sadece buradaki tek pislik, dünyadaki her şeyin, o da dahil, kendisine ait olduğuna inanan tek pislik.

Ayrıca bu gece ona sahip çıkacak tek erkeğim.

Başka bir sınırı aşıyor olsam bile, bana borcu olan bir kadına bunu yapmamalıyım.

Bu gece kendi kendimin en büyük düşmanı olacağım.

Onuncu Bölüm

Chloe

"On beş yıldan fazla bir süre Bolşoy Balesi'nde dans ettim," diyor Tatyana gururla. "Beş yıl boyunca baş balerin olma ayrıcalığına sahip oldum."

"Ah, ne şanslı kızsın. New York City Ballet'te dans etmeyi çok sevdim, ama sadece iki yıl prima balerinlik yaptım," diye devam ediyor Melody. "Yine de hayatımın en güzel deneyimiydi."

Bence işi alacak. İçimden öyle bir his geliyor. Organizatör onunla daha fazla konuştu ve onu çok sevmiş gibi görünüyordu. Cesaret edip söyleyebilir miyim? Ben de onu seçerdim. Mükemmel görünüyor. Otuz beş yaşına yeni girdi ama benimle aynı yaşta görünüyor. İki çocuğu var ama vücudu benimkinden daha formda görünüyor.

Benim gibi Juilliard'a gitti ama benim aksime, New York City Ballet onu üniversiteden mezun olur olmaz işe aldı. On yıl boyunca orada çalıştıktan sonra, Amerika'nın en zengin adamlarından biri olan kocası orada şirketinin yeni şubesini açarken, o da Avustralya'da öğretmenlik yapmaya başladı.

Benim yerleştirildiğim yirmi kişilik grupta, beş kişi New York City Ballet'te çalışmış. Geri kalanlar ise dünyanın çeşitli yerlerinde farklı şirketlerde dans etmiş. Benim en az nitelikli olduğumu söylemek yetersiz kalır. Ve onlar da bunun farkında.

İçeri girdiğim anda beni fark ettiler ve kendimi ve deneyimlerimi tanıtmaya sırası geldiğinde, bir sonraki avlarını kontrol eden köpekbalıkları gibi beni ölçüp biçtiler.

İlk saat boyunca, organizatörün grup içindeki davranışlarımızı değerlendirdiği bir sunum yapıldı. Sonra bizi beşer kişilik küçük gruplara ayırdılar ve buraya gelip kaynaşmamızı istediler.

Grubumuz birbiriyle kaynaşırken ben dinledim. Konuşmaya çalıştığım her seferinde, sanki söyleyeceklerim alakasız ve önemsizmiş gibi biri sözümü kesti.

"Margot Bordeaux'yu tanıyan var mı?" diye sorar Celine.

"Juilliard'da öğretmenimdi," diyorum, ama kimse bana bakmıyor.

"Aman Tanrım, geçen hafta Londra'da alışverişe gittik. Harikaydı," diye araya girer Melody ve yine sanki ben konuşmamışım gibi davranırlar.

"Eminim çok eğlenceli olmuştur. O benim en sevdiğim öğretmenimdi," diye tekrar deniyorum ama sanki hayaletmişim gibi davranıyorlar.

"Birkaç hafta sonra kızlar arasında Karayipler'e seyahate çıkacağız."

"Ona selam söyle," diyor Celine neşeyle. "Yıllarca birlikte çalıştık ama sonra izini kaybettim. Çok meşgul biridir."

"Biliyorum. Bir ara bizimle kahve içmeye gelmelisin. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Seni görmekten çok memnun olacaktır." Melody heyecanla başını sallar.

Aniden grup kostümler hakkında konuşmaya başlar ve ben yine sohbetin dışında kalırım.

Organizatör gelip samimi sohbete katılır. Pozisyon için aradıkları özelliklerden bahsetmeye başladığında, benim dışımda herkesi kastettiği açıktır. Beni neden davet ettiklerini bile bilmiyorum.

Dans dünyasındaki eski hayatımın tadını çıkarmak güzeldi, ama bunun bedeli kendimi bir hiç gibi hissetmek olmamalıydı.

Görünmez olmaktan bıktığıma karar verip gruptan uzaklaştım. Kendimi affettirmek için bile uğraşmadım. Onlar için zaten hiç var olmadım.

Eve gitmeden önce bara gidip hızlıca bir içki içeceğim. Roxanne bu gece bende kalacak. Yeni erkek arkadaşı Adrian iş seyahatinde olduğu için, bana eşlik etmek için her gece bende kalıyor. Yalnız kalmak biraz korkutucu olduğu için ona minnettarım.

Merdivenlerden birinci kata inip bara doğru yöneliyorum.

Ne içeceğime karar verirken, sipariş veren bir grup üniversiteli kızın arkasında duruyorum.

Gerginliğimi atmak için bir şeye ihtiyacım var. Belki eve geldiğim anda beni uyutacak bir şey, böylece sorunlarımı düşünmeyeyim. Ya da

annemin hala uyanmamış olduğunu. Yarı sarhoş bir haldeyken pozitif davranıyormuş gibi yapabilirim.

"Biliyorsun, kederini şişenin dibinde boğmak asla iyi bir fikir değildir," diye sesleniyor, unutmak istediğim adamın çekici İrlanda aksanı.

Etrafıma bakıyorum ve Cillian'ın arkamda durduğunu görüyorum. Gözlerimiz karşılaşıyor ve onu gördüğümde o kadar şaşıyorum ki konuşamıyorum.

O da benim gibi bu gece tamamen siyah giyinmiş. Ama düğmeli gömleği, siyah pantolonu ve Tom Ford ayakkabılarıyla, bu rengi daha önce hiç kimse giymemiş gibi gösteriyor.

Saçları da yataktan yeni kalkmış gibi dağınık ve seksi bir görünümde, ağzımın suyunu akıtıyor.

Hiç bu kadar yüksek dozda seksapeli yayabilen bir erkekle tanışmamıştım.

O delici mavi gözler, sanki sırlarımı ortaya çıkarmaya çalışır gibi gözlerimin içine dalıyor. Aramızda dolaşan enerji dalgası o kadar güçlü ki, onun içimi görmesini istiyorum.

Ne düşünüyorum ben?

Bu bir tesadüf değil. Benimle aynı anda burada olması imkansız.

"Bay O'Ridian, dikkatli olmazsanız beni takip ettiğinizi düşünebilirim," kendime güvenim olmasa da kendinden emin bir şekilde söylüyorum.

"Sizi takip *ediyorum*." Gülümsüyor ve ortaya çıkan gamzeleri, onun mükemmel yüzüne bakmaya devam etmemi sağlıyor.

"Beni takip etmek için mi?"

"Düşündüğünüz gibi değil." Daha geniş bir gülümsemeyle, sözlerinde cinsel imaların olduğu çok açık.

Yutkunup endişemi bastırmaya çalışıyorum. "Eve gitmeden önce bir içki alıyordum."

"Ama ben buraya geldiğim için planlar değişti."

Onu anlamaya çalışarak sadece ona bakıyorum. "Bana hayır dememe izin vermeyeceksin, değil mi?"

Dudaklarında yine bir gülümseme belirir. "Çabuk öğreniyorsun, kızım." Elini belimin altına koyar ve omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti geçer. "Benden korkuyorsun."

"Korkmam gerekmez mi?"

"Evet, ama sana zarar vermeyeceğim."

"Bana zarar vereceksen, bunu bana söylemeyeceğinden eminim."

"Evet, söyledim." Sesinin bu kadar rahat olmasına şaşırdım. Sanki hava durumu hakkında konuşuyormuşuz gibi. "Bu, benimle çoğu erkek arasındaki fark."

"Ve sana inanmam mı gerekiyor?"

"Bana inanmak zorunda değilsin, kızım. Ama yine de seni götürüyorum." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne? Beni nereye götürüyorsun?"

"İçmeye."

Nefesim kesildi ama sıkışmış göğsümden nefes almaya çalıştım. "Sadece içmeye mi?"

"Sadece içmeye." Bir saniye sonra beni bardan alıp VIP odasına götürüyor.

Kanepeler, özel bar ve parlak siyah zeminleriyle muhteşem görünüyor, hepsi de arka planda çalan yumuşak caz müziğiyle uyumlu.

Herkesten uzak ve izole bir yerdeyiz, ama cam duvar sayesinde aşağıda neler olup bittiğini görebiliyoruz.

Kaşlarımı çatarak, birkaç dakika önce birlikte olduğum plastik grubu görüyorum, hala benim gittiğimi fark etmemişler. Ya da belki fark etmişlerdir ama umursamıyorlar.

Ben de umursamıyorum ama daha önemli işlerim var gibi görünüyor.

Cillian beni kanepeye yönlendirir ve yan yana otururuz. Oturur oturmaz, bir barmen siparişimizi almak için odaya girer.

Bu kulübe daha önce hiç gelmedim ama adamın gözlerinden Cillian'ın önemli biri olduğunu anlıyorum.

"Ne içersin, kızım?" Cillian beni baştan aşağı süzer.

"Bir cosmopolitan."

Barmen'e dönerek, "O bir cosmopolitan alacak, ben de en iyi şarabından bir şişe alacağım. Ayrıca iki shot bardağı da getirin," diyor.

"Tabii ki." Barmen başını sallar, sonra bara gider ve kokteylimi hazırlamaya başlar.

Cillian'a bakıyorum ve ona karşı ne kadar temkinli olduğumu belli etmemeye çalışıyorum. Amacım buradan bir an önce çıkmak olmalı. Ve onun bana olan... ilgisini beslememek. Çoğu kadının benim yerimde olmak için her şeyi yapacağını biliyorum, ama ben çoğu kadın gibi değilim.

"İşimiz bittiğinde gitmeme izin verecek misin?" Ses tonumu sabit tutuyorum.

"Evet. Bir içki oyunu oynayabiliriz diye düşünüyordum."

"Senin yanında sarhoş olmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Bana sırtarak cevap veriyor. "Ne yapacağından mı korkuyorsun?"

"Daha çok tam tersi gibi."

Derin ve alçak bir kahkaha atar. "Sana zarar vermeyeceğimi söylemiştim." "Elbette, söyledin."

Barmen içkilerimizi getirir. Önce bana kokteyli verir, sonra şarabı açar ve Cillian'a bir kadeh doldurur.

"Başka bir şey ister misiniz, Bay O'Ridian?" Barmen onu tanıyor.

"Şu anda yok. Bir şeye ihtiyacım olursa sizi çağırırım."

"Sorun değil." Barmen tekrar başını eğerek kısa bir selam verir, sonra barın arkasına geçmek yerine kapıdan çıkarak bizi yalnız bırakır.

Cillian ile ilk kez baş başa kalıyoruz. Ve o şimdiden bana bakıyor, tüm dikkatini bana veriyor.

Gerginliği kırmak için bardağımı dudaklarıma götürüp içkimden bir yudum alıyorum. Tadı harika. Lezzetlerin karışımı ağızda patlıyor ve boğazımın arkasına ulaştığında daha da güçleniyor. O kadar güzel ki, büyük bir yudum alıyorum, sonra bir tane daha.

"İyi mi?" Cillian gözlerini benden ayırmadan dudaklarıma odaklanıyor.

"Evet. Harika olmuş." Rahatlamak için ihtiyacım olan hafif sarhoşluğu şimdiden hissedebiliyorum. "Mükemmel. Oynamaya hazır mısınız?"

"Eminim değilim, ama evet. Ne oynayacağız?"

"Doğruluk mu içki mi."

Kaşlarımlı kaldırıp gözlerimi kısıyorum. "O ne tür bir oyun?" "*Game of Thrones'u* izledin mi?"

"Evet."

Gözleri ilgiyle parıldıyor. "Dizideki içki oyunu. Temel olarak, seninle ilgili bir tahminde bulunuyorum. Eğer haklıysam, sen içiyorsun. Eğer yanılıyorsam, ben içiyorum. Her birimiz üç tur oynayabiliriz ve her doğru tahmin için ayrıntılı bir açıklama yapmalıyız."

Bana bakarken, kendimi bu oyunu düşünürken buluyorum. "Bu oyunu seveceğimden emin değilim. Ya sarhoş olacağım ya da istemediğim bazı gerçekleri doğrulayacağım."

Yine gülümsüyor. "Sarhoş olmayacaksın. Şarap şişesini bile bitirmeyeceğiz ve ben sadece zaten bildiğimi düşündüğüm yakıcı gerçekleri soracağım."

"Yakıcı gerçekler mi?"

"Hadi ama, oyunu oyna kızım. Aslında eğlenebilirsin. Eğlenmek asla kötü bir şey değildir." Öne doğru eğildi ve dizleri benimkilere değdi.

"Peki." Derin bir nefes alıp, bir tuzak olabileceğine hazırlandım.

"Oynayalım. Kim başlıyor? Sen mi, ben mi?"

"Sen seç."

"Önce ben. Böylesi daha güvenli geliyor."

"Başla." Yine o seksi patron tavrını takınıyor, koltukta arkasına yaslanıp kollarını koltuğun arkasına uzatıyor.

Onunla ilgili ilk varsayımımı düşünüyorum ve dikkatli davranmaya karar veriyorum. "Bir keresinde evden kaçtın ve bir daha geri dönmedin."

O dikleşir, şişeye uzanır ve şarabı shot bardağına döker. İçer ve benim varsayımımın doğru olduğunu gösterir.

"On iki yaşındaydım ve babamın yerini almak ya da aile işimiz hakkında bir şey öğrenmek istemiyordum," diye açıklıyor. "Bu yüzden kaçtım."

"Onun yerine ne yapmak istiyordun?"

"Doktor ya da tıp alanında bir şey olmak istiyordum."

Onun doktor olabileceğini düşünmüyorum, ama bu onun doktor olamayacağını düşündüğümünden değil. Çünkü o, şu anki haline çok... uygun.

"Bu iyi bir kariyer."

"Ama babamın gözünde yatırım bankacılığı kadar iyi değil. Onu çok seviyorum, ama *babam* çok katı biriydi."

"Athair mı?"

"Gaelic dilinde baba anlamına gelen kelime." "Kulağa hoş geliyor."

"Sıradaki, kızım."

Tekrar düşünüyorum. Geçen sefer haklıydım ve varsayımım oldukça ılımlıydı. "Okulda zorbalığa uğramışsın." Bu yüzden şimdi bu kadar sert ve korkutucu olabilir.

O şarap şişesini tekrar eline aldığı anda şansımın yaver gittiğini hissediyorum, ama bu sefer içkiyi benim shot bardağıma döküyor.

"Gerçekten mi, kızım? Birinin *bana* zorbalık yapmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Bana inanmaz bir bakış atıyor ve bardağı uzatıyor.

"Yani sen hep böyle miydin? Patron modunda mı?"

"Evet."

Şarabı içiyorum ve tadı da çok lezzetli. O kadar lezzetli ki, bütün şişeyi içebilirim.

"Sonuncusu, kızım. Bu sefer daha yaratıcı olmaya çalış." Başını sallıyor.

"Tamam." Bu sefer, o derin mavi gözlere bakarken alışılmışın dışında düşünüyorum. Daha yumuşak bir tarafını görüyorum. Muhtemelen kimseyi kendisine yakınlaştırmadığı ve kimseye güvenmediği için insanlara pek göstermediği bir taraf. "Bir zamanlar aşık olmuşsun."

Gözlerinin kararmasından haklı olduğumu anlıyorum. Bir yudum alarak bunu onaylıyor.

"Yıllar önce."

Ofisindeki kadını hatırlıyorum ve acaba o muydu diye merak ediyorum. O ve Cillian yakın görünüyordlardı. Bir tür tartışmaya denk geldiğimi biliyorum.

Kadın manken gibi güzeldi ve buna uygun bir tavırları vardı. O da benim görünüşümü beğenmemişti.

"Acaba ofisindeki kadın mıydı?"

O, mizahsız bir şekilde güldü. "Asla olmaz. Onunla asla birlikte olmazdım. Ama onun kız kardeşi ile birlikteydim. İkiz kardeşi."

"Oh. O şimdi nerede?"

Gözlerinde suçluluk gibi bir şey belirdi. "Öldü. Hastaydı."

Sorduğum soruya hemen pişman oldum. Çok hayalperest bir soruydu ve sınırı aştığımı hissettim. "Çok üzgünüm. Sana bunu sormamalıyım."

Gülümser ve daha çok kendisi gibi görünür. "Sorun değil. Bu oyunu oynarken bunu kabul etmişizdir. Şimdi sıra bende. Hazır mısınız?"

"Evet." Saygıyla, konu değişikliğine uyuyorum. Ama merakım, söylediği ve söylemediği her şeyi zihnimde topluyor.

Örneğin, ofisinde bulunan kadınla ilişkisi neydi, milyon yıl geçse de onunla birlikte olmayacaksa? O, kadının ikiz kardeşiyle birlikteydi, ama ona baktığım anda onun üzerinde bir hakimiyet hissettim. Beni gördüğü anda pençelerini çıkardı.

"Sen pislikleri seviyorsun." Cillian'ın sesi beni düşüncelerimden koparıyor.

Sırıtarak ona bakıyorum. "Bunun için kesinlikle bir içki içebilirsin."

Şarabı alır ama benim bardağıma döker, sonra bana uzatır. "Yalancı."

Ona başımı sallarım. "Aşağılık adamları sevmem. Bu doğru değil, o yüzden iç."

"Hayır. Doğru olduğu için sen iç."

"Neden öyle olduğunu düşünüyorsun?" Nate hakkında okuduklarından sonra, buna inanması imkansızdı.

"Çünkü benden hoşlanıyorsun."

Onun derin, seksi bariton sesinden yayılan baştan çıkarıcı ses tonu ayak parmaklarımı kıvırıyor ve içim ısınarak tüm vücuduma sıcaklık yayılıyor. Bu iyiye işaret değil. Keşke bunun suçunu kokteyle atabilsem, ama bu güneşin yeşil olduğuna inanmam kadar saçma olurdu.

"Senden hoşlanmıyorum. Yanlış bir izlenim verdiğiysem özür dilerim." Her an burnum süpürge sopasından daha uzun olacak ve muhtemelen yapraklar ve kuş yuvası çıkacak.

Cillian başını yana eğdi. "Seni yalancı olarak görmemiştim. Şimdi de öyle olmaya başlama." Bardağı dudaklarıma götürdü ve gözlerindeki bakış, yalan söylemeye devam etmemi engelledi. Ben de bardağı alıp içtim, onun büyük memnuniyetine.

"Sen bir pislik misin?" Sert bakışımı sürdürdüm.

"Biliyorum." Sırıtarak koyu renkli kaşlarından birini kaldırır. "Ama aramızdaki enerjiyi hissetmediğini söyleme bana."

"Ne enerjisi?" Ne demek istediğini biliyorum ama aptal rolü yapmak daha kolay.

"Çılgın bir kimya." At kuyruğumun uçlarını tutar ve parmaklarının üzerinden saçlarımın düşmesine izin verir, sonra beni bırakır. "Bir sonraki varsayımın için hazır mısınız?"

"Devam et." Bardağımı masaya geri koydum.

"Benim Nathan gibi olduğumu düşünüyorsun."

Bu sefer kendime içki doldurdum ve ona bakarak şarabı yudumlarırken, onun kesinlikle Nate gibi olduğuna inandığımı sözsüz bir şekilde ona ilettim.

"Ben onun gibi değilim."

"Bunu bilemem. Şu ana kadar, seninle onun arasındaki tek fark, seni ilk gördüğümde ne olduğunu anlamış olmam. Ve tüm canavarların boynuzu olmaması umurumda değil. Onlar yine de canavar."

Şaşırtıcı bir şekilde, gülümsedi. Başka kimsenin gülümsemeyeceğini düşünürdüm. Söylediğim her şey hakaret içeren sözlerdi.

"Yalan söylemeyeceğim, ben canavar değilim. Ben canavarım. Ama eski sevgilinin sana yaptıklarını yapmak için farklı bir düzeyde sapkın olmak gerekir." Soğukkanlı ve rahat bir şekilde, kollarını tekrar sandalyenin üzerine koyar. "Kadınım dokunduğum tek zaman, ona zevk vermek içindir. Onu kendime ait olduğunu ve benim olduğunu bilmesini sağlayan türden bir zevk."

Bana attığı bakış o kadar ahlaksız ki, yüzümü nereye koyacağımı bilemiyorum.

Nefesim kesiliyor, zihnimde onun ne yapacağını düşündüğümde aklıma gelen vahşi, günahkar görüntüler canlanıyor. *Bana* ne yapacağını.

Arzu içimi kaplıyor, son konuşmamda sergilediğim cesaretimi silip süpürüyor.

"Sonuncusu, kızım. *Hazır mısın?*" Sanki beni tadıyormuş gibi alt dudağının kenarını diliyle yalıyor.

Şimdi onun dudaklarına bakan benim.

"Kızım?" diye sırtarak soruyor. "Ben hazırım."

"Özgürlük istiyorsun."

"Ben özgürüm. Buradayım, değil mi?"

"O türden değil. Geçmişin ve şimdiki zamanın sorunlarından kurtulmak istiyorsun."

Buna karşı çıkmanın bir anlamı yok. O haklı. Ben de fazla açıklamaya gerek görmüyorum, bu yüzden kendime biraz daha şarap doldurup içiyorum.

"Gitmeliyim. Geç oldu." Ne kadar sıkışıp kaldığımı hatırlamak, tedaviye dirençli, bir türlü geçmeyen bir virüs gibi içime işliyor.

"Bir oyun daha."

"Parasız kaldım ve neredeyse limitime ulaştım." Kokteyli bitirmeye bile cesaret edemiyorum.

"Bir oyun daha, çabuk."

"İçki içmek var mı?" "Hayır. Bu oyunun adı seçimler."

Bu isme gülümsüyorum. "Bunu şimdi mi uydurdun?" "Evet."

Cebinden cüzdanını çıkarır ve iki tane yabancı görünümlü gümüş sikke çıkarır. Onları ışığa tutar.

İkisi de nadir ve sıradışı görünüyor. Birinde tahtta oturan bir kraliçe var. Diğerinde ise bir ejderha var.

"Bunlar nereden geliyor?"

"Onlar 12. yüzyıldan kalma Avrupa gizli topluluklarının paraları."

Onlara hayranlıkla bakıyorum, ama onun bir sonraki oyununun ne olacağını merak ediyorum.

Paraları masanın üzerine koyuyor ve bana bakıyor. "Bu oyunda ben paraları karıştırıyorum, sen bir el seçiyorsun. Kraliçeyi seçersen, olduğu gibi devam ediyoruz. Bana borcunu ödüyorsun ve bir daha beni görmüyorsun."

Bir şeyler çeviriyor. "Peki ejderhayı seçersem?"

"Ejderhayı seçersen annenin borcunu silerim. Bana hiçbir şey ödemezsın ve evini ve restoranını elinde tutarsın."

Ağzım açık kalır ve midem bir anda altüst olur. Cillian'a bakarım, zihnim onun söylediklerini anlamakta yavaş kalır, ama yine de her kelimeyi mükemmel bir şekilde anlarım.

"Bir madeni para seçersem borcumu silecek misin?" Bunu o kadar çok istiyorum ki, gözümün önünden kaybolmasın diye ondan gözlerimi ayırmak istemiyorum. Belki de rüya görüyorum. Öyle olmalı.

"Evet. Tabii ki doğru parayı seçmelisin, kızım." "Hepsi bu mu?"

"Tam olarak değil. Karşılığında bir şey istiyorum."

Hayır. Rüya görmüyorum. *Elbette* karşılığında başka bir şey isteyecekti. "Ne istiyorsun?"

Karanlık, çökmüş bir gülümseme yüzüne yayılır. "Seninle yirmi dakika geçirmek ve istediğim her şeyi yapmak istiyorum."

Tüylerim diken diken oldu ve nabzım savaş alanındaki bir general gibi hızlandı. Başka herhangi bir durumda, bu kadar belirsiz bir şey duyduktan sonra kalkıp uzaklaştırdım, ama ayrılırsam ne kaybedeceğimi düşündüğüm için hala onun yanındaki koltuğa yapışık durumdayım.

Eğer ayrılırsam ya da kraliçeyi seçersem yine aynı durumda kalacağımın farkındayım. Ama ejderhayı seçme olasılığı, kurtarmaya çalıştığım şeyi kurtarma olasılığını da beraberinde getiriyor.

O zaman tek endişelenmem gereken şey annemin ameliyatı için gereken para olur.

Hepsi bu.

Ama yirmi dakika boyunca benden ne yapmamı isteyecek? "Ben fahişe değilim." Bu benim onurumun sesi.

"Sürtüklerle işim olmaz."

"O zaman yirmi dakika boyunca benimle ne yapacaksın?" Gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Sanki bana bir sır verecekmiş gibi eğildi. "Bunu ben bilirim, sen öğrenirsin, *kızım*. Ama tabii ki, istemiyorsan oynamak zorunda değilsin."

Uzaklaşır ve bana bakar. Ben de düşünürüm.

Eğer ejderhayı seçip krediyi alırsam, Cillian'a vereceğim tüm para restorana gidecek. Krediyi nasıl ödeyeceğime dair düzgün bir planım bile yoktu. Bu bana bir yol açardı.

Her şeyden öte, beni geçmişin suçluluk duygusundan kurtarırdı.

Annemin artık benden nefret etmediğini biliyorum, ama yine de ayrıldığım için suçluyum.

Bu beni temize çıkarırdı. Kocamın yarattığı karışıklığı düzelten ve aileyi kurtaran kız olurdum.

"Oynayacağım."

Beklendiği gibi, korkusuz şeytan gülümsüyor ve bana filmlerdeki kötü adamların kazandıkları anları hatırlatıyor.

"Tamam, başlıyoruz."

Cillian masadaki paraları hızlıca karıştırır. İlk başta dikkatimi onlara verip sadece ejderhaya bakarım, ama o kadar hızlıdır ki birkaç saniye içinde onu kaybediyorum.

Sonra bir baktım ki, sıkı yumruklarını bana doğru uzatıyor ve ejderha parası nereye gittiğini bilmiyorum. Sağ elinde mi, sol elinde mi?

Ejderhanın ona fayda sağladığı ve kraliçeyi seçersem onun kaybedeceği ne kadar ilginç.

"Bir el seç, kızım." Alt dudağını ısırtıyor ve avını köşeye sıkıştırmış bir aslanın hevesiyle beni izliyor.

Ellerini inceliyorum, bakışlarım birinden diğerine geçiyor, sonra tüm kalbimle dua edip sağ elini seçiyorum. Seçtiğimi göstermek için elini açıyor ve ejderhayı görüyorum.

Gözlerim büyüdü ve nefesim kesildi. Başardım. Doğru parayı seçtim.

Gerçekten başardım. Yoksa o bana izin mi verdi?

Önemli değil. Oyunu oynadım ve istediğim madeni parayı seçtim.

"Annen bana olan borcundan kurtuldu. Avukatlarıma onu borçtan kurtaracak bir belge hazırlatacağım."

"Aman Tanrım. Teşekkür ederim." Sonunda nefes alıyorum ve ciğerlerim sanki kalın, siyah dumanla dolu bir odada durmuşum gibi yanıyor.

Cillian paraları cüzdanına geri koyar, sonra cüzdanı cebine sokar. "Şimdi ne olacak?" Zorlukla yutkunurum. "Benden ne istiyorsun?"

Birbirimize bakıyoruz ve koltuğun kenarını daha sıkı tutuyorum. O bunu fark ediyor. Bakışları sıkı tuttuğum parmak eklemlerime, sonra gözlerime, sonra dudaklarıma kayıyor.

"Buraya gel," diyor, parmağını kıvrarak beni kendine yaklaştırıyor ve cazibe beni kendine çekiyor.

Yaklaşır ve beni öpeceğini anlarım. Kendimi kapatmak yerine, dudaklarına bakarak tadının nasıl olduğunu merak ederim.

İtaatkar bir hizmetçi gibi ona doğru ilerlerim ve o aramızdaki mesafeyi kapatır.

Cillian'ın dudakları benimkilere yapışır ve içimi ateş kaplar. O kadar yoğun ve sıcaktır ki, kısa bir süre geri çekilirim ve o gülümser.

"Geri gel. Seninle işim henüz bitmedi." Dikkatimi çekmek için çaresizce bekleyen her parçama fısıldayan alçak bir sesle konuşur. Bana vermek istediği dikkat.

Onu öpmek için tekrar yaklaşıyorum ve aklımdan her şey siliniyor. Düşünceler, endişeler, kaygılar. Geçmiş, şimdiki zaman, gelecek. *Her şey.*

Onun güçlü erkeksi tadı, tatlı şarapla karışarak beni çılgın bir coşkunun kollarına sürüklüyor. Sonra, öpücüğü derinleştirip dili benim dilimin üzerinde dolaşırken, tek düşünebildiğim, her yerime dokunmasını ne kadar çok istediğim.

Açlık açgözlülüğe dönüştüğünde ağzına inlerim ve o da yüzümü avuçlar.

Onun içimde olmasını istediğim için amım sıkışıyor. İşte o zaman Başımın belada olduğunu biliyorum, ama hayatım için kaçmak yerine, bir bağımlı gibi onun tadını çıkarıyorum.

O uzaklaştığında şok oldum. Onu öpmeyi bırakmaya henüz hazır değildim

Dudaklarım, bana verdiği tutku ve arzudan dolayı hala yanıyor.

Sanki hiçbir şey yapmamışız gibi, Cillian bileğine takılı Rolex'e bakıyor.

"On sekiz buçuk dakika." Yüzüne tekrar gülümseme geliyor.

"On sekiz buçuk dakika mı?" Sesim kısık çıkıyor.

"Bana on sekiz buçuk dakika borçlusun. Seninle yapmak istediğim başka bir şey bulduğumda bunu tahsil edeceğim."

Ona bakarak, doğru duyduğumu kontrol ediyorum. "Ne?"

"Duydun beni."

"Ne zaman olacak?"

"Ne zaman istersem." Kalın parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirip, sonra birkaç santim uzaklaşır. "İyi geceler, kızım."

Birkaç kez göz kırparak, onun emrini sindiririm ve kovulmuş gibi hissederim. Çünkü kovuldum.

Ayağa kalkarım. Başım öpücükten ve durumdan dolayı hâlâ dönüyor. Ona hâlâ borçluyum. Ama eskisi gibi değil.

On sekiz buçuk dakika. "İyi geceler. Annem için yaptıkların için teşekkür ederim."

"Yakında görüşürüz." Diğer gece olduğu gibi, bu sözler bir vaat gibi geliyor.

Dönüp uzaklaşıyorum, duygularımdan ve kafamdaki karışıklıktan kaçarken bacaklarım titriyor.

Odayı terk etmeden önce omzumun üzerinden bakıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum. Gidiyorum ve o fırtınalı mavi gözlerin beni eve kadar takip ettiğini hissediyorum.

Ödeme zamanı geldiğinde benden ne isteyeceğini kim bilir? En kötüsü de, onu tattıktan sonra daha fazlasını istiyorum.

Ve Cillian O'Ridian'ı kafamdan çıkaramıyorum.

On Birinci Bölüm

Chloe

Roxanne bana inanamayan bir ifadeyle bakıyor. Yüzü solgun, gözleri fal taşı gibi açılmış.

Bardan yeni dönmüştüm ve onu mutfakta buldum. Bu gece başıma gelenleri anlatmak için bir dakika bile beklemedim.

Zavallı Roxanne. Benim geri dönüp iş görüşmesi hakkında şikayet etmemi bekliyordu. Bunun yerine, eve geldim ve onu, teyzemizin arabasına inek pisliği attığımı itiraf ettiğim yazdan daha da fazla şok ettim.

Artık borcumuzun kalmadığı haberi kutlanacak bir haber, ama o da benim gibi, İrlanda mafyasının başına on sekiz buçuk dakika borçlu olmanın ne anlama geleceğini merak ediyor.

"Vay canına, Cillian'ın senden hoşlandığını biliyordum, ama vay be." Sonunda konuşuyor.

Karşısındaki yüksek tabureye oturup kollarımı tezgahın üzerine koydum. "Sen de aynı şeyi yapardın, değil mi?"

"Tabii ki." Sanki aklımı kaçırdığımı ve benim seçimimin tek mantıklı seçim olduğunu sorgular gibi bana bakıyor. "Kızım, bunu bildiğini biliyorum, ama *gerçekten* çok kötü bir durumdayız. Ve sen sorunu yarıdan fazla azalttın. Eğer sen burada olmasaydın..." Sesi kesiliyor. "Eğer sen

burada olmasaydınız, başımız belaya girerdi. Her şeyi kendim çözmek zorunda kalırdım ve başarısız olurum. Lütfen bunu anladığını söyle.

"Roxanne..."

"Hayır. Bu doğru. Kabul et. Cillian'ın senin için hazırladığı çılgın planlara razı olduğun için teşekkür ederim."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Beni öptü..."

"Ondan hoşlanıyorsun." Sesinde düşünceli bir ton var. Yorumunun bir sorudan çok bir gözlem olduğunu biliyorum.

"Bunun bir önemi var mı bilmiyorum. O tehlikeli biri."

"Elbette, ama ben öyle demedim. Ondan hoşlanıyorsan, ona borçlu olduğun on sekiz buçuk dakika için planladığı şey o kadar da zor olmayabilir. Ve sadece bir bozuk para seçtiğin için seni çeyrek milyon dolarlık borçtan kurtardıysa, o kadar da *kötü* biri olamaz." Avuçlarını çevirip sırtıttı.

"Bunu düşündüm."

"Sadece dikkatli ol."

"Dikkatli olacağımı biliyorsun."

"Tamam, şimdi sadece annene odaklanmalıyız. Sana bahsettiğim krediyi başvurdum ama alabileceğimi sanmıyorum. Umudumuz hala senin krediyi almana bağlı."

"Pazartesi günü bankadan haber alacağım sanırım."

"O zaman durumumuzu öğrenmiş olacağız."

"Evet."

"Kalp yetmezliği olan bir kişinin yeni bir kalbe ihtiyaç duyduğunda ne kadar süre yaşayabileceğini araştırdım." Oturur ve aniden zayıf görünür.

"Ne buldun?" Paniklemek istemediğim için kasıtlı olarak hiçbir şey aramadım.

"Durum iyi değil. İnsanlar her zaman internette araştırma yapmamaları söyler, ama kendimi tutamadım. Ve bulduğum her şey, son aşama kalp yetmezliği olan insanlar için kötüydü. Umut bulacağımı düşünmek aptalcaydı. *Son aşama* denmesinin bir nedeni var."

Gözlerinden yaşlar süzölmeye başlayınca kalkıp yanına gittim. "Güçlü olmalıyız."

"Biliyorum, yine ağladığım için çok üzgünüm. Sadece çok yorgunum. Harlan'ın bir pislik olduğunu annene söyleyecek cesaretim olmadığı için kendimi berbat hissediyorum. O olmasaydı ihtiyacımız olan tüm paraya sahip olabilirdik. Borcumuzu

" diye ekledi. Kendine başını salladı. "Düğünden önce onu aldattığını görmüştüm." Daha da çok ağladı.

"Oh, Roxanne, ne? Onu gördün mü?"

"Biliyorum. Ne kadar aptalım. Bir fahişeye seks için para ödediğini gördüm, sonra kadın arabasına bindi ve gittiler."

"Tanrım." Bu adam hakkında duyduğum her şey midemi bulandırıyor ve onu hiç tanımıyorum bile.

"Rosaline teyzenin kalbini böyle bir haberle kıramazdım. Harlan'a o kadar aşık ki, bana inanır mıydı bilmiyorum. Yine de ona söylemeliydim. Ama onunla o kadar mutluydu ki, bunu ondan alan kişi olmak istemedim. Baban öldüğünde yıkılmıştı."

Kabul ederek başımı sallıyorum. "Öyleydi. Bir daha evleneceğini hiç düşünmemiştim.

Yıllarca kendini kapattı."

"Harlan hayatına yeniden heyecan getirmiş gibi görünüyordu, ama o iddia ettiği kişi değildi. Onun gerçek yüzünü görüp ilişkisini bitirmesini umuyordum, ama bunun yerine olanlar oldu. Hepimiz mahvolduk."

"Krediyi almam için dua edelim." "Ben dua etmeyi hiç bırakmadım."

"Ben de."

O iç geçirip kalan gözyaşlarını siler. "Yatmadan önce biraz dondurma yiyip eski bir film izlese nasıl olur?"

"Harika bir fikir."

İkimize de birer kase dondurma hazırladı ve *Casablanca'yı* izlemek için oturma odasına geçtik.

Orada oturup filmi izlerken ve dondurma yerken, tek düşündüğüm Cillian. Sürekli onun yüzünü görüyorum, sözlerini duyuyorum, dudaklarını dudaklarımda hissediyorum.

Gözlerimi kırptığımı sandım, ama uyuyakalmışım. Roxanne beni sallayarak uyandırıyor.

Yüzünde parlak bir gülümseme belirir. "Annen uyandı Chloe. Uyanmış."

İlk başta rüya gördüğümü sanıyorum ama bilincim geri geldiğinde, bir kez olsun rüya görmediğim için çok mutlu oluyorum.

Annem uyanmış.

Artık beni görebilecek.

Roxanne ve ben hastaneye vardığımızda, annemin etrafında bir sürü doktor ve hemşire vardı. Onunla birlikte bu kadar çok tıp uzmanını görmek korkutucuydu. Ama Dr. Chase'in bana gülümsediğini görünce, endişelenecek bir şey olmadığını anladım. Sadece onu muayene ediyorlardı.

Annemin yatağının yanında boş bir yer olunca hemen yanına koşuyorum.

Hâlâ sırt üstü yatıyor ve hâlâ tüplere bağlı, ama beni gördüğünde gözleri hayatla doluyor, hissettiklerimi kelimelerle anlatamam.

"Chloe," annem zayıf bir sesle adımları mırıldanıyor. Sesi o kadar zayıf ki, rüzgârın ucunda süzülüyormuş gibi geliyor.

"Benim, anne."

Yanağından bir damla gözyaşı akar ve elini bana doğru uzatır. "Chloe'm. Bana geri döndün."

Sadece bu basit sözler kalbimi iyileştirir ve annemin benden nefret edebileceğini düşündüğüm için kendimi çok kötü hissederim.

Gözlerinde o kadar çok duygu var ki, ben de ağlamaya başlıyorum ve annemin elini sıkıyorum.

Roxanne yanıma gelir ve annem gülümser. "Roxy. Sen de buradasın."

"Evet, teyze, ikimiz de buradayız."

"Bu doğru yönde atılmış iyi bir adım," diyor Dr. Chase bu anı bölerek. "Heyecanınızı ve rahatlamanızı anlıyorum ama lütfen, lütfen sakın olun."

"Merak etmeyin, öyle yapacağız." Roxanne başını sallıyor.

Ben de başımı sallıyorum, ama annemi uyanık görmekten duyduğum sevinç o kadar büyük ki, odaklanamıyorum.

"Ziyaretleri yirmi dakika ile sınırlayalım ve yaklaşık iki saat ara verelim. Komadan çıkan hastalar çabuk yorulurlar."

"Tamam. Söylediğiniz her şeyi yapacağımıza söz veriyoruz," diye cevap veriyorum. "Annemi bize getirdiğiniz için çok teşekkür ederiz."

"Rica ederim."

O ayrılırken, bana gülümseyen anneme bakıyorum. Onun bana öyle bakması bile her şeyi daha iyi hale getiriyor. Ev veya restoran hakkında endişelenmesine gerek olmadığını bilmek içimi çok rahatlatıyor. Ve bunun asla değişmeyeceğinden emin olacağım.

Şimdi tek yapmam gereken onun sağılığını kurtarmak.

İlk yirmi dakikamız dolduğunda, Dr. Chase'in neden annemizin yanında yirmi dakika kalmamızı önerdiğini anladım.

Annem yorgun düştü ve uyanık kalmakta zorlandı. Onu yorduğumuzdan korktum, ama gelen hemşire bunun normal olduğunu söyledi.

Oradan ayrıldık ve iki saat sonra geri döndüğümüzde annem uyanmıştı ve daha çok kendine gelmiş gibiydi.

Ziyaret saatleri sona erene kadar bu programı sürdürdük.

Sonra Roxanne erkek arkadaşıyla buluşmaya gitti ve ben de eve döndüm.

Henüz tehlikeyi atlattığımızı bilmiyorum ama annem uyanık olduğu için umutluyum.

Bana Nate'i sordu. Artık onunla birlikte olmadığımı söylediğimde, gençliği geri gelmiş gibi görünüyordu.

Zaten ona Nate ile ilgili kanlı ayrıntıları anlatmayacaktım, ama ne kadar rahatladığını görünce, bilgileri en az düzeyde tuttum. Yine de daha fazla şey olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum.

Harlan konusuna geldiğinde, annem o kadar çok ağladı ki, onun hakkında konuşmak ona fiziksel olarak acı veriyor gibiydi.

Kalp krizi geçirdiğinde o piç kurusunun yanında olduğunu doğruladı. Kredi ve onun ne kadar para çaldığı konusunda tartışıyorlardı ki, annem göğüs ağrısı hissedip yere yığıldı ve ağlamaya başladı. Sonra o piç kurusu onu ölüme terk etti.

Bunu duyduğumda, hiç kimseyi öldürmek istememiştim.

Nate ile yaşadıklarımı düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor.

Roxanne ve ben onu teselli etmeye çalıştık ama böyle bir şeyi nasıl telafi edebilirsin ki?

En azından borcunu ödediğimi öğrenince mutlu oldu. Tabii ki nasıl yaptığımı bilmek istedi, ben de ona bunu başka bir zaman konuşacağımızı söyledim.

Dr. Chase, mümkün olduğunca her şeyi olumlu tutmamızı söyledi.

Borçtan kurtulmak, paylaşabileceğim en olumlu haberdı. Bu, annemin omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı.

Şimdi eve dönüyorum.

Komik bir durum. Sanki zamanı birkaç gün öncesine, New York'a ilk döndüğüm ve bazı endişelerimi azalttığım zamana geri sardım gibi hissediyorum.

Sadece gelecek haftanın daha da iyi geçmesini ve istediğim yere geri dönebilmemi diliyorum.

April'a bir telefon borçluyum. Bu hafta başıma o kadar çok şey geldi ki, başka bir vaka çalışması olabilirim.

Taksi evin önüne geldi, ücreti ödedim ve arabadan indim. Eve girdiğim anda yorgunluk üzerime çöktü. Doğruca yatağa gidiyorum. Yemek bile yemeyeceğim. En fazla biraz su içerim.

Yarın yine bütün günü hastanede geçirmeyi planlıyorum. Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için annemle geçirebileceğim her saniyeyi değerlendirmek istiyorum.

Yukarı çıkıyorum ve yatak odamın kapısının açık olduğunu fark ediyorum. Yemin ederim, sabah kapıyı kapalı bırakmıştım. Ben dışarıdayken Harlan gelirse diye kapıyı kapalı bırakıyordum. Roxanne ön kapının kilidini değiştirmişti ama onun gibi bir adam her zaman içeri girmenin bir yolunu bulur.

Muhtemelen bu sabah annemin uyanmış olması beni o kadar heyecanlandırdı ki kapıyı kapatmayı unuttum.

Odaya girer girmez yanıldığımı anlıyorum.

Kapıyı kapalı bırakmıştım, ama pencerenin önünde oturan mafya patronu kapıyı açmıştı.

Onu gördüğüm şokla boğazım düğümlenir ve kapıda donakalırım.

Hareket etmeye çalışıyorum ama buz gibi bir korku beni heykel gibi olduğum yere çiviliyor.

Ay ışığının parıltısında Cillian intikam meleği gibi görünüyor ve gölgelerle bütünleşiyor.

Bana dönüyor ve tehditkar sırıtışı, vücudumda korku ve arzunun kötü bir karışımını dalgalandırıyor. "Hey, kızım, on sekiz buçuk dakikamı almaya geldim."

On İkinci Bölüm

Chloe

Beynimi çalıştırıp birkaç kelime kurmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Şeytanla anlaşma yaptığında ve onun karşılığında ne istediğini bilmediğinde olan budur.

Ayağa kalkıyor ve ben onun güçlü vücudunu inceliyorum.

Hadi Chloe, önce nefes al, sonra konuş. Bunun olacağını biliyordun.

Ama o benim odamda. Ve sence ne istiyor? Onun gibi tüm erkeklerin istediği şey mi?

O kadar para için beni sismek isteyecek. Bunu bilmediğimi iddia etmeyeceğim.

Cillian benden birkaç adım ötede durup ay ışığı üzerine düşerken, titrek bir nefes alıyorum.

"Merhaba?" diye boğuk bir sesle soruyorum ve onun sırtışı çılgınca genişliyor. "Burada olacağını bilmiyordum."

"Bilmek zorunda değildin."

O haklı. Ve bunun ne önemi var ki? Nasıl içeri girdiğini sormaya bile zahmet etmeyeceğim. Bu, ilk tanışmamızın bir tekrarı gibi. "On sekiz buçuk dakika boyunca ne yapacağız?"

"İçeri girip kapıyı kapatıp bir bakalım mı?" Sesi alçak ve boğuk.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Kuzenin burada mı?"

"Hayır, yarın akşama kadar dönmeyecek." "Harika, demek ev bize kaldı."

"Evet." Ona bakıyorum, sanki ruhumu okuduğunu hissediyorum.

"Buraya gel."

Ben ona doğru giderken o da bana doğru gelir ve yüzümü tutar, sonra beni

beni öper.

Bana verdiği öpücük beni dün geceye geri götürüyor ve beni tüketen o enerjiye karşı

beni saran o tüketici enerjiye karşı güçsüz kalıyorum.

Ona doğru eğiliyorum, sert göğsünün sağlam kaslarının, hızlı atan kalbini kapladığını hissediyorum. Ama, tıpkı dün geceki gibi, zihnimin kaybolduğunu hissettiğim anda duruyor.

Cillian ağzını kulağıma yaklaştırıyor ama beni bırakmıyor. Hâlâ ona yapışık durumdayım.

"Tüm kıyafetlerini çıkarmanı ve yatağa uzanmanı istiyorum." Sesi, cildimi okşayan kadife gibi.

Beni bırakıp geri çekiliyor ve gözlerinde şehvetle vücuduma bakıyor.

Sadece tişört ve kot pantolon giyiyorum, bu yüzden yanıma alacak pek bir şeyim yok

Üstten başlıyorum ve üstüm çıkar çıkmaz bakışları göğüslerime kayıyor nude renkli dantel sütyenimle bir arada duran göğüslerime kayıyor.

Ayakkabılarımı ve kot pantolonumu çıkarıyorum, sonra ellerim titremeye başlıyor.

Bir erkeğin önünde çıplak kalmayalı neredeyse bir yıl oldu ve son seferki, asla hatırlamak istemediğim bir felaketti. Birincisi, Nate ile olduğum için, ikincisi ise beni mahvettiğini hissettiğim için.

Şimdi ya da hiçbir zaman onu düşünmek istemiyorum.

Cillian bir dereceye kadar haklı. O Nate gibi değil. Nate için bunu yapmazdım.

Ben de onun için böyle hissetmezdim.

Sütyenimi ve külotumu çıkarıp tamamen çıplak kaldığımda, Cillian'ın bana attığı bakış vahşi ve talepkâr. Tüketen ve ham. İlkel ve ezici.

Onun bana bu şekilde bakması beynimi uyuşturuyor çünkü kimse bana hiç böyle bakmamıştı.

Zamanını benim etrafımda dolaşarak ve vücudumun her santimini ezberlemeye çalışır gibi izleyerek geçiriyor. Sonra düz karnıma dokunuyor ve bir çizgi çizerek göğüs dekolteme ve sol göğsüme doğru ilerliyor. Dokunuşuyla meme uçlarım sertleşiyor ve başını eğip sağ göğsümü emmeye başladığında dizlerim titriyor.

Meme ucumu sıcak, ıslak, seksi ağzına daha da derinlemesine çekiyor. Sonra dilini meme ucumun etrafında döndürüyor, meme ucumu ve beni de canlandırıyor.

Emmesinin çekimini içimde hissediyorum, bu da beni tahrik ediyor. Ve ıslanıyorum. Aniden o kadar ıslanıyorum ki, sızmaya başlayacağımdan korkuyorum.

O daha sert emdiğinde bu düşünce aklımdan çıkıyor. İçimi kaplayan zevk dolu heyecan, aklımdan onun dışında her şeyi silip süpürüyor.

Ellerimi onun geniş omuzlarında gezdirerek, bana yaptığını yapmaya devam etmesini teşvik ediyorum.

Çok iyi geliyor. Durmasını istemiyorum ve bir göğüsten diğerine geçmeye başladığında, içimde biriken açgözlü orgazm beni mahvediyor, serbest kalmak için sabırsızlanıyor.

Cillian emmeyi bırakıp doğrulur, sonra elini boğazımın çukuruna kaydırır ve bana gülümser. "Yatağa uzan ve bacaklarını aç." Sesi daha derindir ve vücudumu ona itaat etmek istemeye zorlayan bir açlıkla doludur.

Yavaşça yatağa doğru yürüdüm ve üzerine çıktım.

Sırt üstü yatıp bacaklarımı onun için açarım, hiç olmadığım kadar farkında hissederek

Cillian ayak bileğimi tutup beni kendine doğru çektiğinde şaşkına döndüm, sonra dizlerinin üzerine çöküp yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde.

Yüzünü kasıklarımın bastırıp dilini amımın üzerinde gezdirdiğinde nefesim kesildi.

Dili şişmiş klitorisimin tomurcuğunu yalarken dudaklarımdan çaresiz bir inilti dökülüyor. Ben daha yüksek sesle inleyene kadar sertçe emiyor ve odayı dolduran sesi durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Yatağa doğru eğildim, amımı yüzüne sürttüm, sonra o, kontrolümü kaybetmemi zevkle izler gibi beni yalamaya başladı.

Bana verdiği zevke teslim olmaya izin veriyorum ve bunu istediğimi kabul ediyorum. *Onu* istediğimi.

Cillian O'Ridian, hayatımda özlediğimi hiç bilmediğim şeydi, ta ki
Şimd

i. Bu akıl almaz gerçeği kabul ederken, ham zevk beni ele geçirir,
vücudumu ele geçirir ve ben boşalırım.

"Aman Tanrım," diye bağıyorum, Roxanne'in bu gece kalmadığına
rahatlayarak.

Çünkü Cillian benimle henüz işini bitirmedi.

O ellerini kalçama sabitleyip dilini içime daha derine ittiğinde, sıvılarım
hala ağzına akıyor. Gücü ve çaresizliği, sanki ilk seferinde ulaşamadığı tüm
yerlerime ulaşmaya çalışıyormuş gibi görünüyor.

Yaptığımız şeye inanamıyorum. Yaptığım şeye.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyor o seksi sesiyle. "Söyle
bana." "Evet," diye inliyorum, başka bir çaresiz inilti daha
çıkarmak üzereyken. "Daha fazla mı?"

"Evet, daha fazla."

Bana daha fazlasını veriyor, dilini içime sokup çıkarıyor, önce yavaşça,
sonra sert ve hızlı bir şekilde.

İçimden dökülen akılsız inlemeleri kontrol edemiyorum. Onun penisinin de
dilinini yaptığı şeyi yaptığını hayal ederken, hayatımda hiç olmadığım kadar sert
bir şekilde boşalıyorum.

Tutkunun alevleri cildimi o kadar yoğun bir şekilde yalıyor ki, vücudum
sarsıcı dalgalar halinde titriyor, her biri birbiri ardına üzerime çarpıyor. Yatağın
çarşafına doğru kıvrılıyorum. Ve hepsini kabul ediyorum.

Cillian beni temizler, içimden akan her şeyi alır ve beni yeniden tahrik eder.
Dilinin gizli bölgelerimi okşayan hissi o kadar muhteşem ki, kendimi bu tatlı
duygunun içine batarken buluyorum.

Hâlâ bu lüks parıltının tadını çıkarırken, o doğrulur ve dudaklarını yalar.

"Lezzetli. Kesinlikle çok lezzetli." Delici bakışları içimi yakıyor. Kolunu
kaldırıp saatine bakar ve gülümser. "Beş dakika kaldı. Şimdi sıra bende. Sikimi
emmeni istiyorum."

Pantolonunun fermuarını açıp aşağı indirerek sikini çıkardığında gözlerim
fal taşı gibi açılıyor.

O çok iri. Ama öyle olacağını biliyordum.

Penisi uzun, kalın ve mükemmel bir şekilde dik.

"Hadi kızım, zaman geçiyor." Penisini yumruklayarak, sanki ben ona
aitmişim gibi bana bakıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp penisini ağzıma alıyorum. Bunu yaparken ben de onun sahibiymişim gibi hissediyorum.

On Üçüncü Bölüm

Cillian

Chloe sıcak küçük ağzını penisimin üzerine kaydırıyor ve ben kendimi dünyanın kralı gibi hissediyorum.

Beni ağzının derinliklerine alıyor. O emdikçe, parmaklarımı ipeksi saçlarına geçirip ağzına sertçe giriyorum.

Siktir. Her şey bu. Bu an, son birkaç haftadır başıma gelen tüm bokları telafi ediyor.

Bu kadın, akıl sağlığımı geri kazanmam için tanrılardan bir armağan gibi geliyor. Ya da belki de beni daha da çıldırtmak için buradadır. Çünkü bana bakın, burada on sekiz buçuk dakikayı talep etmek ve onunla yaptığım her şeyi zamanlamak için, her şeyden yeterince yararlanabilmek için.

Dün gece onu gözümün önünden neredeyse kovduğumdan beri çadır kuruyorum.

O, benim onu kanepede becermek istediğimi bilmiyordu. Bunun için henüz çok erkendi; böyle daha iyi.

Yine de, onu o anda alsaydım çok fazla şikayet etmeyeceğini hissediyorum.

Onu ilk öptüğümde heyecanını kokladım ve onun da beni istediğini anladım. beni istediğini anladım.

Şimdi o benim ve kendimi canlı hissediyorum.

Yüzüne daha sert vuruyorum, yanağından bir damla gözyaşı süzülene kadar boğazına kadar sokuyorum.

Onun yüzünü sikiyorum ve o beni almaya devam ediyor.

Ayaklarıma diz çökmüş, bir tanrıça gibi görünüyor ve ona tapınması gereken kişi benim.

Dizlerinin üzerinde önümde dururken bir tanrıça gibi görünüyor ve ona tapınması gereken benim.

Çünkü bu kadar. Onu son kez görüyorum. Bundan sonra onu görmem için hiçbir neden yok ve akli başında olan tarafım onun iyi biriyle olması gerektiğini biliyor.

Güvenli biri. Benim gibi olmayan biri. Mafya patronu.

Silah taşımak zorunda olmayan, düşmanlarının saldırıp evindeki herkesi katletmemesi için tek gözü açık uyumak zorunda olmayan bir erkeğe ihtiyacı var.

Ona olan hayranlığımı kendimi kaybettim ve kendimi de kaybettim. Bu gece onunla yatmayacağım bile.

Bu delilik. Ama bunu yapmayacağım çünkü onu borçtan kurtardığım için bana seks borçlu olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Lanet olsun, kontrolümü kaybediyorum. Ağzının benim sikimde olması çok iyi hissettiriyor ve lanet olası beş dakikam doldu. Zevk kontrolü ele geçirdiğinde saymayı bıraktım.

Taşaklarım gerildi ve kendimi kaybettim. Boşaldım, zafer ıgılgıyla yükümü ağzına boşalttım.

Narin elleri kalçama kayıyor ve ağzı beni emmeye devam ederken beni daha sıkı tutuyor. Benim pompalarım yavaşlayana kadar kalan spermimi emiyor.

Ellerini tutuyorum, sanki bu benim zevkimden çok onun zevki içinmiş gibi beni tutuyor. Durduğunda ve ağzından çıktığımda, yutmasını söylememe bile gerek yok.

Ö zaten yutar. Bana baktığında, yanakları şiddetle kızarır.

Kendine şaşırmış ve endişeli görünüyor. Bundan sonra ne yapacağımız konusunda endişeli.

Koluna uzanıp onu ayağa kaldırıyorum, sonra onu öpüyorum. Daha önce yaptığım gibi değil. Bu öpücükle onu tadını çıkarıyorum. Tadını, yumuşak vücudunun benim sert vücuduma gömülüşünü ve çıkardığı küçük zevk seslerini tadını çıkarıyorum.

Tekrar sertleştigimi hissettiğimde durdum.

Bu hareket onu şaşırttı ve ben de penisimi pantolonuma geri sokup fermuarını çekip bir adım geri attığımda onu daha da şaşırttım. Gideceğimi anladı gibi görünüyor.

"Hoşça kal, Chloe."

Gözleri büyür ve dudakları aralanır. "Ne? Neden?"

"Zaman doldu." Her zamanki küstahlığımı geri kazanmaya çalışıyorum ama pek işe yaramıyor.

"Öyle olmak zorunda değil."

Yavaşça başımı sallıyorum ve çarşafı alıp ona sarıyorum. Onu öyle çıplak göremez ve aklımı başımda tutamam.

"Bitti. Artık özgürsün."

Dudaklarında bir titreme var. Titreme ellerine kadar yayılıyor ve ellerini birleştiriyor. "Seni bir daha görmeyeceğim, değil mi?"

"Hayır. Görmemek en iyisi."

"Neden?" Anlamıyor gibi görünüyor, ama anladığını biliyorum. "Ben hala bir canavarım ve bazen boynuzlarım çıkıyor. Onları görmeni istemiyorum."

"Bana ciddi düşmanlarım olduğunu ve onu gereksiz yere tehlikeye atmak istemediğimi eklemeyeceğim."

Eminim Lance beni izliyordur ve şu anda Harlan yüzünden burada olduğumu düşünüyordur. Chloe yüzünden burada olduğumu öğrenirse, Chloe otomatik olarak tehlikeye girer.

Nathan'la birlikteyken karanlıkla bir teması oldu ama bu onun benim dünyamdan olduğu anlamına gelmez.

Chloe dudaklarını sıkıştırır, sonra benim yorumuma karşı bir şey daha söyleyecekmiş gibi görünür ama kendini durdurur. Haklı olduğumu bilir. Söylenecek bir şey yok. Çözüm yok, ama yok. Gerçek gerçektir.

Ben İrlanda mafyasının lideriyim ve Creed'in bir parçasıyım. O ise bundan uzak bir hayatı hak eden bir kız.

Bu mantıkla, uzaklaşmak için dönerim ama Chloe öne atılır, kolumu tutar ve beni kendine çekerek bir kez daha öper.

O kadar tatlı ve günah ve ayartmayla dolu ki, gitme kararımı unutuyorum ve ona karşılık veriyorum.

Neredeyse, *neredeyse* onu kucağıma alıp planlarımı unutmayı seçiyordum ama mantığım kontrolü geri aldı ve kendimi ondan kopardım.

Bu sefer hiçbir şey söylemiyorum. Ve arkama da bakmıyorum. Bakarsam, fikrimi değiştirip kalırım.

Kapıdan geçip bir daha asla dönmek üzere ayrılıyorum. Chloe'yi özleyeceğimi biliyorum.

Ona olan hayranlığım çok çabuk daha fazlasına dönüştü. Bu, dün gece dudakları benimkilere değdiği anda oldu.

Yıllardır içimde ölü olan bir şeyi uyandırdı.

Benden daha fazlasını istedi. On sekiz buçuk dakikadan daha fazlasını, hatta bir geceden daha fazlasını.

Bunu, daha önce olduğu gibi kendimi kaybetmeden elde edebileceğimden emin değilim.

Normalde pazar günlerini Seamus veya Virgo ve Olivia ile geçiririm, ama bugün öğle yemeğinde potansiyel gelin adaylarıyla tanışmam gerekiyor.

Zihnim doğrudan Chloe'ye gittiği için güne kötü başladım. Kadınlar geldiğinde onu daha da fazla düşünüyordum.

Oturma odamda, sanki bir güzellik yarışmasına katılmış gibi giyinmiş yirmi güzel kadın toplanmış durumda.

Seamus da burada. Ona, benim çaba gösterdiğimi görmesi için davet ettim. Ayrıca onun net zihnine ihtiyacım vardı. Benim zihnim bulanık.

Chloe şehre gelmeden önce de düzgün düşünemiyordum, ama onu tattıktan sonra kafam allak bullak oldu. Ne yaparsam yapayım, onu aklımdan çıkaramıyorum. Kadınlar Seamus ve benimle görüşmek için ofisime girerken, hiçbiri uygun görünmüyor.

Tek tek içeri giriyorlar ve on ila yirmi dakika konuşuyoruz, ama hiçbiri istediğim kişi değil.

Son kız kaldı, bir öğretmen ve aynı zamanda şarkıcı. İtalyan mafyasının bir parçası olan ve Creed'in müttefiki olan iyi bir aileden geliyor.

Seamus onu beğeniyor. Sorduğu sorular ve sıcak gülümsemesinden bunu hemen anlayabiliyorum. Ayrıca ailesinin yatırım ve hedge fonları ile uğraşmasını da beğeniyor. Jessica hakkında bahsettiği mantıklı bir avantajdı bu, çünkü bankamızda zaten sahip olduğumuz şeyi tamamlayacaktı.

Kızın adı neydi, unuttum, son sorumu yanıtladıktan sonra bana tatlı bir gülümsemeyle bakıyor. Son sorum, önümüzdeki beş yıl için hedefleri hakkındaydı.

beş yıl için hedefleri hakkındaydı.

En azından dinlemiştim. Çocuk sahibi olmak istediğini ve zamanını çocuklarımızın bakımına adayacağını söyledi.

Bunu düşünmemiştim çünkü bu benim için sadece altı aylık bir şey olacaktı.

Bu kızın adını bile hatırlayamadığım için, şu anda kesinlikle çocukları düşünmüyorum.

Bana umutla bakıyor, bir şey söylememi bekliyor.

Seamus da bana bakıyor ve ben yine dalmış olduğumu fark ediyorum.

"Teşekkürler. Harikaydı." Gerçekten ilgileniyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. "Oh. Teşekkürler. Başka sorunuz var mı?"

Gülümsüyor, filmlerdeki gibi parıldamayı beklediğim mükemmel beyaz dişlerini gösteriyor. Bütün bu kızlar aynı görünüme sahipler, sanki gelin olmak için hazırlanmışlar gibi. Görebildiğim tek bir kusur bile yok. Hepsi resim gibi mükemmeller.

"Hayır, bu son sorumdu." "Ne zaman cevap vereceksiniz?" "Hafta sonuna kadar."

"O zaman sabırsızlıkla bekleyeceğim. Bence ikimiz birlikte harika olacağız."

Ona ince bir gülümsemeyle cevap vermiyorum. "Seni uğurlayayım canım," diyor Seamus, ayağa kalkarak.

İkisi ofisimden çıkar ve ben başımı koltuğa yaslayarak, bir günlüğüne yumuşak derinin içine kaybolabilmeyi dilerim.

Seamus birkaç dakika sonra gururlu bir gülümsemeyle ve adımlarında zıplama ile geri döner. "Onu senin için beğendim. Bence mükemmeldi."

Hayır, amca, değildi. Dün gece mükemmel kadına veda ettim.

"Evet. Hoş biriydi." Onu memnun etmeye karar verdim.

"Kızıl saçlı diğer kız da sana çok yakıştı. Aranızda bir kimya olduğunu hissettim."

Kim olduğunu bile hatırlamıyorum. "Evet, belki."

Benim umutsuzluğumu görünce kaşlarını çattı. "Cillian, lütfen kendine gel. Bu önemli. Altı ay boyunca birini bulmayı düşündüğünü biliyorum, ama hayatının geri kalanını birlikte geçirebileceğin kadar uyumlu birini bulmak harika olmaz mı?"

Onun için üzülüyorum. Benim için bunu ne kadar çok istediğini görebiliyorum. Olivia ve Virgo'nun sahip olduğu ve onun daha önce

. Seamus onu o kadar çok seviyordu ki, o öldükten sonra başka bir kadınla birlikte olmayı hiç düşünmedi. O birkaç yıldır yok artık.

"Benim için endişelenme amca. Birini seçeceğim ve her şey yoluna girecek."

"Ben bundan biraz daha fazlasını umuyorum. Jessica hakkında hiç konuşmadığını fark ettim."

"Konuşmayacağım da."

"Onu tekrar gündeme getiriyorum çünkü onu tanıyorsun. Görücü usulü evliliklerde karşı tarafı tanımak zor olabilir. Onunla bunu yapmana gerek kalmaz."

"Biliyorum. Ama ona gelince benim cevabım hayır. Özellikle bugün daha iyi seçeneklerle tanıştıktan sonra." Bunu kısmen doğru olduğu için, kısmen de onu memnun etmek için söylüyorum.

"Tamam. Sen kararını verdikten sonra babasıyla konuşacağım."

"Teşekkürler."

"Akşam yemeğine çıkmaya ne dersin? Bugün başarılı bir gün oldu ve bunu kutlamalıyız."

"Tabii, hadi gidelim." En azından dışarı çıkmak dikkatimi dağıtacaktır.

Şehrin merkezindeki en sevdiğimiz restorana gidiyoruz. Fransız mutfağı. Seamus her zaman Fransız yemekleri ve şaraplarına takıntılı olmuştur.

Gece olana kadar orada kalıp sonra ayrıldık.

Yalnız kaldığım anda, Chloe'nin çıplak vücudunun görüntüsü birkaç saniye içinde zihnime geri gelir.

Eve döndüğümde, onun tadını düşünüyorum. Yemin ederim, amının tatlılığı hala ağızda. Ben onun amını yalarken, onun yatakta çıplak uzanmış hali de öyle.

Dudaklarından çıkan muhteşem zevk seslerinin hatırası kulaklarımı dolduruyor ve kollarımda nasıl boşaldığını hatırlıyorum.

Yüzüme doğru eğildiğinde, o kadar geriye doğru eğildi ki, ay ışığı onun büzülmüş meme uçlarında parıltıyordu, sanırım o anda ben de aklımı kaçırdım.

Siktir. O kadar sertleşmişim ki, sikim sızıyor. Kendimi rahatlatmak için yapabileceğim tek bir şey var.

Hemen banyoya gidip soyunuyorum ve duşa giriyorum. Suyu soğuk açıyorum. Su üzerime fişkırıyor ve ben sikimin başını tutuyorum. Sonra sikimi pompalayıp sikişir gibi mastürbasyon yapmaya başlıyorum.

Bu, çok daha fazlasını istediğim halde sadece bir tat almak gibi harika bir fikrin sonucuydu.

Onun içine derinlemesine girip, onu siktiğimde zevkten çılgılık atmasını duymak istedim.

Bacaklarını belime dolamak, onu duvara dayamak ve onu sertçe sikmek istedim. Onu sahiplenmek istedim.

Bu düşünceyle boşalıyorum. Sert bir şekilde boşalıyorum ama dün gece onun ağzını aldığım zamanki gibi değil.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başımı eğip suyun üzerime akmasına izin verdim.

Athair bazen işleri daha da kötüleştirme gibi kötü bir alışkanlığım olduğunu söylerdi. Haklıydı.

Bazı kadınları rahat bırakmak gerekir. Ancak bu kavram, benim gibi bir şeytan için anlamsızdır, çünkü ben, yasak olan meyveyi ilk kez tatmış bencil bir piçim.

Bu yüzden iki saat sonra tekrar onun evine gidiyorum. Saat on ama Chloe hala evde değil.

Sokağın karşısında, komşulara ait diğer arabaların arasında park etmiş durumdayım.

Hastanenin ziyaret saatleri saat dokuzda bitiyor, bu yüzden Chloe'nin yakında eve geleceğini düşünüyorum. Ayrıca Roxanne'in geceyi orada geçireceğini söylediğini de hatırlıyorum.

Ne yapacağımdan tam olarak emin değilim, ama buradayım.

Şeytan, zavallı bir piçin hata yapmasını bekleyip ruhunu yutmak için beklediği gibi bekliyorum. Sonunda bir SUV araba yolun kenarına yanaşıyor. O arabayı tanımıyorum.

Sürücü koltuğundan inen adamı da tanımıyorum.

Kim bu adam? Kuzeni mi? Arkadaşı mı? Yoksa Chloe'ye ilgi duyan başka bir adam mı?

Neden olmasın ki? O çok güzel bir kadın. Beni bir fotoğraf ve bir öpücükle kendine bağlayan kadın.

Chloe arabadan iner ve gözlerim ona kilitlenir. Roxanne de elinde birkaç market poşeti ile arabadan iner, sonra üçü ön kapıya doğru yürürler.

Arabamdan inip oraya gidip bu adamın kim olduğunu soracak kadar deliyim. Ama Chloe eve girip adam Roxanne'e eğilip onu öptüğünde içim rahatlar.

Kolunu onun omzuna atması, onların bir çift olduğunu gösteriyor. *İyi.* Sorun çözüldü. Önceki soruna geri dönelim. Hala neden burada olduğumu anlamaya çalıştığım soruna.

Bulduğum yerden evin bu tarafındaki pencereleri görebiliyorum. Sol üstteki oda Chloe'nin odası.

Roxanne ve sözde erkek arkadaşıyla mutfığa girmesini izliyorum. Sonra mutfaktan çıkıp görüş alanımdan kayboluyor.

Odasını girdiğinde onu tekrar görüyorum. Arzum geri geliyor ve o üstünü başından çıkararak siyah dantelli sütyenini ortaya çıkardığında, ahlaksız bir adam olduğumu hatırlıyorum. Kumaşın üzerine baskı yapan meme uçlarının hatlarını seçebiliyorum. Bu manzara ağzımı sulandırıyor ve o göğüsleri yediğimi hatırlıyorum.

Alt yarısını göremiyorum ve o benim görüş alanımdan çıkıp banyoya girdiğinde evrene lanet ediyorum.

On dakika sonra pijamalarıyla ve ıslak saçları dağınık bir topuz halinde geri döner.

Yatmak yerine aşağıya iner, Roxanne ve erkek arkadaşının bulunduğu oturma odasına katılır. Televizyon izliyor ve patlamış mısır yiyorlar.

Roxanne ve erkek arkadaşı orada olmasaydı, çoktan içeri girmiş olurum. Hatta Chloe eve girmeden önce ona ulaşmış olurum.

Sanırım bu benim sorumun cevabı.

Onu yalnız bırakamam.

Cevap bu.

Onu yalnız bırakamam ve dün gece açıkça veda değildi.

Onu borçtan kurtarmak için bir plan yapmamı sağlayan şey, yine kafamı karıştırmaya başladı.

Barda onun çaresizliğini gördüm. O pislik erkek arkadaşını hapse gönderdikten sonra, istediği gibi yaşamak için özgürlüğe kavuşmak istiyordu. Bunun onun için kolay olmadığını biliyordum, ama o bunu başardı.

Onu, benim ona dayattığım durumun içine atmasına gerek yoktu, bu yüzden ona bir şans vereyim dedim.

Annesinin Harlan'la ilişkiye girmesi onun suçu değildi. Harlan beni ve Jaxon gibi insanları kandırabiliyorsa, annesinin onun yalanlarına kanması suçlanamazdı.

Bu yüzden Chloe'ye yardım ettim çünkü... onu seviyorum. Belki de bundan biraz daha fazlası. Öyle olmasaydı, burada olmazdım.

Siktir. Hayatımda hiç bu kadar kötü bir durumda olmamıştım ve pazar gecesi arabamda, kafamı karıştırmaması gereken bir kadınla oturuyordum.

Birkaç dakika daha burada kalıp, televizyonun loş ışığında onun yumuşak güzelliğini içime çekiyorum. Sonra ayrılmak için zor bir karar veriyorum.

Ama bu da bir veda değil. Arabayla uzaklaşırken, onu tekrar görmek için başka bir bahane düşünüyorum.

Bunu mümkün olduğunca çabuk yapmam gerektiğini biliyorum, çünkü o benimmiş gibi hissediyorum.

On Dördüncü Bölüm

Chloe

Annem bugün oturuyor. Az önce içeri girip onu gördüğümde içim rahatladı.

Birkaç dakikadır buradayım. Hemşire onun tansiyonunu ölçerken ben de yatağının başında oturuyorum.

Önümüzdeki bir saat boyunca sadece ben varım. Dr. Chase, görüşme süremizi yirmi dakikadan bir saate çıkardı. Roxanne, annemle konuşmam için bana biraz zaman ayırmak istedi. İkimizin de bu özel zamana ihtiyacımız olduğunu anlayabilmişti.

Aklımızı en çok meşgul eden konulara ayrıntılı olarak girmesek de, henüz annemle baş başa kalamadık.

Anlatacak çok şey var ve daha da fazlasını anlatamam. Buna Cillian da dahil.

Ona olan hislerimin rüzgar gibi değişmesi çok çılgınca. Karanlık ve ölüm tadı olan bir öpücükle korkudan arzuya geçtim. Bu mantıklı mı?

Benim gibi biri için mantıklı değil. Daha önce farklı bir karanlık ve ölüm karışımıyla yaşamıştım ve bu neredeyse hayatıma mal olacaktı.

Cillian, benim canavar olduğumla ilgili sözlerimi tekrarlarlarken haklıydı. Hatta boynuzları olduğunu da itiraf etti.

Gidip sonsuza kadar veda ederek bana bir iyilik yapıyormuş gibi görünüyordu. Böylece boynuzlarını asla görmeyecektim.

Belki de bu iyiliği kabul etmeliyim. Bu hafta her şey yolunda giderse ve krediyi alırsam, annem ihtiyacı olan bakımı alacak ve hayatım tekrar rayına oturacak.

Bugün Pazartesi. Bugün veya yarın bankadan haber almalıyım. Krediyi alacağıma dair olumlu düşünüyorum.

Ama nasıl ilerleyip Cillian'ı unutabilirim?

Bu sabah kapıdan ilk gelen şey, avukat ekibinden gelen bir zarftı. İçinde, Harlan'ın aldığı krediden annemi kurtaran revize edilmiş bir sözleşme vardı. Yanında da ona verdiğim on beş bin dolarlık çek vardı.

Sözünü tutmuştu.

O, bana kendimi canlı hissettiren ilk erkekti. Annem için bu kadar endişelenirken onunla birlikteyken gerçeklikten uzaklaşabilmem başlı başına bir mucizeydi.

Bana sanki onun için önemliymişim gibi davrandı. Öyleymişim gibi beni öptü ve dokundu. Ve barda söylediği gibi, kadınına dokunduğu tek zaman ona zevk vermek içindi.

Dokunuşları, nefes almak için oksijene ihtiyaç duyduğumdan daha fazla onu istememe neden oldu. Hemşire annemle işini bitirip bizi yalnız bırakır.

Kapı kapanır kapanmaz annem bana bakar ve elimi tutmak için uzanır.

"Bugün sadece ikimiz olduğumuz için mutluyum." Annem gülümser. "Bu, Roxy'yi özlemediğim anlamına gelmez."

"Biliyorum. O da biliyor. Bize birlikte vakit geçirmemiz için zaman vermek istedi."

"Buna ihtiyacımız var. Seni duyabiliyordum. Komadayken, bana geri dönmem için yalvaran sesini duyabiliyordum."

Nefesim kesilir ve ciğerlerimin sıkışmasını engellemek için uğraşırım. "Beni duydun mu?"

Yavaşça başını sallar. Ona mutlu anılarımızdan bahsettim ve onu terk ettiğim için ne kadar üzgün olduğumu söyledim.

"Chloe, zorlu bir geçmişimiz var ama bunun geleceğimizi şekillendirmesini istemiyorum. Senin düşündüğün gibi senden asla nefret etmedim."

"Çok fazla hata yaptım."

"Benden daha fazla değil, tatlım. Ben senin annenim, bu yüzden aramızdaki barışı korumaya çalışmalıydım. Nathan'a aşık olduğumu gördüm, ama onun gerçek yüzünü göremedin. Bu zor bir şey." Harlan'dan da bahsettiğini biliyorum. "Los Angeles'taki ilk gösterine gittim."

Ruhum canlanıyor. “Gerçekten mi? Anne, neden sahne arkasına gelip beni görmedin?” Beni izlemeye geldiğini hissettiğimi, sonra onu görmeyince çok hayal kırıklığına uğradığımı hatırlıyorum.

"Aptal ve inatçı bir kadındım. Seni sadece izleyeceğime ve sonra seni rahat bırakacağıma söz verdim. Gittiğin için hala çok kızgındım ama aynı zamanda seni bırakacak kadar çok seviyordum. Baban öldükten sonra sana fazla güvendiğimi hissettim."

"Hayır anne. Biz birbirimize güveniyorduk."

"Belki öyle, ama ben senin annenim. Senin için güçlü olmalıydım. Ama ben dağıldım ve bir daha eskisi gibi olamadım." Elimini nazikçe sıktı.

"İkimiz de öyle değildik, bu yüzden kendini suçlayamazsın."

"Sanırım öyle, ama bu beni durdurmayacak." Derin bir nefes alır ve gözlerini siler. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

"Ne kadar sürdüğü önemli değil. Bana geri döndün. Ve çok şey yaşadığını biliyorum. Roxy bana bacaklarından ve Nathan'ın iki kişiyi öldürdüğü için hapiste olduğundan bahsetti."

Yüzümü buruşturdum. "Roxanne bunu yapmamalıydı."

"Ona kızma. Dün Dr. Chase ile konuşurken ona söylemesi için zorladım."

"Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum. Kesinlikle benim hatalarımın sonuçları için değil."

"Bilmemek kalbimi acıtıyor." Boş eliyle göğsünü okşadı. "Orada otururken sana bakarak ne kadar zorluklar yaşadığını görebiliyorum. Cehennem gibiydi, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve milyonlarca kez olduğu gibi, gözyaşlarımı tutuyorum. Bu şeyler için ağlayamam. Ağlarsam geri dönmem. "Bazen hayatında insanlar çok kötü şeyler yaşar ve geriye baktıklarında, bunları nasıl atlattıklarını merak ederler. Ama ben geriye baktığımda, nasıl ölmediğimi merak ediyorum."

"Gerçekten çok üzgünüm. Yanıldığımı umuyordum. Aslında, yanıldığımı dua ediyordum. Senden haber alamayınca yanıldığımı inanmak istedim. Hayatıma devam etmeye çalıştım ve sonunda Harlan'la birlikte oldum. Onun benim için iyi olmadığını biliyordum ama mutluydum. Ta ki mutlu olmaktan vazgeçene kadar."

"Senin için de üzuldüm." Başımı sallıyorum, içtenlikle. "Babamdan sonra yeniden aşkı bulacağını umuyordum."

"Tatlım. Baban gibi biri gerçekten yoktu. Onunla beş yaşıdayken tanıştım. Öyle insanlar hayatta bir kez karşına çıkar. Onlarla tanıştığında, onların hayatının aşkı olduğunu anlarsın."

Sözleri aklımda kaldı. Anne babamın böyle bir ilişkisi olduğu için mutluyum. "Bana borçtan bahsetmedin. Nasıl hallettiğinden. bankadan başka bir kredi almayı beklediğini de biliyorum. Dr. Chase bana o kısmı anlattı. Bunları bilmem gerekiyor, canım."

"İş geliştirme kredisi almaya çalışıyorum. Başvurabileceğim tek kredi buydu. Ayrıca ihtiyacımız olan kadarını verebilecek tek kredi de buydu."

"Başvurduğun için teşekkür ederim. Peki ya borç? Cillian O'Ridian pek de iyiliksever biri olarak bilinmez, ama bize o parayı ödünç verirken iyiliksever davrandı. Harlan'ın onu dolandırdığını öğrendiğinde ne kadar öfkelenmiş olabileceğini tahmin edebiliyorum."

Cillian'ın adını duyunca kalbim sıkıştı. Annem ilk kez ondan bahsediyordu. "Bize yine nazik davrandı. Bana nazik davrandı."

Çok fazla yalan söylemek istemiyorum. Her ayrıntıyı anlatmam gerekmiyor ama yalan söylemek de istemiyorum. Yıllar boyunca aramızda çok fazla yalan oldu. Fiziksel olarak ona yalan söylemek için yanında olmayabilirdim ama hayatım bir yalandı. Nate, aileme onlarla hiçbir ilgim olmadığını inandırdı ve onlar da ona inandılar.

Annem daha dik oturur ve bana anlamlı bir bakış atar. Birinin söylemediği her şeyi anladığınızda ona attığınız türden bir bakış.

"Oh," diye nefesini verip, aniden endişeli bir ifade takınır. "Chloe, o..."

"Artık bizimle olmayacak."

Elini yanağına götürür ve endişesi artar. "Sana istemediğin bir şey yaptırmadı, değil mi?"

"Hayır. Hiç de değil." Geçen geceki on sekiz buçuk dakikanın hayatımın en güzel anları olmadığını söylersem, dünyanın en büyük yalancısı olurum.

"Chloe..."

"Ben iyiyim anne."

Elimi tekrar sıkıyor. "Bana gerçeği söyledin, değil mi?" "Şimdi her zamankinden daha fazla."

Bu güvence onu sakinleştirmiş gibi görünüyor. "Tamam. Peki, beni dinle. Ben çok hastayım. Çok, çok hastayım."

Gerçeğin ağırlığı omuzlarımı ezdi. "Biliyorum."

"Dr. Chase sana bazı şeyleri söylemedi, çünkü sana kendim söylemek istedim."

"Nedir o?"

"Kalbim kötü. Nakil bir şans. Eğer nakil olmazsam, iki ya da üç ayım kalır... sonra umut kalmaz."

"Ama kredi. Alabileceğim bir şans var."

"Bunun için dua ediyorum, canım. Ama alamazsan, benim için kendini daha fazla strese sokmanı veya tehlikeye atmanı istemiyorum."

"Anne..."

"Hayır, Chloe. Hayır. Bazen yeter artık yeter. Bu kadarı yeterli olmalı." Elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öper. "Seni tekrar görmek ve burada olması benim için bir hediye. Kalbim durduğunda ve öleceğimi düşündüğümde tek istediğim buydu. Gözlerimi tekrar açabilirsem seni göreceğime dair dua ettim. Ve gördüm. Lütfen beni dinle. Beni duyuyor musun?"

Boğazım kuruduğu için nefes almaya çalışarak zorlukla yutkunuyorum. Bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki, başımı sallıyorum. Ama isteksizce kabul ediyorum çünkü denememek ona verebileceğim bir söz değil. Ama bunu ona söylemiyorum.

"Güzel. Konuştuğumuza göre, şimdi birlikte günün tadını çıkarmaya çalışalım. Roxy öğle yemeğinde izlememiz için bir film getireceğini söyledi. Luis de en sevdiğim pastayı gönderiyor." Bana sıcak bir gülümseme atıyor, ama iyi olmadığını anlayabiliyorum.

"Bu çok güzel olur."

"Evet. Hastanede olabilirim ama en azından birlikte evimizin tadını çıkarabiliriz."

Ona içten gelmeyen bir gülümseme atıyorum. "Evet. Pozitif olmaya çalışacağız." "Aynen öyle."

Annem başını sallar ve nedense bana babamı hatırlatır. Ölümünün yaklaştığını anladığında yüzünde aynı ciddi ifade vardı.

Saat beş buçuk, yani neredeyse akşam altı. Bu sabah annemle yaptığım konuşmanın ardından içim sıkkin bir ruh hali içindeydim. Ve bankadan henüz bir cevap almadım.

Durumumu öğrenebilmek için çoktan aramış olmalarını umuyordum. Dans stüdyosuna varmadan önce arasalar iyi olurdu.

Şu anda buradayım ve burayı çok sevdim. Düşündüğümde daha da çok sevdim.

Binanın sahibi Bay Corbin ile birlikte mekanı inceliyorum.

O yetmişli yaşlarında yaşlı bir adam. Bina, yenilenmiş ve yeniden işlevlendirilmiş eski bir fabrika. Binada sadece bir tane daha işletme var —bir muhasebe firması. Bay Corbin, binanın geri kalanını tek bir kişiye/işletmeye kiralamayı umuyordu, bu yüzden ona bir dans okulu açmak istediğimi söylediğimde çok hevesliydi.

Burada geçirdiğim son bir saat boyunca, benim deneyimlerimden çok etkilendi. Rahmetli eşi baleti çok severdi. Bu bina ona aitti, bu yüzden burada bir dans okulu olmasını çok seveceğini düşündü.

Beni karşılama şekli, cuma gecesi iş görüşmesinde yaşadığım korkunç deneyimden çok farklıydı.

"İsterseniz, zemini doğru döşemeyle yeniden yaptırırım," dedi içtenlikle, zemini işaret ederek.

"Bu harika olur. Yaylı zemin döşemeyi isteyecektim."

"Sadece söyle, ben hallederim. Duvara ayna ve ihtiyacın olan her şeyi koyabilirsin. Ayrıca ikinci el piyano satan bir arkadaşım var. Sen, derslerinde piyanist eşliğinde çalışmayı tercih eden bir öğretmen gibi görünüyorsun."

Beni bu kadar iyi tanıdığı için gülümsüyorum. "Evet, aynen öyle. Bir piyanistin eşlik etmesi farklı bir şey. Belki de yaratıcılığın birleşimi yüzündendir."

"Ben de öyle düşünüyorum, ama muhtemelen fark ettiğiniz gibi ben dans etmiyorum." Karnını gösterip gülüyor. "Ama Noel'de çocuk yurdunda Noel Baba olarak çalışıyorum."

"Çok tatlısınız." Ona gülümsüyorum.

"Teşekkürler. Neyse, acele etmeyin ve ben olmadan mekanı gezip hissedin. Ne düşündüğünüzü görün."

"Çok teşekkür ederim. Bu kadar güzel bir bina çok fazla talep alıyor olmalı." Kaç kişiyle rekabet edeceğimi tahmin etmeye çalışıyorum.

"Evet, ama benim için önemli olan doğru kişiyi bulmak. Sadece buraya uygun olduğunu düşündüğüm kişileri davet ediyorum. Bu, mekanı satın almak ya da kiralamak için geçerli. Bugün sizinle görüştüğten sonra, kesinlikle listenin en başında yer alıyorsunuz."

"Vay canına. Çok teşekkür ederim."

"Önemli değil. Akşamın geri kalanının tadını çıkarın ve hazır olduğunuzda beni arayın."

"Arayacağım." Ne zaman olacağını bilmiyor olmam çok yazık.

Bay Corbin nazik bir gülümsemeyle yanımdan ayrılır. Onun büyük meşe kapılardan çıkmasını izlerim ve omuzlarım çöker.

Bugün buraya gelmem haksızlıktı, çünkü cebimde iki kuruş param bile yoktu.

Los Angeles'taki restorandan son maaşımı aldım, beş yüz dolar ve Cillian'ın bozdurmadığı on beş bin dolar var. Ama bu parayı bir kenara ayırmam gerekiyor.

Her ihtimale karşı dikkat etmem gereken birkaç şey ve ihtiyacım olan başka şeyler var. Mesela bir araba. Roxanne ve Adrian'ın beni oradan oraya götürmesine güvenmeye devam edemem. Taksiyle dolaşmak da pahalıya mal oluyor.

Artık gelirim yok. Ricci's'te çalışıyorum ama maaş almayacağım.

Her şey yoluna girdiğinde çalışma durumumu belirleyeceğim.

Çantamı yere bırakıp ana stüdyo olarak kullanacağım odada dolaşıyorum. Burası en büyük oda. Aynı düzen ve kemerli pencerelere sahip üç tane daha küçük oda var, ama en çok burada ders vereceğimi düşünüyorum.

Benim için çalışacak ya da kendi özel derslerini verecek ve saatlik ücret karşılığında burayı kiralayacak birkaç öğretmen daha işe almak istiyorum. Her iki seçenek de karlı olacaktır.

Bir an için kendime bir mola veriyorum. Kanatlarım kırılmadan önce kim olduğumu hatırlamak için bir fırsat.

Neredeyse benim için çalan müziği duyabiliyorum. En sevdiğim eserler Bach, Vivaldi, Wagner veya Debussy'nin bestelediği eserlerdi. Onlar, yeteneklerimi ortaya çıkaran bir şekilde kalbimi uyandırdılar.

Zihnimde Vivaldi'nin *Dört Mevsim*

koleksiyonundan bahar kompozisyonunu duyuyorum ve kendimi hareket ederken buluyorum. Dans ediyorum.

Hayal kırıklığına uğramaktan korktuğum için bacaklarım kırıldığından beri pek bir şey yapmadım. Doktorların söyledikleri bana yetti,

bunu test edip hasarı görmek ve kalbimi kırmak için bir neden yoktu. Burada ve orada birkaç adımdan fazlası bacaklarımı ağrıyordu.

Bu durum beni çok üzdü çünkü eskiden saatlerce dans ederdim. Bazen pratik yapabilmek için okula saatler öncesinden giderdim.

Şaşırtıcı bir şekilde hala hareket edebiliyorum ve ağrı henüz gelmedi.

Bir glissade, ardından bir pirouette, sonra bir tane daha, bir tane daha yapıyorum ve ayağımı arabesque pozisyonuna getiriyorum. Bacaklarım titremeye başlamadan ve keskin bir ağrı beni neredeyse düşürmeden önce, bacağımı iki dakika boyunca mükemmel bir çizgide yüksekte tutmayı başarıyorum.

Tökezliyorum ve dengemi sağlamaya çalışıyorum ama hala gülümsüyorum çünkü, lanet olsun, bu çok iyi geldi.

Düzleşip ağrı geçene kadar derin nefesler alıyorum ve o anda üzerimde bir bakış hissediyorum.

Bu his o kadar güçlü ki arkama bakıyorum, ama tek görebildiğim karşıdaki boş bina. Pencerenin önüne gitmek üzereyim ki çantamdaki telefonum çalmaya başlıyor.

Biri beni izliyor olabileceği düşüncesi aklımdan çıkar ve çantama koşarak telefonumu alırım.

Telefonu çıkardığımda arayanın banka müdürü Bayan Grimfrost olduğunu gördüm. Kim aradığını bilmek için numarasını kaydetmiştim.

Telefonu açtım ve hızlı nefes almamı kontrol etmeye çalıştım. "Merhaba, ben Chloe Ricci."

"Merhaba Chloe, ben bankadan Bayan Grimfrost."

"Beni aradığınız için çok teşekkür ederim." Sanki onun olduğunu bilmiyormuşum ve bu aramayı beklemek için saniyeleri saymamışım gibi şaşırılmış gibi davranıyorum. "Hiç sorun değil. Tabii ki, kredinizle ilgili nihai kararı vermek için arıyorum." Bir an duraksıyor ama o birkaç saniye sanki yıllar geçiyormuş gibi geliyor. "Başvurunuz için teşekkür etmek istiyorum. Sunumunuzu kabul ettim çünkü ikna edici argümanlar sunduğunuzu düşündüm, ancak ne yazık ki analistler, şirketin mevcut borç miktarını gerekçe göstererek başvurunuzu reddettiler.

"

Hayal kırıklığının ağırlığı ruhumu ezdi ve nefes almayı bıraktım. Bunun kötü bir rüya ya da kötü bir düşünce olduğuna inanmak istiyorum, ama hayal kurmanın bana yardımcı olmayacağını biliyorum.

"Reddedildi mi?" Bu kelimeyi zar zor söyleyebiliyorum.

"Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ailenizin restoranı hakkında çok hevesli görünüyorsunuz. Umutlarınızı yıkmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Bu yeri yeniden canlandırmak için elinizden geleni yapacağınıza şüphem yok

çalışacağından şüphem yok, ama borçları çok fazla. İstedğimiz şey, ödünç aldığı paranın sadece borçları ödemek için yeterli olduğu bir durum değil. Borçları en aza indirebilirsen, altı ay sonra tekrar deneyebilirsin."

Altı ay. Annem o zamana kadar hayatta olacak mı? "Tamam. Benim için uğraştığınız için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Ve gerçekten üzgünüm."

Üzgün mü? Ben de üzgünüm.

"Teşekkürler." "Kendine iyi bak."

Telefonu kapattık ve kendimi o kadar zayıf hissediyorum ki bayılacağımdan korkuyorum.

Duvara doğru yürüdüm ve elimi duvara dayadım. Nefes almam zorlaşmıştı ve göğsüm kalp krizi geçirecekmişim gibi ağrıyordu.

Lanet olası Harlan. Yine onun yüzünden bu boktan durumdayız. Anneme ne diyeceğim?

Bu sabah umutlu görünüyordu. Kredi başvurusunu öğrenmek ona umut vermişti. Nasıl ona krediyi alamadığımı söyleyebilirim?

Bana ne dediği umurumda değil; bu haberi duymak onun kalbini yeniden kıracak.

Krediyi alacağıma çok emindim. Ya da en azından olumlu olmaya çalışıyordum.

Bunun işe yarayacağına gerçekten inanıyordum. Ama yaramadı.

On Beşinci Bölüm

Chloe

Sonunda Kimera'ya geri döndüm.

Barda bir içki içiyorum.

Burayı felaketle sonuçlanan mülakatımın yapıldığı bar olarak mı adlandırmalıyım, yoksa Cillian'ın beni ilk kez öptüğü yer olarak mı?

Hiçbiri önemli değil. İkisi de benim değil. Ne iş ne de Cillian. Ne komik. İkisi de benim için ulaşılmazdı ama yine de peşlerinden gittim.

Tıpkı kredi gibi.

Bayan Grimfrost bana restoran sektörünün ne kadar zor olduğunu anlatmaya başladığında, içten içe bu görüşmeden iş alamayacağımı biliyordum.

Arada sırada duyduğum o şüpheler, içgüdülerimdi ya da insanların bahsettiği altıncı hisimdi.

Olumsuzluklarla başa çıkacak enerjim olmadığı için olumlu olmaya çalıştım, bu yüzden en kolay seçeneği seçtim ve inanmaya karar verdim. İnançlı ol. Umutlu ol. *Her neyse.*

Hepsi saçmalıktı. Bir süpürge sopasıyla ateşin etrafında dans etmeye karar versem daha şanslı olurum.

Roxanne'i arayıp ona anlattım. Beklediğim kadar üzgündü ama büyük kız ayakkabılarını giyip beni sakinleştirmeye çalıştı.

Eve gelmemi istedi ama ona kendime zaman ayırmam gerektiğini söyledim. Ne yapıyorsam onu yapmak için zaman. Kendime acımak. Hayatımı lanetlemek. Umutlarımın kalıntılarını cehenneme sürüklemek.

İçkimin bir yudumunu daha alıyorum. Votka martini. Canım çektiğinde sipariş ettiğim en sert içki.

Ve sanırım biraz sarhoşum.

Annemin yüzünü görmeye devam ediyorum ve ona bu haberi nasıl vereceğimi hayal etmeye devam ediyorum.

Onu nasıl tekrar hayal kırıklığına uğratacağım?

Daha önce konuştuğumuzda birbirimize içten sözler söylemiş olsak da, bana kızgın olduğunu doğruladı.

Annemi tanıyorum. Sadece kızgın değildi, hayal kırıklığına uğramıştı.

O, benim hayallerimi gerçekleştirmem için elinden geleni yaptıktan sonra, ben onu terk ettim. En iyi dans derslerine katılabilmem için annemle babamın restoranda canla başla çalıştıklarını hatırlıyorum. Haftada beş kez, bazen daha fazla gidiyordum. Yazın beni yaz okuluna gönderdiler.

Juilliard'a girmeden önce keşfedilmiştim, bu yüzden annemin, beni uyardığı adamın bacaklarımı kırıp hayatımı mahvettiğini doğruladığımda hayal kırıklığından daha fazlasını yaşadığını biliyorum.

Annem bunu o kelimelerle söylemedi, çünkü beni geri kazanmıştı ve beni incitmek istemiyordu.

Şimdi yine başarısız oldum. Kendime karşı sert davrandığımı biliyorum ama işleri değiştirebileceğim tüm yolları görebildiğim için elimde değil.

İçkimin son yudumunu yudumlayıp barmene gelmesini işaret ediyorum.

Gelir ve benim acınası halime bir bakış atar.

Buraya geleli yarım saat bile olmadı ama muhtemelen benim gibi umutsuz insanlara alışmıştır.

"Ne alırsınız?" Bana nazik gözlerle bakıyor. "Sert bir şey, sek votka gibi..."

"Su," diye İrlanda aksanlı, baskın bir sesle araya girer. Kafamı kaldırıp bakınca Cillian'ın yanımda durduğunu görürüm.

İlk başta onun gerçek olduğunu düşünmüyorum. Belki de delirmişimdir ve hayal gücüm onu yaratmıştır, ama o sadece kafamın içinde.

"Su mu?" diye sorar barmen, ama aynı zamanda hayal görmediğimi de bana bildirir.

Cillian gerçekten burada. Tam yanımda. Burada ve yine kurtarılması gereken acınası halime bakıyor.

Barmen'e başını sallıyor. "Odaya bir şişe ve biraz şarap gönderin."

"Tabii ki, Bay O'Ridian." Barmen uzaklaşır.

"Görünüşe göre bu gece farklı bir oyun için buradasın, kızım." Cillian beni baştan aşağı süzer.

Ona bu kadar yakinken, geçen seferki halimizi hatırlamadan ona bakmak zor. "Ben oyun oynamıyorum. O senin işin, unuttun mu?" Sesim acı dolu ama umurumda değil. Dünyam parçalanıyor ve beni bu uçuruma kiminle birlikte götüreceğimi umursamıyorum.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?"

"İçiyorum. Sen burada ne yapıyorsun? Dikkatli olmazsan, *yine* beni takip ettiğini düşünebilirim."

"Seni takip ediyorum." O kadar açık sözlü ki onu nasıl algılayacağımı bilemiyorum, ama ciddi olduğunu biliyorum.

"Sen yapmıştı, değil mi? Dans ederken birinin beni izlediğini hissetmiştim." Alkol, normalde ağzımdan asla çıkmayacak şeyler söylememe neden oluyor.

"Evet, bendim."

En azından bunu hayal etmedim. Haklı olma ihtimalim ne kadar? "Neden? Veda ettiğini sanıyordum? Harlan'ın dans stüdyosunda olmayacağı açıktı."

"Harlan için orada değildim."

"*Benim için* de orada değildin bence." "Oradaydım.

Gel benimle, kızım."

Kızım.

Hiç kimsenin kızı olmadım. Hiç İrlandalı bir erkek arkadaşım olmadı, hala da yok. Sadece bu kelimenin sesini seviyorum.

Onun bana öyle seslenmesini ne kadar özlediğimi şimdiye kadar fark etmemiştim. Ama deli olmalıyım çünkü onu sadece bir haftadan biraz fazla süredir tanıyorum. Birisi hakkında böyle bir şey söyleyebilmek için bu süre yeterince uzun değil.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Seni omzuma atmakla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Hatırlıyorum ama onu hiç ciddiye almadım. Şimdi çok ciddi görünüyor ve bu kadar insanın önünde onu sınamak istemem. Zaten yeterince kötü durumdayım.

İsteksizce ayağa kalkıyorum. Başım dönüyor ama sarhoş olmadığımı biliyorum çünkü hala hareket edebiliyorum. Sarhoş olsaydım, her yerde sendeliyor olurum.

Cillian elini belime koyarak beni bardan uzaklaştırır.

VIP odasına gidiyoruz ve oturduğumuzda, sanki hiç ayrılmamışız gibi.

Tek fark, kıyafetlerimiz, onun sakalının daha da uzamış olması ve benim umudumun kalmamış olması.

Geçen geceki barmen içkilerimizi getiriyor. Onları masaya koyuyor ve Cillian'a bir soru sormak üzere, ama Cillian onu eliyle uzaklaştırıyor.

Barmen gider ve ben şaraba uzanırım ama Cillian onu benden alır ve yerine bana su doldurur.

"Ne oldu sana?" Bana suyu uzattı.

Onun bakışlarının ağırlığını hissetmektense, bir şey yapmak için onu alıp içiyorum. "Hiçbir şey."

Ona yalan söyleyebilirim. Söylemeliyim de. Tanıdığım herkes arasında, bu durumda yalan söyleyeceğim tek kişi o, çünkü beni çeyrek milyon dolarlık bir borçtan kurtardı.

Fazla şey istemek diye bir şey var, bu yüzden ondan daha fazlasını isteyemem.

daha *fazlasını isteyemem*.

Sadece bu gece çıldırmaya ihtiyacım var, sonra bir sonraki adımı nasıl atacağımı düşüneceğim, ister başka bir kredi başvurusunda bulunmak olsun, ister karaciğerimi veya böbreğimi satmak olsun. Ya da anneme kendi kalbimi vermek.

"Hiçbir şeyin yokmuş gibi görünüyorsun." Beni gözlemliyor. "Annem için endişeleniyorum."

"Uyandı mı?"

"Evet, ama çok hasta."

"Bunu duyduğuma

üzüldüm."

"Teşekkürler." Biraz daha su dolduruyorum. "Bana içirmeyeceksen neden şarap sipariş ettin?"

"Çünkü ne kadar içtiğini bilmiyorum." "Bir bardak."

Gözlerini kısarak, "Bana bir bardaktan fazla içmiş gibi görünüyorsun, kızım," dedi.

"Votka martini içtim. Votka bana her zaman çok gelir." "Sarhoş musun?"

"Hayır. Yine oynuyor muyuz?" Ona ince bir gülümseme atıyorum.

"Tamam. Oynayalım. Varsayımlarda bulunmak yerine sırayla soru soralım."

"Tamam. İlk ben sorayım. Neden beni takip ediyorsun? Bu çok ürkütücü." "Korkuyor musun?"

"Hayır."

"O zaman ürkütücü değil."

Kaşlarımı çattım. "Bu sorunun cevabı değil."

"Seni takip ediyordum."

"Neden? Hoşça kal demiştin. İyi bir adam olduğunu düşünmemi sağladın, sana yirmi dakikalık zamanımı vererek borcumu ödememe izin verdin, sonra hoşça kal dedin. Şimdi buradasın. Ne kadar kafam karışık olduğunu bir düşün."

"Belki ben de kafam karışık. Sıra bende." Hızla kontrolü ele geçirir. "Annenle ilgili bir şey oldu. Ne oldu?"

Ona gerçeği söylemeden ne söyleyeceğimi bir an düşünüyorum. "Üç yıldır annemle konuşmuyorum ve aldığım ilk telefon, onun kalp krizi geçirdiğini haber vermek içindi. Nate, lanet *olası Nathan'ın*, ailemin benimle iletişime geçme girişimlerini sakladığını öğrendim. Hiçbir mesajımı iletmedi ve onlara benim onlarla hiçbir ilgim olmadığını düşündürdü. Şimdi annem çok hasta."

Şarap şişesini alır, bana bir kadeh doldurur ve uzatır.

Minnettarlıkla kabul ederim. Çünkü zihnimin buna ihtiyacı var.

Tatlı sıvı dilime değdiği anda, zaten hissettiğim sarhoşluk aradığım şeye dönüştü.

Cillian bana yaklaşır ve dizlerimiz birbirine değir.

Onun bu kadar yakın olması kafamı karıştırıyor. Eğildiğinde, tıraş losyonunun deri ve meşe kokusunu alıyorum.

Bir an birbirimize bakarız, sonra yüzüme dokunur. Dokunuşuna yaslanırım ve öpüşmeye başlarız. Onun gibi sert birine göre çok tatlı ve çok hassas bir öpücük. Yasak gibi geliyor. Sanki sahip olmamamız gereken bir anı yaşıyoruz.

Bu hassasiyet beynimi yumuşatıyor, vücudumdaki gerginliği gevşetiyor. Beni kaldırıp kucağına oturtuyor, sonra boynumu öpüyor ve üstümü göğüslerimin altına indiriyor. Göğüslerim ortaya çıkınca onları emiyor ve ben de parmaklarımı onun diken diken saçlarında gezdirirken ona izin veriyorum.

Bunun ne olduğu umurumda değil. İyi hissettiriyor ve herkesi hayal kırıklığına uğrattığımı hissettiğim gerçek dünyadan uzaklaştırıyor beni.

Cillian öpücüklerini kulağıma doğru sürdürür. "Hap kullanıyor musun, kızım?" "Evet."

"Seni sismek istediğim için peşinden geldim." Onun müstehcen sözlerindeki açgözlölük beni anında ıslatıyor ve bacaklarımı sıkıştırmama neden oluyor. "Ben temizim. Seni burada, duvara yaslayıp sismeme izin ver."

Ağzım kurur ve zihnim, kanımda dolaşan ateşli arzu ile hızla çalışır. Şu anda ona verebileceğim tek bir cevap vardır. Gerçek. "Evet."

"Güzel. O zaman kıyafetlerini çıkar." Beni kucağından indirir. Ayağa kalkıp kapıya doğru bakarım. "Barmen ne olacak?"

"Ben izin vermedikçe kimse buraya giremez. Ve kimse içeriyi göremez." Cam duvara bakarak beni rahatlatır.

Ben dik dururken o arkasına yaslanıp beni izliyor. Üstümü başımdan çıkarıyorum ve onun bakışlarının sıcaklığı her yerimi okşuyor, vücudumu yukarı aşağı okşuyor.

Sütyenimi çıkardığımda, ağzı şimdiye kadar gördüğüm en seksi gülümsemeye büründü.

Kot pantolonumu ve külotumu çıkarırım, sonra çıplak kalırım, onun beni almasını arzularak önünde dururum.

Cillian bana önceki günkü bakışını atıyor. Beni mükemmel bulduğunu düşündüren bakış. Ona mükemmel olmadığımı söylemeye cesaretim yok.

Bende pek çok kusur var, ama bunları ona göstererek bu anı mahvetmek istemiyorum.

O ayakta dururken, ben gömleğinin kenarını çekiştiriyorum. "Ben de seni görebilecek miyim?" "Tabii ki, kızım."

Yakışıklı yüzünü aydınlatan seksi sırtışıyla, gömleğinin ilk iki düğmesini açar ve sonra başından çıkarır.

Kaslı vücudunu görünce ağzım sulanıyor, karın kasları sert kasların tepe ve vadileriyle mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş.

Sol tarafının tamamında, iki kanatlı ejderhadan Keltik kıvrımlarına kadar çeşitli dövmeler var. Hepsi o kadar sanatsal bir şekilde yapılmış ki, sanki canlanacakmış gibi görünüyorlar.

Cam duvarın karşısındaki solumuzdaki duvara yaslanır. Beni cam duvara karşı becerecek kadar vahşi olduğunu biliyorum, ama benim görülme ihtimalimizden çok korktuğumu da biliyor olmalı.

Cillian kemerini çözüyor ve ben pantolonuna baskı yapan, büyüyen penisinin şişkinliğine dikkatle bakıyorum.

Pantolonunu ve boxerını güçlü bacaklarından aşağı ittiğinde, kocaman penisi serbest kalır, bana doğru uzanır ve gerilir.

Aniden, onun içimde olmasının nasıl bir his olacağını düşünmekten başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Bana uzanır ve beni duvara döndürür, sonra yine kulağıma yaklaşır. "Umarım sert sevişmeyi seversin, kızım. Ben bir canavarım. Nazik olmayı bilmiyorum. Seni sertçe sikmeyi planlıyorum. Hala beni istediğinden emin misin?"

"Evet." Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Cillian beni öne eğdi ve saçlarım bir perde gibi yüzüme düştü.

Kalçalarımı tutar, bacaklarımı daha da açar ve penisinin başını kaygan girişime hizalar. İçeri girdiğinde nefesim kesilir ve yavaşça içeri girdiğinde minnettar olurum çünkü dar olduğumu biliyorum.

Duvarlarım onun uzunluğunu ve kalınlığını almakta zorlanıyor ama o kadar ıslakım ki, içeri girdiğinde derine giriyor ve vaat ettiği sert sikişin gerçekleşmek üzere olduğunu biliyorum.

İçimde hareket etmeye başlar ve bir zevk patlaması beni sarar, sıcak, yakıcı bir ateş dalgası gibi vücudumu sarar.

Bu başka hiçbir şeye benzemiyor ve tek düşündüğüm, içimde ne kadar harika hissettirdiği.

Her itişinde inliyorum ve vücutlarımızın çarpışmasının sesleri odayı vahşi bir enerjiyle dolduruyor. Onu ilk öptüğümde hissettiğim aynı vahşi enerji.

Beni acımasızca sikmeye başladığında zevkten çılgık atıyorum, onun adını haykırıyorum. Bu onu daha da hızlanmaya teşvik ediyor gibi görünüyor.

Göğüslerim önümde zıplıyor ve düşmemek için tek yapabileceğim ellerimi duvara dayamak.

"Lanet olsun, Chloe. Çok iyi hissettiriyorsun," diye inliyor, bir avuç dolusu kıcımlı tutup sıkıyor. "Seni daha sert sikeceğim."

Öyle yapıyor ve ben boşalıyorum. O kadar sert boşalıyorum ki odanın görüntüsü kayıyor ve bayılacağım gibi hissediyorum.

"Oh... Tanrım... Cillian."

"Doğru. Ben. Sen benimsin."

Benim.

Bir duygu dalgası beni sarar, ama duyularımı çalan zevk denizinin içinde o kelime zihnime işler ve ben onu bir sünger gibi emerim.

Cillian, bana sadece o anlık düşünme fırsatı veriyor, sonra acı verecek kadar sert ve acımasızca içime giriyor. Sonra penisi içimde sertleşiyor ve G noktamı daha sert bir şekilde itiyor.

Ben tekrar boşalıyorum, o da öyle.

Bu sefer ikimiz de çığlık atıyoruz, o ise içimi yakıcı sıcak, erkeksi menisiyle dolduruyor. Duvarlarım, sanki hepsini içime almaya çalışıyormuşum gibi onun penisini sıkıştırıyor ve o hala içime girip çıkmaya devam ediyor. Sanki doyamıyormuş gibi.

Yavaşlaması birkaç dakika sürer, sonra ikimiz de nefesimizi toplamaya çalışırız.

Cillian yavaşça içimden çıkar ve dizlerim çöker. Beni yakalar ve yüzümü ona çevirir, gücünün sıcaklığıyla beni sarar.

İkimiz de terden sıırıslamamız ama onun cildinde gördüğüm ısıltı beni şaşırtıyor.

Kendime daha çok şaşıırıyorum. Az önce onunla seks yaptım.

Bir barda. VIP odasında. Ve ben buradayım, çıplak, duvarın önünde, onun kollarında.

Onun bundan sonra ne yapmasını beklediğimi bilmiyorum ama tepsiden bir yığın peçete alıp uyluklarımdan sızan spermi temizlemesini beklemiyorum.

Nate'in bıraktığı soluk izlere bakıp her birini öpmek de değil.

"Benimle eve gel." Cillian, aramızda hâlâ dolaşan çılgın sisin içinde konuşuyor.

"Eve mi?"

"Benim evime. Seninle işim henüz bitmedi. Seni yatağımda istiyorum. Evet de yeter."

"Evet."

On Altıncı Bölüm

Cillian

Chloe ellerinin üzerine yaslanıyor ve gömleğim omzundan aşağı kayıyor.

Üzerinde sadece benim gömleğim var ve gömlek onun minik vücudunu tamamen kaplıyor.

Bar'dan eve getirdiğim şarabın yanındaki masada oturuyor ve ben de jogging pantolonumla sandalyede oturmuş onu izliyorum.

Saatın kaç olduğunu Tanrı bilir, daha doğrusu sabahın kaç olduğunu, ama birkaç saattir terasta oturup birbirimizin tadını çıkarıyoruz.

Şimdi yine o oyunu oynuyoruz. Bizi kasten bu oyuna yönlendirdim. Saat ilerledikçe, içinde bulunduğumuz bu büyülü boyutun kaybolacağını biliyorum.

İçki içip sevişiyoruz. Güneş doğduğunda her şeyin değişeceğini biliyorum.

Olanlar olmadan önce onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

İyi olmadığını ve bana her şeyi anlatmamış olabileceğini biliyorum, ama en azından burada. Benimle birlikte. Ve Tanrım, ondan doyamamışım. Onun her santimini yalayıp yuttum. Ve hala daha fazlasını istiyorum. Sanki onu henüz elde edememişim gibi.

Böyle, heykel gibi masanın üzerine oturmuş, bir tanrıça gibi görünüyor.

"Sorun ne, kızım?" Sıra onda.

"İrlanda'ya ne zaman döneceksin?"

"Noel'de. Oradaki kışı seviyorum. Sık sık haftalarca süren maceralara çıkarım."

"Ne tür maceralar?" Gözleri parıldıyor.

"Her türlü. Son seferinde Carrauntoohil Dağı'na tırmandım ve birkaç gün kamp yaptım." Bu, Virgo Olivia'yı bulmadan önceydi.

"Kulağa heyecan verici geliyor." "Öyle. Şimdi sıra bende."

Kendine bir içki doldurup yudumladı. "Hazırım."

"Dansını izlemek hoşuma gitti. Harika görünüyordun."

"Teşekkürler. Neredeyse düşüyormuşum, gördün mü?"

"Evet." Acının onu ele geçirdiği anı gördüm. "Ama gülümsüyordun.

Neden gülümsüyordun?" "Sorun bu mu?"

"Evet, kızım." Bacağını kaldırdım, ay ışığında görebildiğim hafif gümüş rengi izleri inceledim ve tekrar öptüm. Gözleri hayranlıkla doldu ve onun bana öyle bakmasını sevmeme rağmen, izlerin kaynağı beni öfkелendirdi. Bu asla olmamalıydı.

"Uzun zamandır ilk kez o hareketi yaptım. Acı vericiydi, ama bunu yapıp o kadar uzun süre tutabilmiş olmam bana umut verdi."

"Belki tekrar dans edebilirsin."

"Keşke mümkün olsaydı, ama gördüğün hareketleri birkaç dakikadan fazla yapamam. Biraz daha iyi olabileceğim bir ihtimal var, ama bacaklarım bir performansı kaldıramaz."

Bu çok üzücü. Dans hakkında konuşurken ya da sadece dansı düşünürken gözlerinin parladığını görüyorum. "Gördüğüm şey hoşuma gitti ve geçen gece katıldığın o kibirli gruptan çok seni izlemeyi tercih ederim."

"O görüşmeye gitmemeliydim." Başını sallıyor. "Beni hiç sevmediler. O okulda bir iş bulmanın iyi olacağını düşünmüştüm. Özgeçmişimde çok iyi dururdu."

"Daha iyisi gelecek, kızım."

"Emin gibisin."

"Eminim." Dizini öpüyorum.

"Sıra sende." Bana şarap doldurur ve ben içerim. "Herkes seni tanıyor gibi görünüyor. Tanıyorlar mı?"

"Barda mı demek istiyorsun?" "Evet."

"Bazen oraya giderim. Arkadaşlarımla şehirde bir kulübü var ama takılmak istediğimizde Kimera gibi yerlere gideriz. Beni oradan tanıyorlar."

"Bu harika."

"Sıra bende."

İçkisini içerken, aniden yumuşayan gökyüzüne bakar. Gökyüzü biraz daha aydınlanmıştır ve güneşin yakında doğacağını tahmin ederim. Chloe yarından korkuyor gibi görünür, ama duygularını iyi gizler.

Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor.

O çok seksi ama gülümsemesi, gözlerinin sıcak kahverengi tonuna yansımıyor.

"Sorunu sor."

"İyi misin?" Gözlerinin derinliklerine bakıyorum, onun ne kadar güçlü olduğunu seviyorum. "Hayır." Sesi zayıf ve alçak. "Ama bu yardımcı oluyor. Seninle olmak
seninle birlikte olmak."

"O zaman seni tekrar iyi hissettirme zamanı geldi. İster misin?"

"Evet. Çok isterim."

İçecek şişelerini ve bardaklarımızı kenara çekiyorum, sonra gömleğinin düğmelerini açıyorum, böylece çıplak vücudu ortaya çıkıyor.

O baştan çıkarıcı bir şekilde gülümser ve ben göğüslerini ısıtırım, onun erotik görüntüsünün tadını çıkarırım.

Cinsel organını avuçlarım ve parmağımın klitorisini okşarım, dokunuşumla nefes nefese kalır ve vücudu arzuyla gerilir.

Meme uçlarından aşağıya, amına doğru ilerledim ve onun benim için ıslandığını gördüm. "Benim için her zaman ıslaksın." Zevk inlemeleri dudaklarından dökülene kadar klitorisini emdim.

Bu ses, sikimi tekrar çelik gibi sertleştirir.

Yüzüme boşalana kadar onu yalıyorum ve utanmadan vücudunu kavisletip adımı haykırmasını sağlıyorum.

Böyle zamanlarda yalnız yaşadığım ve çalışanlarımın sadece gündüzleri burada olduğu için minnettarım.

Güzelliğimin çılgınlıklarını kimseyle paylaşmak istemiyorum. Şu anda, ayın ve gökyüzünün onu duyabildiğini kısıkanıyorum.

O nefes nefese kalırken, şortumu indirip sikimi çıkarırım, sonra kendimi onun içine derinlemesine gömerim.

Onun lezzetli vücuduna girmenin tadı başka hiçbir şeye benzemez.

Tanrı bilir kaç kadınla yattım ama hiçbirisi Chloe Ricci gibi hissettirmedi.

Hiç kimse.

Bu korkutucu bir düşünce.

Chloe çok iyi hissettiriyor, yavaşlayamıyorum, bu yüzden sonuna kadar girer girmez onu sikmeye başlıyorum.

Aklımı kaçırmış gibi ona vuruyorum, her şeyi almak istiyorum.

Açgözlülükle, alabildiğim her şeyi alıyorum ve hatta benden sakladığı kısımları bile çalmaya çalışıyorum.

Boşalana kadar onu sertçe sikiyorum, vücudunu boşalmamla dolduruyorum.

Ama orada durmuyoruz. Onu yukarı taşıyorum ve orada tekrar sevişiyoruz. Uyuyakalmak gibi bir hata yapıyorum.

Asla tam olarak uyumam, ama uyandığımda saat sabah on. Beni uyandıran, hizmetçim Trish'in süpürge sesidir.

Odaya bir bakış attığımda Chloe'nin gittiğini anlıyorum, ama evi aradığımda onu bulamayınca bunu kesinleştiriyorum.

Bunu yapacağını biliyordum. Mantıklıydı, ama ben onun gitmesini istemiyordum.

En azından uyanık olmak istedim, ama belki o bunu istememişti.

Karşılaşacak bir şey olmadığında ortadan kaybolmak daha kolaydır.

Ve aramıza bir başka engel daha çıkardım. Bize ne olduğumuzu ve beş hafta sonra evleneceksem onunla ne yaptığımı soran bir engel.

Siktir. Her şey berbat oldu. Şimdi ne yapacağım?

Zihnimin çarpık kısmı, aynı derecede çarpık bir cevap bulur. Dizüstü bilgisayarımı alıp, takip için kullandığım yazılıma erişirim.

Chloe'nin numarasını giriyorum. Birkaç dakika içinde onun hastanede olduğunu gösteriyor.

Tamam, neden orada olduğu anlaşılabilir. Bu şekilde, ne kadar ürkütücü görünse de, onu gözlemleyebilirim.

Öyle, ve bence bu onu korkutur, ama benim sorunum ona takıntılı olmam.

Ve sanırım... ona aşık oldum. Benim sikime oturduğu anda benim kızım oldu.

On Yedinci Bölüm

Chloe

Roxanne ve ben hastaneden yeni döndük. Dr. Chase annemin erken yatmasını istediği için bu gece erken döndük.

Kredinin reddedildiği haberi, üzerimizde kara bir bulut gibi asılı duruyordu ve bunu annemle ya da Dr. Chase ile paylaşmadık.

Şimdi eve döndüğümüze göre, umutsuzluğun ağırlığı ruhumu daha da aşağı çekiyor.

"Ne yapacağımızı bilmiyorum." Roxanne mutfığa girerken somurtuyor.

"Ben de bilmiyorum." Kahvaltı masasına oturup pencereden dışarı bakıyorum.

"En azından Dr. Chase'e bir şeyler söylemeliyiz." Roxanne tezgaha yaslanır.

"Biliyorum. Onunla daha önce konuşurdum, ama anneme söylemesine dayanamazdım. Bugün ne kadar mutlu olduğunu gördün mü?"

Roxanne başını sallar. "Gülümsüyor ve gülüyordu. Eski haline dönmüş gibiydi."

"Öyleydi."

"Biliyor musun? Bence yarın yeniden toplanmalıyız. Sen biraz uyumalısın." Roxanne benim için endişeleniyor gibi görünüyor.

Ona dün gece nerede olduğumu hiç söylemedim. Canavarın kollarında teselli aradığımı bilmiyor. New York sokaklarında ağlayarak dolağtığımı sanıyor. Cillian beni kurtarmasaydı muhtemelen öyle yapardım.

"Sen de biraz dinlenmelisin."

"Adrian beni almaya gelecek. Bu gece onunla kalacağım. Bu olay boyunca bana çok iyi davrandı." "Birbirinizi bulduğunuz için mutluyum."

Her zamanki k stahlığıyla sırtıyor. "O benim en sevdiğim kazaydı."

Ben de ona gülümsedim, Adrian'dan bahsederken gözlerinde parıldayan ışıltı beni rahatlattı. "Anlattıklarına bakılırsa, çok iyi bir kaza gibi görünüyor."

"En iyisiydi."

O ve Adrian altı aydır çıkıyorlar. Adrian ondan on yaş büyük ve emlak sektöründe çalışıyor, bu da Roxanne için büyük bir artı çünkü o, hırslı ve azimli erkekleri seviyor. Onunla bir kafede tanıştı, aslında Harlan'la buluşup restoran için bazı evrakları almaya gitmişti. Harlan geç kalmıştı. Harlan'ı aramaya gittiğinde Adrian'a çarptı ve kahvesini onun üzerine döktü. Konuşmaya başladılar ve sohbetin sonunda Adrian ona çıkma teklif etti. O günden beri çıkıyorlar.

"Cillian hakkında hiçbir şey söylemedin. O geceden beri onu gördün mü?"

O gece onun on sekiz buçuk dakikasını almaya geldiğini biliyor, ama daha fazlasını bilmiyor. Aramızdaki ilişkiyi daha da karmaşık hale getirdiğimi ona söylemek istemiyorum. "Hayır."

Yalan söylemekten nefret ederim, ama şu anda söylemem gerekiyor. İçinde bulunduğumuz durumdan kaçmak istediğim için suçluluk duyduğumda, beni mutlu eden adam hakkında konuşmak istemiyorum. Cillian barın ve Hamptons'daki muhteşem dört yatak odalı malikanesinde benimle sevişirken, kendim gibi hissetmiyordum, sanki kaybolmuş ve başka biri olmuşum gibi.

Onun evinde kalmak, evi ve onu keşfetmek istedim. Ama gerçek dünyaya dönmek zorundaydım.

"Sanırım işleri basit tutmamız gerekiyor, bu yüzden belki de en iyisi budur. Keşke ondan bir kredi daha alabilsek, ama bunun uygunsuz olacağını biliyorum."

Zaten başımı sallıyorum. "Başka bir yol bulmalıyım."

"Biz," diye düzeltiyor beni küçük bir gülümsemeyle. "Başka bir yol bulmalıyız."

"Sana minnettarım."

"Biliyorum. Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Bu evimiz ve restoranımız var. Bir şeyleri satabiliriz."

Dudaklarımın içini ısıyorum. "Sorun, zamanın uzunluğu. Bir evi veya restoranı satmak ne kadar sürer? Aylar sürebilir." Yıllardır piyasada olan yerler biliyorum. "Annemin, umudumuzun kalmayacağına sadece iki veya üç ay kaldığını söylediğini hatırlıyorum."

"Bana da öyle demişti. Sanki bizi hazırlıyor gibiydi." "Evet."

Öyle hissettim."

"Birlikte kafa kafaya verip bir çözüm bulacağız."

.

Mutfak kapısı açılır ve Adrian elinde dev bir Cheetos torbası ile içeri girer.

"Merhaba kızlar." İkimize de gülümser.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, Roxanne ise ona öpücük vermek için koşarak yanına gidiyor.

Benim gibi Roxanne de kısa boylu, Adrian ise en az 1,93 metre boyunda. Benzer koyu saçları ve gizli gülümsemeleriyle birbirlerine çok yaklaşıyorlar. Onları birlikte görünce, Cillian ve benim de böyle göründüğümüzü düşünüyorum. Ama biz bir çift değiliz. Roxanne ve Adrian bir çift.

"Roxy bana bunları sevdiğini söyledi, ben de sana biraz alayım dedim." Bana Cheetos'u uzattı.

Daha geniş gülümserim ve ondan alırım. "Teşekkür ederim." "Çok tatlısın bayım." Roxy ona sarılır.

"Kızların zor bir dönemden geçtiğini biliyorum." Bana sempatik bir gülümseme atıyor. Bir ağabeyin, kendini daha iyi hissetmeni istediğinde atacağı türden bir gülümseme. "Yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin."

"Teşekkürler. Sabah görüşürüz." "Görüşürüz."

Onlar gider ve evin sessizliği hızla hakim olur.

Cillian'ı düşünüyorum. Onu uyutana kadar bekledim, sonra yanından ayrıldım.

Plan, gün doğarken ayrılmaktı. Güneşin doğuşunu izlemekten ilk kez bu kadar nefret etmişim.

Onu terk etmek istemiyordum. Gerçeğe geri dönüp sorunlarımla yüzleşmek istemiyordum. Sadece Cillian'ın kollarında kalmak istiyordum.

Şimdi de bunu tekrar yapmak istiyorum, ama artık sorunlarımdan kaçamam. Ama yürüyüşe çıkabilirim ya da arabayla gezintiye çıkabilirim.

Şehre gitmek için taksi çağırıyorum. Oraya vardığımda dolaşp vitrinlere bakıyorum. Babam bazen yapacak bir şeyimiz olmadığında benimle bunu yapardı.

Her mağazaya bakıp içeride neler olduğunu görürdük. Tabii bunu gündüz yapardık, gece saat on buçukta, her türden insanın dışarıda olduğu saatte değil.

İçeri girmek için dışarıda sıra bekleyen insanların olduğu şık, lüks bir gece kulübünün önünden geçiyorum. Açılış saatleri tabelasının yanındaki mesaj panosunda bir iş ilanı gördüğümde duruyorum ve biraz daha okumak için yaklaşıyorum.

İş ilanı bir yıldız adayını arıyordu – her ne demekse – ve gecede üç bin dolara kadar kazanabilirdiniz.

İş ilanı hakkında biraz daha okuduktan ve siyah buzlu camları gördükten sonra, bu kulübün benim alıştığım türden bir yer olmadığını anlıyorum.

Burası bir seks kulübü. Ve yıldız adayını, erkeklerin seks için rezervasyon yapabileceği ana cazibe merkezlerinden biri.

Bunu düşünüyorsam, dünyadan çok uzaklara düşmüş olmalıyım. Ama bu benimle ilgili değil. Annemle ilgili.

Bir ay boyunca her gece çalışırsam, gecelik üç bin dolar bir ayda doksan bin dolar eder.

Dr. Chase, ameliyat için yüz bin dolarlık bir depozito ödememiz gerektiğini, geri kalanını ise ameliyatın tamamlanmasından sonraki otuz gün içinde ödememiz gerektiğini söyledi. Bankada on beş bin dolarım var.

Biri evi veya restoranı peşin olarak satın alsa bile, mülkü devredip parayı almadan önce yapmamız gereken birçok şey var.

Ve annem inatçıdır. Onu tanıyorum. Bize verecek hiçbir şeyi kalmadığında, hayatını kurtarmak için evi veya restoranı satmak istemeyecektir. Roxanne'in restoranda çalışması bile onu durdurmaya yeter.

Annemi kurtarmak için çaresiz olsak da, annem önce bizi düşünecektir.

Bunu yaparsam, annem bir ay içinde ameliyat olabilir.

Sadece bir fahişe olmam gerekirdi.

Başka birine karşı hislerin varken böyle bir şeyi nasıl yaparsın?

Cillian...

O sadece bir rüyaydı. Bu gerçek ve kurtuluşum için yapmam gereken son şey.

Annemin ölmesine izin vermeyeceğim. Onu kaybedemem. Babam gibi değil.

"Merhaba tatlım. Tam da ihtiyacımız olan gibi görünüyorsun," arkamdan dumanlı bir ses geliyor.

Dönüp baktığımda, bir güvenlik görevlisi puro içerek bana bakıyor.

"Boş pozisyon ilanını gördüm. Hala boş mu?"

Gülümsedi, bana bir köpekbalığını hatırlattı. "Senin için boş. Beni takip et." Ben de öyle yaptım.

On sekizinci bölüm

Cillian

"Adın ne?" Silahımı kel kafalı, dişleri eksik, kan çanağı gözlü ve gördüğüm en kötü bira göbeğine sahip çirkin herife doğrultuyorum.

Eski askeri üssündeki bu boktan gösterinin sorumlusu odur.

İçerideyiz. Jaxon'ın silah sevkiyatının birinci kısmının Mazzone ailesinin *başı* ve yardımcısıyla yapılan takasını engelledik, onlar da bizi görünce korkak pislikler gibi kaçtılar.

Onları suçlayamam. Kimse benimle, hele Creed ile başını belaya sokmak istemez. Ama onlar zaten başını belaya soktu ve bunun farkındalar. Onları gördüğümüz ve bu gece Jaxon'ın silahlarını almaya geldiklerini bildiğimiz gerçeği, tüm ailenin başına bela açmak için yeterliydi.

Şimdi bu pislik herif, bu geceki operasyondan sorumlu olan, ellerini başının arkasına koymuş, dizlerinin üzerine çökmüş, dehşet içinde bana bakıyor. Yanında çetenin diğer beş üyesi var. Etraflarında onları korumaya çalışan ölü adamlar yatıyor.

Jaxon, Dante ve Virgo da benimle birlikte. Ve adamlarımızla burayı kuşattık. Geçen hafta anlık bir karar vermek zorunda kaldığımızdan farklı olarak, bu sefer hazırlanmak için günlerimizin vardı.

Karşımdaki çirkin herifin sessizliğini koruduğunu görünce, silahımın horozunu kaldırıyorum. *Tıkırtı* sesi gözlerini iri iri açmasına neden oluyor

. Biraz daha büyürse yerinden fırlayacaklar. "Sana adını söyle dedim. Tekrarlamak zorunda kalırsam, seni o kadar fena pataklarım ki, tüp ile işemek zorunda kalırsın."

"Adım... Do...minic. Dominic." Sesi, cehenneme giden engebeli bir yolda gibi titriyor.

Jaxon av tüfeğini kaldırır ve Dominic'in yanındaki adama doğrultur. O Dominic'in oğlu. Dominic'ten biraz daha iyi görünüyor ama genç olduğu belli. Belki yirmili yaşların başında.

"Do...minic." Jaxon, Dominic'in kekemeliğini taklit eder. "Konuşmazsan bu adam ölür. Anladın mı?"

Dominic hızlıca başını sallar, kafası sanki araba önündeki oyuncak bebekler gibi sallanır. Bakışlarını Jaxon'dan bana çevirir. Bu pislik, Jaxon'un sevkiyatının bir kısmını geri almış olsak da, ikimizin de öldürmeye hazır olduğunu biliyor.

Bu geceki soygun, Chloe'den dikkatimi dağıtan tek şeydi. Her şey yolunda giderse, bu gecenin Lance'i bulmak için doğru yöne itmek açısından önemli olabileceğini biliyordum. Şu ana kadar her şey yolunda. Geldiğimizi bilmiyorlardı. Bu, sonunda üstünlüğün bizde olduğu anlamına geliyor.

"Tamam, Dominic." Silahımı ona doğrultmuş halde duruyorum. "Harlan'ın nerede olduğunu söyle, ya da daha iyisi, Lance Polinsky'nin."

"Konuşursam ailemi öldürürler." Dominic, öncekinden farklı olarak daha kararlı konuşuyor.

Ona acımasız bir gülümseme attım. "Yani, şu anda evde on yaşındaki kızınla birlikte yarın akşam Langdon Otel'de olacak olan anne babanın yıldönümü yemeği için pasta pişiren karını mı kastediyorsun?"

Tanrım, gözleri fırlayacak.

"Aman Tanrım, hayır, lütfen. Onlara zarar verme." Dominic ellerini başının arkasından çekip önümde birleştirerek yalvarır.

Onun yanındaki boşluğa ateş ediyorum ve o çığlık atıyor. "Ellerini başının arkasına koy."

"Evet, evet. Tabii ki." Ellerini geri koyar ama sonra işediğini fark ederim. İdrar bej pantolonunu koyulaştırır ve etrafına yayılır. Sonra kokusunu alırım.

"Lanet olası zavallı. Kendine gangster mi diyorsun?"

Hayır, bunlar gerçek çetenin çekirdek üyeleri değil. Onlar kurye. Usta'larının gönderdikleri yere uyuşturucu ve silah gibi şeyleri teslim eden, gezegendeki en iyi maaşlı teslimatçılar. Ama bu gece Dominic gibi adamlar, bildikleri şeyler yüzünden benim için daha az önemli değiller.

"Lütfen aileme zarar verme," Dominic maraton koşmuş gibi nefes nefese konuşuyor. "Onların benim işimle hiçbir ilgisi yok."

"Ama oğlun burada." Dominic'in yanında titreyerek, altını ıslatacakmış gibi görünen oğlunu işaret ediyorum. Aynı anda hem sidik hem de bok kokusuna dayanabilir miyim, bilmiyorum.

"Sadece çabuk para kazanmak içindi. Üniversite için."

Ona inanıyorum ama bu bir mazeret değil. Tehlikeli sınırdaki yürüyen onlar gibi insanlara olan budur. Benim gibi insanlarla karşılaşır.

"İşbirliği yap. Bana bilmem gerekenleri söyle, ben de aileni bağışlayayım." Dişlerimi sıkıp ona sert bir bakış attım. "*Hemen* konuş."

"Harlan ve Lance New Jersey'de çalışıyorlar." "New Jersey'nin neresinde?"

"All Wear adlı eski ayakkabı fabrikasında."

"Kalan sevkiyat da orada mı?"

Nefesi hızlanır. "Daha önce ayrıldığımda oradaydı ama şimdi gitmiş olabilir. Kolombiya'daki Alfonso Karteli ve diğer bazı gruplara satacaklardı. Fiyatı pazarlık ediyorlar."

Omzumun üzerinden Dante ve Jaxon'a bakıyorum, ikisi de bana başlarını sallıyor.

"Jaxon ve ben şimdi oraya gidiyoruz," diyor Dante ve ikisi adamlarıyla birlikte aceleyle uzaklaşıyorlar.

Dominic'e bakarım. "Lance ve Harlan nasıl bir araya geldi?" Soru alakasız olabilir ama o pisliğin ekibime nasıl sızdığını bilmek istiyorum.

"Lance, senin için çalıştığı ve başının belada olduğunu bildiği için Harlan'a ulaştı. Harlan, yanlış kişilere büyük miktarda kumar borcu vardı, bu yüzden Lance, ona yardım ederse borcunu ödeyeceğini teklif etti. Silahların değerinden dolayı başından beri onları istiyordu."

"O lanet olası piç." Virgo yaklaşırken ona bir göz attım.

Zaman dilimi mantıklı. O silahlar, ben Lance'i aramaya en yoğun olduğum dönemde, aylar önce üretime girmişti. Harlan o dönemde en güvendiğim çalışanlarımdan biri olduğu için mükemmel bir seçimdi. Bu yüzden Jaxon gibi müşterilerime gönderileri o taşıyordu.

Harlan'ı, beni ve Jaxon'ı ihanete sürüklemek kolaydı çünkü Harlan köşeye sıkışmıştı.

"Bana başka ne söyleyebilirsin?" diye soruyorum, silahımı ona doğrultarak.

"Harlan'ın senden ödünç aldığı para, Lance'in baban yüzünden uğradığı zararı telafi etmek içindi. Silahlar anlaşmayı yüz kat daha cazip hale getirdi."

Babamın adının geçmesiyle, bunun geçmişe kadar uzandığını anladım. Aileme olanlara kadar.

"Yani, aileme ne yaptığını biliyor musun?"

Dominic yavaşça başını salladı. "Evet. Ama benim bununla hiçbir ilgim yok. Sadece hikayeyi biliyorum."

Ailemin, ters giden bir iş anlaşması ve Lance'i mahvedecek çok gizli bilgiler içeren bir bilgisayar çipi yüzünden nasıl katledildiğinin hikayesi.

"Lance, Rosaline Ricci'yi bir piyon olarak kullandı." Dominic daha emin bir sesle konuşuyor. "Harlan, senden para almak için onun restoranını bahane etti. Artık parayı aldıklarına göre..." Sesi kesiliyor ve gözlerindeki korku dolu bakışlar, silahımı daha sıkı kavramama neden oluyor.

"Ne? Söyle bana."

"Seni ve aileni yok etmek istiyorlar. Ama önce seni öldürecekler."

Ona gülümsüyorum. "Bunu zaten biliyordum."

Tabii ki biliyordum. Beni öldürürlerse, O'Ridialar klanı yönetme hakkını kaybederler. Beni öldürmek liderlik zincirini sona erdirir, çünkü Virgo Bratva'nın Pakhan'ı olduğu için, onun ve Olivia'nın çocuğu onun yerine geçecek sıradaki kişidir.

İrlanda'daki kuzenlerimin bu unvana hakları yok. Seamus'un da yok.

Çoğu grupta olduğu gibi, liderlik babadan çocuklarına geçer. Bu, yüz yıldan fazla bir süre önce tüm klan liderlerinin kabul ettiği ve kanla imzaladığı yemindi.

Gallagherlar da bu işin içinde olacağını düşünürdüm, çünkü herhangi bir nedenle biz yapamazsak klanın liderliğini devralacak olanlar onlar. Ama Lance'in ailemi öldürdüğü için onunla dostluk kurmadıklarını biliyorum. Gallagherlar komplocu olarak görülmek istemezler. "Lance ile doğrudan çalıştın mı?" Bu pislik onu görmüş olmalı. Dominic, Lance'i planlarına dahil olacak kadar iyi tanıyormuş gibi konuşuyor.

planlarına dahil olacak kadar iyi tanıyormuş gibi konuşuyor.

"Evet. Birkaç yıldır çalışıyorum. Onu tanıyorum."

Eureka. Sonunda, güçlü bir ipucu. "Lance Polinsky neye benziyor?
Kim bu adam?"

"Bu isim bir takma ad, böylece aranızda dolaşabilir ve onu tanıyamazsınız."

Pek çok şey içimi burkmaz, ama bu burkuyor. "Onu daha önce görmüş müyüm?"

"Neredeyse eminim ki görmüşsündür."

"Nasıl birine benziyor?"

"Rus ama Amerika'da büyümüş. Rusça konuşmadıkça Rus olduğunu anlayamazsın. Siyah saçlı, senin kadar uzun ve iri, sol kolunda bıçak izi var. Bileğinde kartal dövmesi var."

"Gerçek adı ne?" "Borya

Ta..."

Dominic'in alnının ortasına bir kurşun saplanır, sözlerini ve hayatını alır.

Başka bir kurşun yanımdan vızıldayarak geçip oğlunun hayatını alır.

Virgo ve ben harekete geçtik, birbirimizi koruyarak mermilerin nereden geldiğini kontrol ettik.

Uzun sarı saçlı ve sırtında tüfek olan bir adam, üst kattaki balkonda yangın merdiveni kapısına doğru koşuyor. O yapmıştı. Dominic'i o öldürmüştü. Bana en önemli bilgiyi, *Lance'in gerçek adını* vermek üzereyken onu öldürdü.

Virgo ve ben silahlı adama ateş ediyoruz. Ama bize doğru daha fazla ateş açıldığında siper almak zorunda kalıyoruz. Bu da o orospu çocuğunun yangın kapısından kaçmasına olanak sağlıyor.

Erkekler içeri dalınca depo lanet olası bir savaş alanına dönüşüyor. Onlar Lance'in destek ekibi olmalı, ama geç kalmışlar. Yine de beni alt etmeyi başardılar.

Adamlarımız kontrolü ele geçirirken, biz beton sütunun arkasına koşup oradan ateş ediyoruz.

"Dışarı çıkıyorum. O adamın kaçmasına izin veremem," diye Virgo'ya bağırıyorum. "Beni koru."

"Git."

Dışarı atlayıp kapıya doğru koşarken, Virgo bana doğru koşan bir adamı yere indirir. Dışarı çıkmayı başarırım, adamlarım beni korur ve bana ateş etmeye çalışan herkese ateş ederler.

Etrafımda bir motosikletin motorunun gürültüsü yankılanır, sonra sarışın silahlı adamın hızla uzaklaştığını görürüm.

Onun peşinden koşarak ateş ediyorum ama menzilim dışında ve o motosikletle gidiyor.

Saniyeler içinde ortadan kaybolur.

Siktir. Kaçtı.

Önemli değil, Lance. En azından sana dair öncekinden daha fazla bilgi edindim.

Tanımını aldım ve adının Borya olduğunu biliyorum.

Yakında soyadını da öğreneceğim ve öğrendiğimde gökyüzü kan yağacak.

Yarım saat sonra evime dönüyorum. Bu gece çok şey öğrendim ama keşke daha fazlasını öğrenseydim.

Sinir bozucu ama tahmin edilebilir bir şekilde, Dante ve Jaxon New Jersey'e vardıklarında fabrika boştu. Silahlı adamlar bize saldırdığında, haberin New Jersey'e yayılacağını tahmin etmiştim.

Ayrıca, yedek ekibin Mazzone'nin adamları ya da sorgulama için alıkoyduğumuz adamlardan biri tarafından uyarılmış olabileceğini de tahmin ettim.

Artık üzerinde çalışacak bir şeyim var, nereye gideceğimi biliyorum. Lance'in Rus olduğunu bilmek bile yardımcı oluyor. Tabii, bu hala hava moleküllerini ayırmaya çalışmak gibi bir şey, ama yine de bir şey.

On dakika sonra eve vardım ve tek istediğim Chloe'ydi. Onu yanımda hissetmek ve kendimi ona kaptırmak istiyordum.

Ama artık hedefimin arkamda olduğunu doğruladığım için, onunla gerçekten ilişkiye girmeli miyim?

Kahretsin. Zaten ilişki kurdum. İlişki kurmaktan da öteyim ve onu korumak için içgüdüsel bir dürtü hissediyorum. Nathan'ı öğrendiğim anda bunu hissettim.

Dün ve bugün ona biraz zaman verdim çünkü annesiyle birlikte olmak isteyeceğini biliyordum, ama onunla iletişime geçmeliyim.

Bir gece daha geçip onu aramazsam ya da görmezsem, geçen geceki ilişkinin sadece seks için olduğunu düşünecek.

Eve girer girmez bir bira alıp kanepeye uzanıyorum ve telefonumdaki takip uygulamasını kullanarak Chloe'nin nerede olduğunu kontrol ediyorum.

Saat on birden sonra olduğu için evde olması gerekirdi, ama takip cihazı onun Decadence adlı bir seks kulübünde olduğunu gösterdiğinde, neredeyse derimden çıkacaktım.

Cihaz bozulmuş olmalı. Kendimi takip ederek yazılımı kontrol ediyorum ve tam olarak bulunduğum yerde olduğumu gösteriyor. Yani bozulmamış.

Ama Chloe neden bir seks kulübünde
olsun ki? Ya telefonu çalınmışsa?

Ya gerçekten oradaysa?

Ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldim. Oturup varsayımlarda bulunmanın bir anlamı yoktu.

Gidip kendim göreceğim.

On Dokuzuncu Bölüm

Chloe

Roxanne'in bana seks kulüplerinden ilk kez bahsettiği günü hatırlıyorum. On altı yaşındaydım ve ona inanmamıştım.

Seks hakkında konuşmaktan çok utandığım için benimle dalga geçmek için uydurduğunu düşünmüştüm.

Roxanne, on altı yaşında bekaretini kaybetmiş, cinsel açıdan maceracı bir kızdı. On sekiz yaşında, hayatın karanlık yönlerini bilen yaşlı erkeklerle çıkan, dünyayı görmüş bir kadın olmuştu.

Yıllar boyunca ona inanmadım, ta ki beni bir seks kulübüne götürene kadar. Orada yaklaşık on dakika kaldım, sonra insanların sevişmesini izlemeye dayanamayacak hale geldim.

Şimdi bir seks kulübünde çalışıyorum ve muhtemelen yüceltilmiş bir seks işçisi olarak sınıflandırılacağım. Bu gece ilk rezervasyonum var.

Yarım saat önce, kızlardan sorumlu bayanla birlikte mekanı hızlıca gezmek için geldim. Turu bitirdiğinde beni giyinme odasına yönlendirdi, şu anda oraya gidiyorum.

Balkonda yürüyerek aşağıda kulüp katında olan biteni izliyorum. Gözümün görebildiği kadarıyla çıplak insan grupları var. Ve hepsi sevişiyor.

Hep birlikte devasa bir seks partisi gibi görünüyorlar ve herkes hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibi görünüyor.

Tanrım. Burada olduğuma inanamıyorum.

Dün gece, sorduktan birkaç dakika sonra işi aldım. Yönetici, kapı görevlisi kadar ahlaksız bir adamdı, göğüslerime bir bakış attı ve beni hemen işe aldı. Müşterilerin *bir Starlet'i* kiralayıp partilerinin her üyesiyle sevişebileceği özel rezervasyonlara katılmayı kabul ettiğim için gecelik üç bin dolar alacağım. Grubun büyüklüğü önemli değil.

Bu geceki grubum on beş kişilik bir erkek grubu.

Hayatım boyunca sadece üç erkekle birlikte oldum. Liseden ilk erkek arkadaşım Jack, balo gecesi benimle yatıp sonra da beni terk etmeye karar verdi, şeytan Nate ve Cillian.

Cillian.

Sadece buraya geldiğim için bile kendimi o kadar kirli hissediyorum ki, onun adını düşünmekten utanıyorum. Garip olan, bu grubun en iyisinin, benim en tehlikeli olduğunu düşündüğüm adam olması ve onu hak etmediğimi hissetmem.

Bugün anneme olanlardan sonra, bunu yapma kararımdan pişman değilim.

Annem yine kalp krizi geçirdi. Onunla stüdyo hakkında konuşuyordum Dr. Chase ve ekibi onu tekrar hayata döndürebildi. Sonra ona krediyi alamadığımı söylemek zorunda kaldım.

Sonra ona krediyi alamadığımı söylemek zorunda kaldım.

Annemin iyileşmesi için onu sakinleştirici komaya soktu, ama durum pek iyi görünmüyor. Hayatta kalmasını istiyorsak, hemen ameliyat olması gerekiyor.

Roxanne, annem kalp krizi geçirdiğinde tam da gelmek üzereydi. Annemle kredi hakkında birlikte konuşacaktık.

Tanrıya şükür, bunu yapma fırsatımız olmadı. Kötü haberi aldıktan sonra kalp krizi geçirseydi, bunun bizim suçumuz olduğunu düşünürdüm.

Annemin yanından ayrılmak istemedim, ama çalışmak için buraya gelmek zorundaydım.

Buraya geldiğimde, kiralık yıldız adayı olmak için adımları yazdırdım. Bu kızlar bir haftadan bir aya, bir yıla kadar her türlü iş için kiralanıyor. Başlangıç ücreti bir hafta için yüz bin dolar.

Müdür, önümüzdeki birkaç gün içinde kesinlikle kiralanacağımı söyledi. Kaydolmak istediğimi söylediğimde gözleri parladı. Aldığım her rezervasyon için yüzde on komisyon alıyor, bu yüzden daha fazla para kazandıracağımı düşünüyor.

Bu benim için hala uygun. Bankada on beş bin dolarım olduğu için, tek bir rezervasyondan ameliyatın depozitosunu ödeyecek kadar param kalır.

Roxanne'e bundan bahsetmedim. Kimsenin bilmesine gerek yok.

Eğer bilselerdi, kendimi çok daha kötü hissederdim. Dün gece bu işe başvurmak için buraya geldiğimde kendimi kötü hissetmişim, ama bu bambaşka bir aşağılama.

Soyunma odasına gidip benim için hazırladıkları kıyafeti giyiyorum.

Şimdi üniformayı giydim — pembe, elmas desenli sütyen ve tanga - bir sürtük gibi görünüyorum.

Kıyafet, Vegas'taki bir şov kızının burlesk gösterisinde giyeceği bir şeye benziyor.

Kapı çalınır. Kim olursa olsun, benim cevap vermemi beklemeden kapıyı açar.

Tabii ki, o sefil yönetici. Adı Marcus. Beni görünce gözleri parlıyor, neredeyse gözlerinin kocaman dolar işaretlerine dönüşmesini bekliyorum.

"Harika. Çok güzelsin." Beni baştan aşağı süzer ve çatlamış dudaklarını yalar. "Erkekler seni bekliyor. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Hazırım."

"Harika. Sadece bir profesyonel gibi sikiş ve sen..."

Büyük bir el boynunu kavrar ve onu havaya kaldırır.

İlk başta bir saldırı altında olduğumuzu düşünürüm, sonra Cillian odaya dalar ve Marcus'u sanki bir sinek kadar hafifmiş gibi duvara çarpar.

Ağzım açık kalır ve vücudumdaki her kemik kaskatı kesilir.

"Az önce kızıma ne dedin sen?" Cillian, Marcus'un yüzüne bağırır. yüzüne bağırır.

Ona bakıyorum, zihnim karışmış ve onu görmekten duyduğum şokla ve onun burada ne aradığını merak etmek arasında sıkışıp kalmış. Ve Marcus'u öldürecekmiş gibi görünüyor.

"Cillian, dur." Onlara doğru koşarım ve Cillian'ın kolunu çekerim, ama nafile.

Marcus öksürmeye başlar ve Cillian'ın elinden kurtulmaya çalışır. "Bırak... Bırak."

"Seni öldüreceğim. Seni lanet olası pislik. Nasıl benim kızıma böyle konuşmaya cüret edersin?"

"Burada çalışmak için başvurduğum!" diye bağırırım. Cillian ancak o zaman bana bakar ve Marcus'u bırakır.

Marcus'u yere indirir ama bırakmaz.

"O bir sözleşme imzaladı," diye kekeler Marcus.

Cillian arka cebinden bir silah çıkarır ve Marcus'un kafasına dayadığında nefesim kesilir.

"Ve onu sözleşmeden kurtaracaksın, değil mi?" Cillian tetiği çeker.

"Evet, evet. Tabii ki yapacağım. Onun senin olduğunu bilmiyordum.

Bilseydim..." "Kapa çeneni ve gözümün önünden kaybol. O sözleşmeyi yak yok et, yoksa seni mahvederim."

Marcus başını o kadar hızlı sallıyor ki, düşecekmiş gibi görünüyor. Cillian onu kapıdan dışarı itip kapıyı çarparak kapatıyor, sonra bana dönüyor.

Silaha baktığımda titriyorum ve o silahı kaldırıyor.

Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Hâlâ kızgın, ama az önce son umudumu da elimden aldı.

"Burada ne halt ediyorsun Chloe? Burada ne halt ediyorsun? Marcus gibi bir adam için çalışmaya başladın ve o da seni ömür boyu elinde tutacak."

En azından şimdi neden sözleşme konusunda bu kadar ısrarcı olduğunu anlıyorum, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.

"Burada olduğumu nereden bildin? Neden hala beni takip ediyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Buranın ne olduğunu biliyor musun?"

"Aptal değilim. Tabii ki buranın ne olduğunu biliyorum." Cevabım onu daha da öfkeli yapmış gibi görünüyor ama umurumda değil. Sabrımın sonuna geldim, yardım için havayı tutmaya çalışıyorum. "İşimi geri alacağım."

Cillian bana doğru koşar, beni yakalar ve duvara iter. "Eğer biriyle yatacaksan, o kişi ben olacağım."

Ağzımı ağızıyla kapatıp dudaklarıma acımasız bir öpücük kondurur. Ona söyleyeceğim tüm sözler, direnme isteğimle birlikte ağzımı yutarken ruhumla birlikte yutulur.

Geri çekilip onunla savaşmaya çalışsam bile, yapamıyorum.

Yapamıyorum çünkü ben de onu istiyorum ve burada olmak istemiyorum. Ondan başka kimsenin bana dokunmasını istemiyorum. Ve işte o burada, bana ihtiyacım olanı veriyor.

Cillian beni duvara itti, öpücüğü derinleştirdi ve sadece pantolonunu indirip penisini çıkarmak için durakladı. Sonra bacağımla beline doladı, tangaının ince ipini kenara çekti ve içime girdi.

"Kendini bana tekrar ver. Seni istiyorum. Seni istiyorum, Chloe," diyor Cillian dudaklarına.

Ben de öpücüğe karşılık vererek cevap veriyorum.

Cillian içime girmeye başladığında, kendimi zevke bırakırım.

Bana sertçe giriyor, bedenimi ele geçiriyor ve bana bakarken gözlerindeki vahşi bakış, benim ona ait olduğumu, onun olduğumu gösteriyor.

Daha önce bana kızı dedi, geçen gece de benim olduğunu söyledi.

Benim olduğumu söyledi. Şimdi bunu hissediyorum.

Cillian hızlanır ve beni daha sert, daha hızlı, daha güçlü becerirken belime daha sıkı sarılır.

Bu his içinde o kadar kayboluyorum ki nefes alamıyorum.

Beni duvara doğru beceriyor ve ben omuzlarına tutunuyorum, parmaklarımı gömleğine geçiriyorum. Eminim ki, onun cildine ulaşabilseydim, tırnaklarım onu keserdi.

Yüzümü tutar ve bana bakmamı zorlar, sonra vahşi bir homurtuyla boşalır, ben de boşalırım. Sıcak meni beni doldurur ve biz orada kalırız, onun pompaları yavaşlayana, nefesimiz sakinleşene, ben hatırlayana kadar birbirimize bakarak.

Cillian içimden çıkar ve yüzündeki sert ifade öncekinden farklıdır.

İlk geldiğinde gördüğüm o sert dış görünüşü değişmiş, geçen gece bana gösterdiği hassas tarafı ortaya çıkmıştı.

Ellerini iki yanıma koyup bana bakıyor, sanki ruhumun derinliklerine bakmaya çalışır gibi.

"Ne oluyor, bebeğim? Neden buradasın?" Sesi yumuşak ve yatıştırıcı. Yüzümü sıkıca tutmak yerine, yüzümü okşuyor. Kimse onun, birkaç dakika önce Marcus'u yok etmekle tehdit eden adamla aynı kişi olduğuna inanmaz.

Ona bakıyorum ve kırılma noktama geldiğimi anlıyorum. Artık yalan yok.

"Annem. O ölüyor. Yeni bir kalbe ihtiyacı var. Ameliyat için

"

Kafamın dışında duyduğum bu sözler, tuttuğum gözyaşlarını akıtıyor ve ağlıyorum.

Yapmak istemediğim şeyi yapıyorum ve kollarında ağlıyorum.

Cillian başımın arkasını avuçlayarak beni kendine yaklaştırır ve ben ruhumun derinliklerinden ağlarken beni kucaklar.

Yirminci Bölüm

Cillian

Chloe şu anda benim yatağımda uyuyor.

Ona annesiyle ilgili olan her şeyi anlatmasını sağladım.

Onun borcunu ödediğimde, hala krediye ihtiyacı olduğunu bilmiyordum.

Restoranın hala borçları olduğunu biliyordum, ama Harlan artık para çalmadığı için bu borçları ödeyebileceklerini düşünmüştüm.

Chloe'nin annesinin sorunlarının bu kadar olduğunu düşünüyordum.

Hayatını kurtaracak bir ameliyata ihtiyacı olduğunu hiç tahmin etmemiştim.

Chloe o kadar heyecanlı ve üzgündü ki, benim evime varana kadar bana olanları anlatmadı.

Onu banyoya sokup o lanet olası yerden temizledim, sonra bana içini dökerken birlikte uzandık.

Birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Şu anda terasta oturuyorum. Bu gece olanları kafamda oturtmak için sigara içip biraz hava almam gerekiyordu.

Haftalar önce hiçbir şeyin olmadığı bir boşluktaydım, şimdi ise her şey bir anda üstüme çökmüş gibi. Ama çoğunlukla Chloe'yi düşünüyorum.

Keşke bana gelseydi. Keşke bana neler olduğunu anlatsaydı. Ama neden anlatmadığını biliyorum.

O beni tanımıyor ve ben sadece onun borcunu ödedim.

Yine de, ruhunu Marcus'a satmaya niyetli olması sinirlerimi bozuyor. O şehvet düşkünü piç kurusu, karşı gelmek istemeyeceğiniz insanlardan biri. Chloe, imzaladığını sandığı şeyi asla elde edemezdi.

Marcus o n u tamamen tüketene kadar kullanırdı. Ve bu en kötü senaryo. Onun insan ticareti ile bağlantıları olduğu söylentileri var.

Creed'de ya da ittifakımızda kimse bu işle uğraşmaz, bu yüzden onunla da uğraşmazlar.

Onun Chloe'ye bakışını gördüm. Muhtemelen onu satacaktı, o zaman onu bir daha asla göremezdim.

Onu o boktan kıyafetle gördüğü için onu öldürmem gerektiğini hissettim. Tanrı bilir bu gece ona ne yaptırırdı. Seks kulüpleri var, bir de onun gibi hayatınızı mahveden yerler var.

Onun telefonuna takip cihazı koyacak kadar sapkın olduğum için mutluyum. Eğer takmasaydım, bu gece ona ne olabileceğini düşünmek bile istemiyorum.

Dışarıda yeterince vakit geçirdikten sonra içeri girip plan yapmaya başlıyorum.

Kötü bir fikrim var, ama planın bir parçası. Chloe'ye danışmam gereken bir plan.

Sabah olduğunda hala uyuyor, bu yüzden dinlenmesine izin veriyorum.

Saat sekizde Chloe'nin telefonunda Roxanne'in numarasını bulup onu arıyorum. Tabii ki benden haber aldığına çok şaşıyor. Ve yaptığımız konuşma onu daha da şaşırtıyor.

Rosaline'in doktoruyla ilgili tüm detayları alıp onu arıyorum. Sonra onun ihtiyacı olan her şeyi ödüyorum ve doktorun ameliyatı ayarlamasını sağlıyorum. Doktor, bugün yapabilirse yapacağını, ama en geç yarın sabah olacağını söylüyor.

Telefonu kapatır kapatmaz Jaxon uğradı ve ben de zihnimi Lance'e, sevkiyata ve dün geceki hesaplaşmaya geri döndürmek zorunda kaldım.

"Sadece hızlıca bir kontrol edeyim dedim," diyor, oturma odasına girerken. "Bir şey içmek ister misin?"

"Hayır. Uzun süre kalmayacağım."

"Sevkiyatın tamamını geri getiremediğimiz için üzgünüm. Bu beni gerçekten çok kızdırdı."

"Hey, en azından yarısını geri aldık." Başını eğiyor ve olayları bu şekilde gördüğü için minnettarım. "Şimdi geri kalanını alalım. New Jersey'de bir ipucu bulmuş olabilirim."

"Gerçekten mi?" İlgin birden artar.

"Evet. Adamlarım fabrikada kalıp, bir şey kaçırmış olabilir miyiz diye kontrol ettiler. Lance aceleyle ayrılmak zorunda kaldığı için, geride bırakmaması gereken izler bıraktı." Jaxon, bir makbuz gibi görünen bir şeyi çıkarır ve bana uzatır.

New Jersey'deki bir otelin faturası. Rezervasyon tarihi iki ay öncesine ait. "Vay canına."

"Birisi bir süre şehirde kalacak. Ya da tam olarak ayrılmayacak." "Bu Harlan ya da Lance olabilir."

"Aynen öyle."

"Ne düşünüyorsun? Orayı basacaktım ama Lance'in bize kaçabilecek sinsi bir piç olduğunu biliyorum. Bunun sadece silahlarımı geri almakla ilgili olmadığını da biliyorum. Artık Lance'in neye benzediğini bildiğimize göre, bu onu yakalamak için bir fırsat olabilir. Ya da Harlan'ı yakalamak için."

"Teşekkürler. Çok minnettarım." Ciddiyim. Jaxon ve ben birlikte çalışmaya başladığımızdan beri

Jaxon ve ben daha iyi arkadaş olduk.

Yirmi yıldan fazla süredir tanışıyoruz ve evet, ben hep Dante ve Virgo ile takılıyordum, ama Jaxon'ın babası, İrlandalıların, yani *benim* ailemin, Creed'de ondan daha üstün bir konumda olmasını sevmeyen, hak iddia eden bir piç.

Jaxon'ın silah sevkiyatının yarısı hala kayıpken bana ne yapması gerektiğini sormaya gelmiş olmasını hiç sevmezdi.

"Sorun olmazsa, onları izlemek istiyorum. Önce o odada kimin kaldığını öğren, sonra harekete geç. Her zaman oraya dönmeyebilirler."

"Ama burası bir üs ve biri onlara haber verirse, bir daha oraya asla dönmezler," diye ekliyor.

"Aynen öyle."

"Bu plan bana uyar. Geçici iş ajansında esnek vardiyada çalışan bir hizmetçi tanıyorum. Onu otele sokabilirim. Kimse ondan şüphelenmez ve o da dikkatli biridir."

"O zaman bu iş için mükemmel bir aday." Onu bir süzdüm. Aklında başka şeyler var gibi görünüyordu. Ayrıca, gerek olmadığı halde Lance'i bulmama yardım ettiğini de biliyordum.

"Bana çok yardımcı oluyorsun."

O başını salladı. "Senin baban uzun zaman önce bana yardım etmişti." "Nasıl?"

"Kardeşim ölmeden önce uyuşturucuya bağımlıydım. Bir satıcıdan mal almak için bir yeraltı barına gittim. Baban peşimden geldi ve beni durdurdu. Satıcının bana verdiği lanet olası karışımı içmek üzereyken beni durdurdu. Sonra onu dövdü."

Daha dik oturuyorum. "Kimse bana bunu anlatmamıştı."

"Hayır. Bu aramızda kaldı. Babam, satıcının beni öldürmeye çalıştığını öğrenmişti. O mal, beni saniyeler içinde öldürecek bir şeydi. Babam bunu ayarlamıştı."

Ona bakıyorum, içimden şok olmuşum. Babasının pislik olduğunu biliyordum, ama lanet olsun.

"Baban mı?"

"Evet. Kardeşim benden önce öldüğünde ve ben işi devraldığımda ne kadar şaşırdığını ve hayal kırıklığına uğradığını bir düşün."

"Neden sana böyle davranıyor?"

"Çünkü ben varım." Jaxon'ın yüzü sertleşir. "Annem beni doğurduktan sonra öldü. Ama bunun olacağını biliyordu. Beni doğurmayı ve bir dakika da olsa annem olmayı seçti. Babam o zamandan beri benden nefret ediyor."

Duyduklarıma inanamıyorum. "Bunun için seni mi suçluyor?" "Her zaman.

Her neyse, hayatımı her zaman babana borçluyum. Beni temizledi uyuşturucudan kurtulmamda bana yardım etti ve şimdi buradayım, senin hizmetindeyim."

Elimi uzatıp onun elini sıktım. "Teşekkürler dostum."

"Önemli değil. Her şeyi ayarladığımda sana haber veririm."

Daha bir şey söylemek üzereyim ki, döşeme tahtalarının gıcirtısı sözümü keser.

Jaxon ve ben etrafa bakınıyoruz, tam o sırada Chloe odaya giriyor.

Jaxon'ı görünce adımını durdurur ve gözleri büyür. Yine sadece benim gömleğimi giyiyor, bu yüzden ziyaret için gelmediği açıktır. Zaten burada olduğu için bu zaten bellidir.

"Çok üzgünüm... Daha sonra gelirim." Özür dileyerek geldiği yöne doğru dönüp gider.

Jaxon bakışlarını bana çevirir ve kaşlarını çatar. "Kadınların pençesinde değil misin? Bu evdeki kız mı? Üvey kızın mı?"

"Evet. Ve hayır... Karımın sözünden çıkmıyorum. O benimle birlikte."

İlk başta bakmaya devam eder, sonra gözlerinde bir anlık bir anlayış ışığı parlar ve başını sallar. "Tamam. Bir ara bana o hikayeyi anlatman gerekecek."

İç çekerim. "Merak etme, anlatacağım."

"Görüşürüz." Ayağa kalkar, Chloe'nin durduğu kapıya bakar, sonra dışarı çıkar.

Kadınların sözünden çıkmadığımı söylerken yalan söylemedim. Kadınların sözünden çıkmak, aklını kaybetmek ve bir kadının kontrolü altında olmak demektir.

Ben aklımı kaybetmedim. Başından beri ne yaptığımı biliyordum. Ve şimdi ne yaptığımı da biliyorum. Hiç yapmadığım şeylerden biri kendime yalan söylemektir. Chloe'ye olan duygularımdan vazgeçerek şimdi buna başlamayacağım.

Ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Birkaç saniye sonra Chloe, küçük bir fare gibi görünüyor.

Gözleri dün gece çok ağladığı için hala kırmızı ve yüzü hala şiş.

"Merhaba. Seni ve arkadaşını rahatsız ettiğim için özür dilerim. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum."

Planımı düşünürken ona bakıyorum. İyi ve kötü yanlarını.

Ona karım olmasını isteyeceğim.

Daha kötü planlarım da oldu. Bu, doğru hissettiren tek plan.

Ama ona verebileceğim tek şey altı ay.

Ondan daha uzun süre onunla birlikte olamam. Artık sonsuza kadar birlikte olmak isteyen adam değilim.

Ailem bunu hiç anlamadı ve neredeyse birbirlerinin ölümünü izlemek zorunda kaldılar.

Öl

Aşk, doğuştan lider olmak için göze alamayacağım bir zayıflıktır. Ama onu me

altı ay boyunca sevebilirim.

k. "Buraya gel." Ona elimi uzattım ve o bana doğru geldi.

Ol

ma

k.

Yirmi Birinci Bölüm

Chloe

Cillian beni karşısına oturtur ve felaketle sonuçlanan gecemin tüm anıları zihnime geri gelir. Beni Decadence gibi bir yerde, fahişe olmaktan birkaç saniye uzaklıkta bulduktan sonra, hakkımda çok kötü düşünmüş olmalı.

Birbirimize bakıyoruz ve ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ona olan her şeyi anlattım ve o da bana baktı.

Bana uyumama izin vermesi bile bana göz kulak olmasının bir başka yoluydu. "Burada kalmama izin verdiğin ve... her şey için teşekkür ederim," önce ben konuşuyorum çünkü öyle yapmam gerekiyor. Ona teşekkür etmem gereken milyonlarca şey var. "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok."

"Gerek var. Son birkaç yıl çok zor geçti. Yemin ederim, o kadar da berbat durumda değilim. Beni beş yıl önce tanısaydın, beni çok daha fazla severdin. O zamanlar kırık bir balerin degildim."

"Senin bu halini daha çok seviyorum."

Nefesim kesiliyor ve yine gözyaşlarına boğulmak üzereyim. "Cillian, berbat durumdayım."

Fark etmediysen, dün gece beni bulduğun yere bir bak."

"Çaresizdin ve keşke bana neler olduğunu anlatsaydın."

Kafamı sallıyorum. "Beni çeyrek milyon dolarlık borçtan kurtardıktan sonra, hayır, sana söyleyemezdim. Çok ağırdı. Krediyi almayı umuyordum, ama her şey mahvoldu."

"Öyle bir yere gitmek yerine yine de bana gelmeliydin.

Bir daha asla böyle bir şey yapma. Beni

duyuyor musun?" "Ama annem..."

"Annen bugün ya da yarın ameliyat olacak."

Söylediklerine o kadar şaşırdım ki, ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. "Ne?" Soruyu nefesimin ucunda, zar zor duyulacak şekilde söylüyorum.

"Az önce Roxanne ve Dr. Chase'i aradım ve her şeyi hallettim. Her şeyin ücreti ödendi ve ödenmesi gereken başka bir şey olursa, ben hallederim."

Ellerim yanaklarıma uçtu. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Evet."

"Aman Tanrım, Cillian. Teşekkür ederim. Ben... Sana ne kadar teşekkür etsem azdır." Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. Beni aşağı çeken yük omuzlarımdan kalktı ve kalbimde yeniden umut ışığı parladı.

"Önemli değil."

"Sana borcumu

ödemeliyim." "Hayır. Bu

bir hediye."

"Bu bana *verebileceğin* çok fazla para. Bana zaten çok şey verdin."

"Benim için çok fazla değil. Bunun için bana borcunu ödemene gerek yok. Ama sana söylemem gereken bir şey var."

Geri çekilip gözlerine bakıyorum. "Ne oldu?"

"Birkaç hafta sonra evlenmek zorundayım."

Nefesimi tuttum ve kalbim göğsümde durdu. "Evlenmek mi? Evleniyor musun? Biriyle birlikte olduğunu bilmiyordum. Sanıyordum ki..."

"Seninle birlikteyim."

Kafam karışır ve bunu görmezden gelmeye çalışırım. "Ama evleneceksen benimle birlikte olamazsın."

"Mirasımla ilgili bazı yasal sorunlar var ve bunu yerine getirmek için en az altı ay evli kalmam gerekiyor, yoksa her şeyi kaybederim. Amcam şu anda evliliğimi ayarlıyor."

"Seçeneğin yok mu?"

"Seni seçiyorum. Altı ay boyunca karım ol."

"Ben mi?" Ayağa kalkıyorum ama bacaklarım titriyor. "*Bana mı* teklif ediyorsun?"

O da ayağa kalktı. "Evet. Sana. Lütfen annene baktığım için bana borçlu hissetme. O sana bir hediye idi. Ama bana evet dersen, anlaşmayı daha cazip hale getirip restoranın tüm borçlarını ödeyeceğim."

"Bu yine çok fazla olur," diye nefes nefese söylüyorum.

"Ama kabul edersen yaparım. Bir tahmin hesapladım ve sen bensiz sekiz ay ile bir yıl içinde borçları ödeyebilirsin, yani hayır diyebilirsin. Ama evet demeni istiyorum."

Hayır dersem, onu başkasına kaptıracağım. Sanmıyorum. "Evet. Evet, kabul ediyorum."

"Yapacak mısın?"

Gülümsüyorum ve kendimi çok özgür hissediyorum. "Evet." "Emin misin?"

"Yüzde yüz eminim."

Beni kucaklayıp döndürdü, sonra öpüştük ve yine farklı hissettim. Daha tutkulu, daha gerçek, daha samimi.

Cillian burnunu benim burnuma sürter. "Sen benim karım olacaksın."

Bu sözler kalbime kazınır. "Sen de benim kocam olacaksın."

Bu kadar kısa sürede bir erkeğe bu kadar deli gibi aşık olabileceğimi bilmiyordum. Ama oldu ve ben onunla evlenmeyi kabul ettim.

Bu adamla elde edebileceğim her şeyi kabul edeceğim.

Cillian O'Ridian, evrenin benim yıllarca çektiğim acıları telafi etmek için gönderdiği karanlık melek olmalı.

Roxanne, yüzünde şok ve inanamama karışımı bir ifadeyle bana bakıyor.

Annemin evinin mutfağındayız. Az önce ona haberi verdim.

Nişanlandığım haberini.

Annem bir saat sonra ameliyat olacak. Roxanne'e söylemeden önce, annemin ameliyat için hazırlanmasını beklemek istedim. Ameliyat yaklaşık on iki saat sürecek, ama ikimiz de orada olmak istiyoruz.

Gitmeden önce Cillian'ı ona anlatmak istedim.

"Senden tekrar etmeni istemek zorundayım gibi hissediyorum, ama duyduğumu biliyorum." Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sonra yanaklarına dokundu.

"Biliyorum, şok edici."

"Şok edici mi? Cillian'la sadece bir hafta önce tanıştın."

"Kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, öyle demiyorum. Aman Tanrım. Asla öyle bir şey söylemem."

"Onun kim olduğu halde mi?" Başlangıçta benden uzak durmamı söylemişti. "Mafya patronu."

"Bizim için yaptıklarından sonra, kim olduğu umurumda değil. Cillian O'Ridian bize fazlasıyla iyi baktı. Bu sabah aradığında şoktan neredeyse ölecektim, sonra o kontrolü ele aldı ve tüm endişelerimizi ortadan kaldırdı. Endişeleniyorum çünkü bu biraz ani oldu ve sen böyle şeyleri pek sevmezsin. Gerçekten sorun yok mu?"

"Evet, iyiyim."

"Nathan'la olanlar henüz taze, biliyorum. Onunla ilgili ne hissediyorsun?"

O, Nate hakkında konuşabileceğim ve onun adını duyduğumda moralimin bozulmayacağı tek kişi olabilir.

"Her zaman taze kalacak. Bana yaptıklarını asla unutamayacağımı fark ettim. Aynı zamanda, korku içinde yaşamak da istemiyorum."

O da başını sallayarak, içtenlikle katıldığını belirtiyor. "Ben de senin için bunu istemem." "Cillian beni birçok kez kurtardı. Eğer sahip olduğum tek şey onunla geçireceğim bu kısa süre zamanım varsa, onu değerlendirmek istiyorum."

"Onu gerçekten *çok mu* seviyorsun?" Beni baştan aşağı süzer. "Evet."

"O zaman altı aylık süre senin için sorun olmaz mı?" Roxanne dudaklarını sıkıştırır.

"Olmak zorundayım."

"O zaman sorun yok. Bu iyi bir şey ve restoran borçlarını ödemesi sayesinde hepimiz bundan faydalanacağız. Bu, diğer şeyleri daha hızlı başarabileceğimiz anlamına geliyor."

"Yapabiliriz." Dans okulumu düşünüyorum. Artık bu benim için o kadar da uzak bir hayal olmayabilir. Okulun sahibiyle iletişime geçtim ve mümkün olan en kısa sürede ona geri döneceğimi söyledim. Tabii ki o zamanlar param olmadığı için ona geri dönemeyecektim. Ama şimdi durum farklı olabilir. O on beş bin doları, okulu satın almak için depozito olarak kullanabilirim. Geri kalanını da bu arada biriktirebilirim.

"Bence o senden hoşlanmaktan daha fazlasını hissediyor, Chloe." Roxanne ellerimi ellerine aldı. "Bunu yapmak için başka birini seçebilirdi, ama senin onunla evlenmeyi kabul etmen için her şeyi değiştirmiş gibi görünüyor."

"Sanırım öyle." Neden bilmiyorum, ama eski sevgilisinin ikizi aklıma geliyor ve o gün onun ofisinde olmasının nedeni bu muydu diye merak ediyorum.

"O seni seçti." Roxanne daha coşkulu bir şekilde gülümser. "O beni seçti."

"Peki, ben yüzde yüz arkadayım." "Teşekkür ederim."

"Bu ay çok zor geçti." "Şimdi sadece annemin iyi olması gerekiyor."

"İyileşecek. Sırf senin için bile olsa iyileşecek. İkiniz de hak ettiğiniz ikinci bir şansa sahipsiniz."

"Evet, hak ettik."

Yirmi İkinci Bölüm

Cillian

"Aman Tanrım, onu ne zaman tanıyacağım?" Olivia ellerini birleştirip sevinçle çığlık attı.

Yine onun evinde aile yemeğindeyiz ve ben nişanlandığımı az önce haber verdim.

"Önümüzdeki pazar akşam yemeğine onu da getireceğim," diye içten bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

Chloe benimle evlenmeyi kabul edene kadar, yaklaşan bu evlilik beni hep korkutuyordu. O kabul ettiğinden beri, her şey bana farklı geliyor. Lance ve Harlan'ı ararken hayatım hala kaos içinde, ama o yanımda olduğu için her şey daha az kötü geliyor.

Olivia Chloe'yi sevecektir. Kişilikleri birbirine benziyor. Virgo da onu sevecektir, çünkü ben onu seviyorum. Tek endişelendiğim kişi Seamus.

"Harika. Sabırsızlanıyorum. Bu gerçekten harika bir haber." Olivia'nın yüzü aydınlanır.

"Onunla tanışmayı dört gözle bekliyoruz," der Virgo, kolunu Olivia'nın omzuna atarak.

İkisi de bana gülümser, heyecanlı görünüyorlar. Seamus ise tek kelime etmez. Yaptığım şeyden memnun değildir.

Bugüne kadar kimseye söylemedim. Seamus'un tam da böyle tepki vereceğini hissetmişim, bu yüzden Virgo ve Olivia'nın evinde her zamanki akşam yemeğimizin

bu haberi vermek için en uygun yer olacağını düşündüm.

Yemek masasında böyle birlikte yemek yerken, bazı şeyleri paylaşmaya uygun bir yumuşaklık oluyor.

"Amca?" Ona sorgulayan bir bakış attım.

"Tebrikler, yeğenim. Eminim sonra konuşuruz." "Konuşuruz."

Virgo ve Olivia birbirlerine bakışır.

"Ben mutluyum. Bence bu Cillian için iyi olacak ve seçim yapabildiği için seviniyorum." Olivia pek konuşkan değildir, ama benim için konuşur.

Bana destek olacağını biliyordum. O ve Virgo birlikte olmak için çok zorlu bir süreçten geçtiler.

Virgo şarap kadehini bana doğru kaldırır ve başını eğerek selamlar. "Tebrikler. Düğün ne zaman?"

"Üç buçuk hafta sonra."

"Bu, son tarihinize biraz yakın değil mi?" Seamus kaşlarını çatarak araya girer ve bifteğini biraz fazla kuvvetle keser.

"Sorun olmaz. Süre dolmadan bir haftadan fazla vaktim var." Ona güven verici bir bakış attım. Onu çok iyi tanıyorum. Şikayet etmek için aklına gelen her şeyi düşünecektir. "Chloe'nin annesi oldukça ağır bir ameliyat geçirdi. Düğüne kadar iyileşmiş olur."

Ameliyat dört gün önceydi. Ameliyat başarılı geçti ve Rosaline iyi durumda, ama en az üç hafta hastanede kalması gerekiyor. Daha uzun sürerse, Dr. Chase düğüne katılabilmesi için bir gün izin verebileceğini söyledi.

"Onun düğüne katılabilmesi için bir çözüm bulduğumuza sevindim," diyor Virgo. O, odadaki Chloe hakkında tüm detayları bilen tek kişi. Ondan saklayamadım. Ve iyi bir arkadaş olarak, bana destek oldu.

"Küçük bir düğün yapacağız."

"*Küçük* mü?" Seamus kaşlarını kaldırdı ve biftek kesmeyi bıraktı. "Davet listemde neredeyse iki yüz kişi var."

"Seamus, Lance'in şu anki durumu göz önüne alındığında, düğünü küçük ve *gizli* tutmam gerekiyor. Yüzlerce konunun olduğu bir düğün, 'gelin ve bana saldırın' diye bağırımdan başka bir şey değil."

Tartışmak üzereydi ama kendini durdurdu.

"Anladığını biliyorum." Ona daha yoğun bir şekilde bakıyorum. "Ne kadar çok insan davet edersek, saldırı riski o kadar artar. Düğünden önce Lance ile her şeyi halletmek isterdim, ama işler böyle yürümüyor."

Şu anda, ona ulaşmak için iki planım var. Hâlâ onu ortaya çıkarmaya çalışıyorum ve New Jersey'deki oteli gözetliyorum. Kimse otel odasını kullanmadı ve Lance herhangi bir karşı saldırı ile karşılık vermedi. Ancak, bu şekilde devam edemeyeceğimiz için eninde sonunda bir şeylerin olacağını biliyorum.

"Anlıyorum. Sayıyı az tutmak mantıklı. Peki ya yer? Nerede yapacaksın?"

"Oheka Kalesi." Cevabım onu sakinleştirir. Orada evlenmemi istediğini biliyorum. Bu mekan ailemiz için özel bir yer. Annemle babam orada evlendi, Seamus orada evlendi, Virgo ve Olivia da öyle. "Herkesi güvende tutmak için en iyi donanıma sahipler."

"Kulağa hoş geliyor."

"Konuklar konusunda, en az on ila on iki kişi ile sınırlı tutmayı düşünüyorum. Bu sayı, orada olması gereken herkes ve eşlerini içermeli."

"Çok iyi."

"Heyecanlıyım." Olivia gülümser. "Bu hepimiz için unutulmaz bir yıl olacak. Yeni bir bebek yolda ve ağabeyim evleniyor."

"Amin." Virgo tekrar kadehini kaldırır ve Olivia'nın alnına bir öpücük kondurur.

"Aynen öyle." Ben de şarap kadehimi kaldırırım.

Akşam yemeğini bitirir bitirmez Seamus ve ben terasta dışarı çıkıyoruz.

O, korkuluğa doğru yürür ve ellerini taş a dayar. Ben birkaç adım ötede durur ve kendimi nutuk için hazırlarım.

Beni kontrol edebileceğine inandığım tek kişi odur ve bunun nedeni onun tavsiyelerine değer vermemdir. Ve ona değer veririm. Hayatım boyunca hep yanımda olmuştur. Babama gidemediğimde Seamus'a giderdim. *Athair'den* çok daha yaşlıydı ama çok daha liberal ve anlayışlı görünüyordu.

O kadar anlayışlıydı ki, Olivia ve Virgo ailelerimiz arasındaki husumet sırasında birbirleriyle görüşürken Olivia bile sırlarını ona anlatırdı.

"Hadi dinleyelim o zaman, amca." Düzensiz bir nefes veriyorum. "Chloe ve benim birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı bana söylemeyeceksin herhalde."

Bana dönerek, yüzünde onaylamayan bir ifadeyle sordu. "Karımı tanıştıktan bir hafta sonra evlendiğim halde bunu sana nasıl söyleyebilirim? Kırk beş yıl boyunca çok mutlu bir evliliğimiz oldu."

"Aynen öyle."

"Keşke bizim dünyamızdan biriyle gitseydin." "Evlilik sadece altı ay sürecek."

"Anlıyorum, ama senin için altı ay ummuyordum, Cillian. Bu, işler yolunda gitmezse diye bir yedek plan. Asıl plan değil."

"Bu benim için plan ve Chloe bu plan için mükemmel."

"Evet, öyle sanırım. Altı ay sonra ayrılabileceğini bildiğin birini buldun."

Sözleri beni etkiliyor çünkü Chloe hakkında böyle hissetmiyorum. "Mesele o değildi."

"Evet, öyle. Röportaj yaptığımız tüm kadınlar evlilikte önemli olan şeylerden bahsetti. Aşk, aile, çocuklar. Ama sen bunu bir iş anlaşması gibi ele alıyorsun. Başka bir şekilde görme şansı bile vermedin kendine. Şimdi bizim dünyamızdan olmayan birini seçtin, böylece ondan bıktığında onu ait olduğu yere geri gönderebilirsin."

İnsanların beni eleştirmelerinden nefret ederim ve onlarla yüzleşmeye hazır değilim. "Ben evlilik malzemesi değilim Seamus. Bunu sadece iş için yapıyorum."

"Sen öyle diyorsan, evlat."

"Evet, ve benden istediğin şeyi yaptım."

"Yaptın. Sanırım isteyebileceğim tek şey bu."

Tartışmaya devam etmemesine sevindim, ama sözleri aklımdan çıkmıyor.

Bütün gece onları düşünüyorum ve neredeyse hiç uyuyamıyorum. Ertesi gece Ricci's'e Chloe'yi görmeye gittiğimde de hala aklımdalar. O da bu gece çalışıyor.

Onu görmeye gittiğim ilk geceden beri buraya gelmemiştim. Mekan tıklım tıklım ve insanlar arasında hissedebileceğim enerjik bir atmosfer var.

Roxanne, erkek arkadaşı Adrian ile uzak köşedeki masada oturuyor. Akşam yemeği yiyorlar.

Roxanne beni görüyor ve el sallıyor. Adrian başını eğiyor. Ben de ikisine selam vermek için aynısını yapıyorum, sonra Roxanne mutfağı işaret ediyor.

Sanki işaret almış gibi, Chloe bir tepsi içkiyle çıkıyor. Rock grubu gibi görünen bir grup kıza servis yapıyor. Mutfaka dönmek için arkasını döndüğünde beni fark ediyor.

Yüzünü aydınlatan gülümseme, bir erkeğin kalbinde sakladığı türden bir gülümseme.

Ona doğru ilerlerim ve herkesin önünde onu öperim, sonra elini tutup onu koridora çıkarırım, böylece biraz mahremiyetimiz olur.

"Bu gece geleceğini bilmiyordum." Dudaklarıma karşı kıkırdar. "Seni almaya geldim."

"Çalışıyorum."

"Şimdi erken çıkıyorsun. Sana ihtiyacım var." Cebimden nişan yüzüğünü çıkarır, elini tutar ve parmağına takarım.

Yüzüğü görünce nefesini tuttu. "Aman Tanrım. Yüzük takıyorum."

"Beğendin mi?"

"Çok güzel. Bayıldım. Çok teşekkür ederim." Yüzüğü uzattı ve ışıık, yüzüğün ortasındaki oval kesim elmasın üzerinde parıldadı. Ona çok yakıştıyordu ve ben de onun bana ne kadar yakıştığını fark ettim. "Artık resmiyiz."

"Sanırım öyleyiz. Benimle eve gel."

"Evet." Yanağımın kenarına bir öpücük kondurur ve bu basit hareket bana iyi gelir. Karanlık ruhuma doğal ve yatıştırıcı gelir.

Onun öpücüklerine altı aydan uzun süre alışabileceğimi fark ettiğimde, kalbimin çoktan tehlikeye girdiğini anlıyorum.

Sanırım onunla tanıştığım andan itibaren başım beladaydı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Chloe

Annem ve ben Oheka Kalesi'ndeki gelin süitindeyiz.

Bugün büyük gün. Düğün günüm.

Cillian benden bu anlaşımayı kabul etmemi istediğinden bu yana bir ay geçti ve ben de diğer gelinler gibi heyecanla bu günü bekledim. Bana göre, biz normal bir çiftten farklı değildik.

Karşılaştığım tek sorun, ona zaten olduğumdan daha da fazla aşık olmamdı.

"Aman Tanrım, şuna bak," diyor annem, bana sevinçle gülümseyerek. "Kesinlikle muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

İkimiz de gülüyoruz, ben gelinliğimle dönüp dururken, karşımdaki boy aynasında kendimi görüyorum.

Daha önce de kendimi bu elbiseyle görmüştüm ama bugün önemli olan an olduğu için bu seferki farklı.

Uzun, gevşek buklelerle şekillendirilmiş saçlarımla, kolsuz Oscar de la Renta tasarımlı gelinliğimle bir prenses gibi görüyorum. Gelinliğin göğüs kısmında nakışlı çiçekler ve uzun, dalgalı bir etek var.

Her şey tam da hayal ettiğim gibi, ama en önemlisi, annem burada.

Düğün için bir günlük izin aldı ve tekerlekli sandalyede ama önümüzdeki üç ila dört hafta içinde eve dönebileceğini umuyoruz. Dr. Chase onu yakından takip etmek istiyor. Kalbi için çok güçlü ilaçlar kullanıyor.

Annem ellerini bana uzatıyor ve ben ona gidip ellerini tutuyorum.

"Çok mutlu
görünüyorsun."

"Öyleyim." Başımı
sallıyorum.

"Bazen işler hiç beklemediğimiz şekilde yoluna giriyor. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Gördüğüme çok sevindim." Ellerimden birini bırakıp, babamın ona sekiz yaşındayken verdiği dostluk bileziğini çıkarır. "İşte senin eski eşyan."

"Oh, anne, bunu bana veremezsin."

"Baban senin almanı isterdi. Aslında senin almana çok *sevinirdi*."

Bunu çok isterdim ama ne kadar mutlu olsam da, bu düğünün bir iş anlaşması olduğunu unutmamam gerekiyor. Annem bunu biliyor. Nişanlandığımı ona haber verdiğimde gerçeği söylemek zorunda kaldım.

"Anne, bunu almaktan rahatsızlık
duyuyorum." "Duyma."

"Ama biliyorsun, Cillian ve ben sadece altı aylığına evleniyoruz."

"Biliyorum ve bu düğünün ne olduğu önemli değil, bu hediye almanı ve mutlu olmanı istiyorum."

bu hediye almanı ve mutlu olmanı istiyorum." Bileziği avucumun içine koydu ve parmaklarımı onun etrafında kapattı.

"Teşekkür ederim. Onu her zaman
saklayacağım." "Biliyorum tatlım."

Elimi açtım ve bileziği sağ bileğime taktım, zaten orada olan elmaslarla süslenmiş bileziğin yanına.

Kapı açılır ve Roxanne içeri koşar. Daha önce bizimle birlikte hazırlanıyordu ve dışarıda her şeyi kontrol etmeye gitmişti.

"Sizin için hazırlar." Küçük bir zıplama yapar. "Evlenmeye hazır mısınız, hanımefendi? Çok güzelsiniz."

"Teşekkür ederim." Muhteşem beyaz güllerden oluşan buketimi alıp, bir asa gibi havaya kaldırıyorum. "Her zamanki gibi hazırım."

"Hadi gidelim kızlar." Annem gülüyor.

Roxanne annemin arkasında yürüyor ve sandalyesini itiyor, biz de süitten çıkıyoruz. Koridora çıktığımızda, saten duvar kağıdının güzel tasarımına,

duvar kağıdının, başımızın üzerinde asılı olan avizelerin ve pencerelerin dışındaki tertemiz çimlerin manzarasına hayranlıkla bakıyorum. Burası hayatımda gördüğüm en güzel yer.

Eskiden ünlülerin dergilerinde bu mekanı okur ve buraya gelmeyi hayal ederdim.

Burada evleneceğime inanamıyorum.

Törenin yapılacağı salona vardığımızda, Cillian'ın amcası Seamus'u kapıda dururken görüyorum. Her şeyi o organize etti.

Onunla ilk tanıştığımda beni onaylamadığını hissetmiştim, ama haftalar geçtikçe biraz yumuşadı. Hala beni onayladığını düşünmüyorum, ama sorun değil. Herkes seni sevmez. En azından beni gördüğünde gülümsüyor.

"Çok güzelsin, canım." Başını eğiyor. "Çok teşekkür ederim."

"Bu taraftan." Zarif bir hareketle içeri girmemizi işaret etti.

Önce ben giriyorum ve o zaman herkesi görüyorum, Cillian da salonun başında beni bekliyor. O kadar yakışıklı ki, onu görünce nefesim kesiliyor. Ona ulaşmak için sabırsızlanıyorum.

Arpçı *Düğün Marşı'nı* çalmaya başlar. Buketimi sıkıca tutarak, annem ve Roxanne arkamda, koridordan ilerlerim.

Cillian, ben, arpçı ve rahip dahil olmak üzere burada sadece on üç kişi var.

Cillian küçük bir düğün yapmamızın nedenini açıkladı ve ben de şikayet edemedim. Zaten hep küçük bir düğün istemiştim.

Cillian'ın yanında Virgo ve Olivia, Cillian'ın kız kardeşi var, onu çok seviyorum. Ayrıca arkadaşları Dante ve eşi Jaxon ile Seamus da var. Benim tarafımda ise annem, Roxanne ve Adrian var. Adrian bize karşı çok iyi davrandı ve Roxanne'e o kadar iyi davrandı ki onu da davet etmek zorunda kaldım. Ayrıca, onun ve Roxanne'in de benimle aynı zamanda *evleneceklerini* hissediyorum.

Cillian'ın yanına gelene kadar gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Ona o kadar dalmışım ki, rahibin açılış duası sırasında onu neredeyse hiç duymuyorum.

Ancak yeminlerimizi ederken dikkatim geri geliyor ve konuşabiliyorum.

Yeminimi kalbimden, ruhumdan akan sözlerle söylüyorum ve bunun sonsuza kadar sürmeyecek olması beni üzüyor.

Birkaç dakika sonra rahip bizi Bay ve Bayan O'Ridian olarak ilan ediyor.

Az önce evlendim ve kocam İrlanda mafyasının başı. Ama beni öptüğünde, o benim için sadece Cillian.

"Beni nereye götürüyorsun?" Cillian'a bakarak gülüyorum.

Düğün bitti, gece oldu ve Maybach'ının arka koltuğunda, balayımız olması gereken bir yere gidiyoruz. Nereye gittiğimizi söylemiyor ama tahmin etmeme izin veriyor.

Cillian'ın tipik tarzında, bir oyun oynuyoruz.

"Eğer sana bunun bir oyun olmadığını söylersem, sürprizi mahvederim." Şakacı bir şekilde burnumu çimdikliyor.

"Bu oyunu sevmiyorum."

"Çünkü tüm cevapları yanlış biliyorsun."

"Aynen öyle. Ve bana verdiğin tek ipucu, o kadar uzağa gitmeyeceğimiz ama yeterince uzağa gideceğimizdi. Bu her yer olabilir."

Gülüyor. "Evet, olabilir."

"Bana daha iyi bir ipucu ver."

Elimi tutup parmaklarımı öper, sonra burnunu yüzüklerimin üzerinde gezdirir.

"Tamam, karıcığım."

Tanrım, onun karısı olarak adlandırılmayı çok seviyorum. "Evet, kocam."

Gülümsemesi daha da genişler. "İşte bir ipucu, ama bundan sonra her yanlış cevapta bana borçlu olursun."

"Sana ne borçluyum?" Ona her şeyimi borçlu olduğumu eklemek istiyorum, ama oyuna devam ediyorum.

"Cinsel iyilikler."

Kendi işine bakan ve bizi duymuyormuş gibi davranan şoförümüze bakıyorum. "Tamam. Yapabilirim."

"Dikkatlice dinle. Deniz mavidir."

Ona gözlerimi devirdim. "Cillian, bu bir ipucu değil. Anlamayacağım anl

amı "Dene bakalım, kızım."

yor "Yani yanlış tahmin edersem sana borçlu mu olurum?"

um. "Aynen öyle." Bana göz kırptı ve ben güldüm. "Florida."

"Tekrar tahmin etmeye başladım.

"Hayır, bu benim için kavanoza bir iyilik." "Kaliforniya."

"Hayır."

"Amerika'da mı?" "Belki,
belki değil." "Bu berbat bir
cevap."

"Biliyorum." Cillian sırtıttı ve bana hızlıca bir öpücük verdi.

Bu belki, belki de değil cevabı, evet ya da hayır demek kadar kötüydü, ama sanki o daha çok belirsiz tarafta duruyor gibiydi. Sanki Amerika'da kalmayacakmışız gibi.

Birkaç nedenden dolayı yurt dışına gitmeyeceğini düşündüm. Birincisi, sadece geçici olarak burada olduğumuz için, onun bu kadar ciddileşeceğini düşünmemiştim. Düğün için ciddileşmişti. Küçük bir düğün olmasına rağmen.

İkinci neden annemdi. Durumu çok daha iyi ama yine de onun için endişeleniyorum. Onun hala büyük bir ameliyattan iyileşmekte olduğunu bildiğim için uzaklara uçmak içime sinmiyor.

Bugün hastanede olduğu gibi uykuya dalmadan bütün günü geçirdi, ama yine de dikkatli olmamız gerekiyor.

Yurt dışına gitmeyeceğimizi düşündüğüm son neden ise Cillian'ın göz kulak olması gereken bir *durumdan* bahsetmiş olması. Düğünün küçük olmasının sebebinin bu olduğunu açıkladı.

Bunun Harlan ile ilgili olduğunu hissediyorum çünkü bu konu hiç çözülmedi. Bildiğim kadarıyla, bulunamayan *üvey babam* hala kayıp. Cillian'a neler olduğunu daha fazla sormaya çalıştım ama durumun oldukça kötü olduğunu ve beni korkutmak istemediğini düşünüyorum.

Her cevabı yanlış vereceğim için, hayalperest olmaya karar verdim ve zihnimi, seksi kocamı tatmak için olmak istediğim yere götürdüm.

"Bahamalar mı?" Tekrar tahmin etmeye
başladım. "Hayır."

"Antigua?"

"Hayır."

"Aman Tanrım, cidden bu dünyadaki tüm ülkeleri tahmin ettireceksin, değil mi?"

"O zaman sanırım ölümüne sevişeceğiz."

Sürücü bu yorumu kaçırmadı. Araba biraz sarsıldı ve ben gülümsemeyi zor tuttum.

"Avustralya?"

"Hayır."

"Saint Tropez." Ellerimi sallayarak gösteriş yapıyorum çünkü aklıma hep Bridget Bardot'nun sahildeki o ikonik fotoğrafları geliyor.

küçükken onun gibi olmak isterdim çünkü annem onu severdi ve saçlarını hep onunki gibi yapmaya çalışırdı.

Cillian'ın cevap vermediğini fark edince ona baktım. Başını eğmiş ve o rahat gülümsemesiyle bana bakıyordu.

Nefesimi tutuyorum. "Vay canına, haklı mıyım?" "Evet, kızım. Haklısın."

"Ne? Beni gerçekten Saint Tropez'e mi götürüyorsun?" diye bağıriyorum ve neredeyse arabadan atlıyorum.

"İyi bir tatil olur diye düşündüm."

"Öyle. Ama annem..."

"Sorun olmaz. Her şeyi ayarladım, her gün onu görüntülü arayabiliriz ve Dr. Chase bize günlük güncellemeler verecek. Ayrıca özel jetle gideceğiz."

"Özel jetiniz mi var?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Evet. Merak etme, sana sahip olduğum şeyleri anlatacağım."

Gülümserim. "Tamam. Sanırım her şey yoluna girecek gibi görünüyor. Peki ya sen? Benimle bu tatile çıkabilir misin? Her ne oluyorsa, oldukça ciddi görünüyor."

"Ciddi ama seninle bu kaçamağı hayatta kaçırmak istemem. Sana unutulmaz bir balayı yaşatmak istedim." Saçımın bir tutamını eline alır ve ben de ona gülümserim.

"Teşekkürler, Cillian. Bu benim için çok anlamlı."

"Benim için de öyle, bu yüzden hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum."

"*Durum* tehlikeli gibi geliyordu." Hâlâ bana anlatmasını umuyorum.

"Bundan bahsederken endişeli görünüyordun."

"Ben hallederim."

"Ama bu..."

"Hayır, Chloe. Tatilimiz boyunca bu konuyu konuşmayacağız. Her şeyi geride bırakıp, sadece ikimizle ilgili olacak farklı bir oyun oynayacağız. Bunu yapabilir miyiz?"

Düşünecek bir şey yok. Kesinlikle yapabilirim. Nathan'dan sonra iyileşirken, her şeyi geride bırakma oyununu sık sık oynardım. Şimdi daha mutlu bir nedenle yapabilirim, böylece bu değerli haftayı kocamla geçirebilirim.

"Yapabiliriz."

"Güzel. Buraya gel."

Beni kendine çekip öpücüğün tadını çıkarırken, ona biraz daha aşık oluyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Chloe

İpeksi çarşaflarda dönüp duruyorum. Gözlerim kapalı ve hala uykulu ve uyanık arasındaki o uyuşuk alanda bulunuyorum. Ham, erkeksi bir gücün kokusu beni sarıyor ve onu düşünüyorum.

Cillian, kocam.

İki gündür evliyiz ve şimdi balayımız için Saint Tropez'deyiz.

Dün onunla çılgın bir gün ve gece geçirdim. Bunu tekrar istiyorum.

Bilinçli halime geri döndüğümde ve zihnimi kaplayan sis dağıldığında, çarşafın ötesine uzanıp onu arıyorum. Ama o orada değil.

Yan dönüp gözlerimi açtığımda, etrafımı çevreleyen denizin pırıl pırıl turkuaz suları karşılıyor.

Buraya ilk geldiğimde olduğu gibi, egzotik manzaraya aşık oldum ve çevremdeki her şeyi içime çektim.

Kıyı şeridinin تنها bir bölümünde, sadece bizim olduğumuz, sahildeki on beşinci yüzyıldan kalma eski bir konakta kalıyoruz. Sanki ada bize aitmiş gibi.

Oda Barok tarzında tasarlanmış, saten duvar kağıtları ve süslü oymalarla işlenmiş el yapımı ahşap mobilyalarla döşenmiş. başımın üzerinde asılı kalay rengi şamdanları

beni ortaçağ dönemine götürüyor ve kendimi sonsuza kadar mutlu yaşayan Sindirella gibi hissediyorum.

Cillian ile tanıştığımdan beri olan her şey bana masalsı bir rüya gibi geldi ve her şey gittikçe daha da iyiye gitti.

Neredeyse son üç yılın, Nate ile yaşadığım korkunç olayların hiç yaşanmadığı alternatif bir gerçeklik olduğuna inanmamı sağladı.

O gerçekten ben olamazdım.

Bir yıl önce, yatağımın yanındaki yerde otururken, ayak bileklerim duvara zincirlenmiş, sadece işlemek için bir tencere ve yemek için bir tabak ekmek varken, sonumun yaklaştığını düşündüm.

Nate, çatalı düşürdüğüm için beni cezalandırmıştı. Tek yaptığım buydu. Uyuşturucunun etkisindeydi ve ona göre bu, yapabileceğim en kötü şeydi. Lanet olası bir çatalı düşürmek.

Şimdi beni kraliçe gibi davranan bir adamla birlikteyim. Kocamla.

Şimdi onu aramam lazım. Geçmişini düşünerek bir saniye daha boşa harcamak istemiyorum.

Yataktan kayarak soğuk taş zemine adım attım ve çıplaklığımı örtmek için çarşafı etrafıma sardım. Eşyalarımı henüz açmadım. Dün Cillian ve ben çoğunlukla çıplaktık. Tek sahip olduğum şey burada giydiğim kıyafetler ve onları hiçbir yerde göremiyorum, külotumu bile.

Aşağıda bir yerlerde olabilirler.

Odanın dışına çıkıp, deniz yüzeyinde yumuşak dalgaların yuvarlandığı ekran koruyucu görüntüsünü sergileyen geniş taş kemeri seyrediyorum.

Merdivenin sonunda geniş taş basamaklar beni karşılıyor ve onları inerek aynı Barok tarzı mobilyaların bulunduğu geniş bir oturma odasına giriyorum.

Cillian'ı arıyorum, ona yakın olmak için sabırsızlanıyorum.

Piyanolu salona ulaşana kadar onu bulamıyorum, sonra onu kemerin içinde tepeler manzarasına bakarken buluyorum.

Bana sırtı dönük, manzarayı seyrediyor. Üstü çıplak, güçlü, atletik bacaklarına yapışan siyah bir eşofman altı giymiş.

Son derece seksi görünüyor ve onu görmek nefesimi kesiyor ve beni her yönden paramparça ediyor.

Bu adamın benim kocam olduğunu hatırlamak için bir an duruyorum.

"Sonunda uyandı." Önündeki boşluğa gülümseyerek konuşuyor, sonra yavaşça bana dönüyor.

O bana eğik bir gülümseme atarken, ben göğsündeki dövmleri inceliyorum. "Özür dilerim. Uyuyakalmışım, değil mi?" Saatin kaç olduğunu bilmediğim hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

"Önemli değil. Burada istediğin her şeyi yapabilir ve uyuyabilirsin. Sadece seni özledim."

Tanrım. Gerçekten rüya görüyorum. "Ben de seni özlemiş olmalıyım, çünkü şimdi uyanığım. Ve sanırım valizimi boşaltmam lazım. Hiç giysim yok."

"Hmmm." Dudaklarını eğerek yine seksi bir gülümsemeyle bana doğru geliyor. "Bu tatilde kıyafete ihtiyacın olur mu bilmiyorum."

"Cillian, personel bugün gelecek dememiş miydin?" O, üzerimdeki çarşafı çekmeye çalıştığında kıkırdayarak güldüm.

"Aşçı yemeği bırakabilir, hizmetçiye ihtiyacımız yok." Sanki ben yemekmişim gibi baştan aşağı beni süzer. "Önümüzdeki yedi gün boyunca her gün, bütün gün senin mükemmel çıplak vücudunu görmekten büyük zevk alırım."

"Bunu yaparsam, nasıl gezmeye çıkacağız?"

"Haklısın. Sana bakan birini öldürmek istemezdim."

"Hayır. Bundan nefret ederim." Parmağımı göğüs kaslarının sert kasları üzerinde gezdiriyorum.

"Tamam, bir oyun

oynayalım." Gülererek,

"Başka bir oyun mu?"

diyorum. "Evet, kızım.

Başka bir oyun."

"Bu sefer ne yapacağız?"

"Bu oyunda sen ve ben akşam sekizden öğleden sonra ikisine kadar çıplak olacağız."

Daha da çok gülüyorum. "Bu on sekiz saat çıplaklık demek."

"Aynen öyle. Bu bize altı saat dışarı çıkmak, akşam yemeği yemek, müzeye gitmek, alışveriş yapmak ya da başka bir şey yapmak için zaman da verir." Dudaklarımdan bir nefes uzaklıkta olacak şekilde bana yaklaşır. Sıcak nefesi burnumu gıdıklar ve bunu vücudumun her yerinde hissedirim. "Bu oyunu sevdi mi?"

Bu adam çok seksi, tek istediğim onu çıplak görmek. "Evet."

"Güzel, çünkü saatime göre" — saatine dokunmak için duraksıyor

— "şimdi çıplak olmamız gerekiyor, bu da mükemmel çünkü sana tekrar ihtiyacım var."

O çarşafı çektiğinde yüzüm kızardı. Bu sefer çarşafı çekmesine izin verdim.

Cillian beni öpmek için yaklaşır ve dudakları benimkilere değdiğinde tüm oksijen vücudumdan çekilir.

Elleri belimden yukarı kayar ve göğüslerimi avuçlar, beni inlemem için sıkar.

"Seni sikmem lazım, karıcığım." Sesindeki sertlik ona olan arzum uyandırır ve ben de onu arzulamaya başlarım.

"O zaman seviş benimle."

Cillian beni daha sert öper, sonra beni duvara doğru iter. Kurnaz bir gülümsemeyle, pantolonunu çıkarmak için birkaç adım geri çekilir ve penisi bacaklarının arasında ağır ağır sallanır.

Onun benim için ne kadar büyük ve sert olduğunu görünce ağzım sulanır.

Beni kaldırır ve ben bacaklarımı beline dolayarak vücutlarımızı birbirine yapıştırırım.

Vücudum ona o kadar hazır ki, penisini içime ittiğinde, bir anda sonuna kadar girer.

"Benim. Benim kızım." Boynumu öper ve içime girmeye başlar.

"Cillian..." Başımı geriye atıp inlerim, bana verdiği yavaş, düzenli vuruşların tadını çıkarırım.

Her vuruş, içimde baskı ve zevk yaratıyor. O, ben tam da zevkin beni tatlı bir hisle sardığı noktaya gelene kadar bekliyor, sonra hızlanıyor. Sonra beni yutuyor.

Dalga dalga gelen zevk bedenimi ele geçiriyor, beni kendine ait kılıyor.

Orgazm üstüne orgazm içimi kaplıyor, ardında ateş bırakıyor ve o devam ediyor. Bana daha fazlasını veriyor.

Aniden beni daha sert sikmeye başlıyor ve o kadar güçlü ki zevkimden çılgılık atıyorum.

Bana gülümsüyor. "Bunu benim için tekrar yapacaksın. *Bütün gün.*"

Beni duvara dayayarak, ağzımı bir öpücükle kapatıyor ve beni sikmeye devam ediyor.

Ondan sonra aklımı kaybediyorum. Cillian beni sonsuz zevklerin dünyasına götürüyor.

Gece gelir ve geçer, ve sonraki beş gün birbirimizin tadını çıkararak geçer.

Yemek için ara veriyoruz, her gördüğümde daha iyi görünen annemle konuşuyorum, Roxanne ile de konuşuyorum. Cillian da kendi insanlarıyla konuşuyor.

Dün bir saat boyunca sahilde yürüyüş yaptık, sonra doğruca yatağa döndük.

Bugünkü çılgın seansımız, bağımsız küvette birlikte banyo yaparak sona erdi. Bacaklarının arasında, göğsüne yaslanmış yatıyorum.

Bir koluyla beni sarıyor, diğerkoluyla saçlarımı okşuyor.

İkimizde sessizce derin düşüncelere dalmış durumdayız.

Kalbinin atışını dinliyor ve kör bir insanın bir şeyi hafızasına kazımaya çalıştığı gibi onu hatırlamaya çalışıyorum.

Birkaç gün sonra, bu adamın hayatıma girmesinin üzerinden iki ay geçmiş olacak.

Sonra vedalaşmadan önce birlikte geçirebileceğimiz sadece birkaç ayımız kalacak. O bu konudan hiç bahsetmedi. Nasıl biteceğimizden.

Anlaşmamızı bilmeyen insanlara ne söyleyeceğiz?

Uygunluk evliliğimiz.

Belki de uzlaşmaz farklılıklar yaşadığımız gibi bir şey uydururduk. Kimsenin buna inanacağından emin değilim. Bizi görenler, bizim çok mükemmel olduğumuzu düşünürler.

İnsanların birbirimizi aldattığımıza inanacağını sanmıyorum, ama sanırım insanların neye inandığı önemli değil. Önemli olan sadece *bizim* neye inandığımız ve sonrasında nasıl hissettiğimiz.

Bu konuyu düşünmeyeceğime kendime söz verdim ama zaten ona sıırıslıklam aşık olmuşken, kendimi nasıl durdurabilirim ki?

Onunla evlenmeden ve onun karısı olmaya yemin etmeden önce bile ona aşıktım.

Yirmi Beşinci Bölüm

Cillian

"Sadece sesimi dinle ve beni hisset." Parmağımı Chloe'nin pürüzsüz göğüs çukurunda gezdirip göğüs kemiğinin hemen altında duruyorum.

Onu böyle görmek istiyorum.

Çıplak bir şekilde yatakta oturuyor, gözleri bağlı ve elleri arkada ipek bir eşarp ile bağlanmış. Normalde zincir kullanırdım ama Nathan'ın onu zincirlediğinden bahsettiği için bu fikri bir kenara attım. O piçi hatırlatacak hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Benimle birlikteyken onu düşünmesini kesinlikle istemiyorum.

Saint Tropez'de iki gecemiz daha var ve bunları anlamlı kılmak istiyorum.

Bu fikri bu geceye sakladım çünkü hafta boyunca onu test etmek istedim, benimle ne kadar çılgınlaşacağını görmek için.

"Seni görmek istiyorum." O, etrafına bakınarak benim nerede olduğumu bulmaya çalışıyor.

bulunduğumu görmek için etrafına bakınıyor.

Onun beni aramasını ve göğüslerinin

hareket ettiğinde sallanıyor. Sırf bunu görmek için bile bunu tekrar yapardım. "Yakında görüşeceğiz, kızım."

"Bana ne yapacaksın?" Sesi alçak ve seksi, tam da sevdiğim gibi.

"Ne istersem onu. Bana bir iyilik daha borçlusun, karıcığım. Bunu saklıyordum."

"Tamam, o zaman ben tamamen seninim."

Yüzünü avuçlarım ve o da elime yaslanır. Küçük yüzü bana sevimli bir orman yarattığını hatırlatır. Neredeyse bir evcil hayvan gibi. İstedğim her şeyi yapacak ve arzuladığım her şeyi yerine getirecek, güzel bir kadın şeklindeki çok egzotik bir evcil hayvan. Gerçekten istese de istemese de.

Yine de, benim gibi, o da benim istediğimi istiyor ve istediğimi yapacakmış gibi hissediyorum, çünkü bir gün bu anların sona ereceği zaman gelecek. Aramızdaki bu anlar, birbirimize karşı hissettiğimiz doyumsuz ihtiyaçla daha da güçleniyor.

O dikleştiğinde dudaklarını öpüyorum ve vücudunu göğsüme bastırırken göğüslerini okşuyorum.

Bacaklarına doğru inip bacaklarını ayırıyorum, böylece güzel, pembe amını görebiliyorum.

Yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum ve oradaki pürüzsüz cildi ısıtıyorum, bu da onu inlemeye başlıyor. Ama gerçek inlemeler, amını yalamaya başladığımda, tek yapabileceği benim ona verdiğimi kabul etmek olduğunda geliyor.

Beni yalarken her zamanki gibi bana uzanamıyor ve dengede kalmak için ellerini uzatamıyor.

"Aman Tanrım, Cillian. Bu çok fazla."

"Hayır, bu sana daha fazlasını vermem gerektiği anlamına geliyor."

Öyle yapıyorum ve Chloe, zevk dolu inlemelerin güzel bir senfonisiyle yatağa geri düşüyor, çarşafı ve amını yalayan dilime karşı kıvranıyor.

Vücudunu yukarı doğru kıvrıyor ve ben de dilimi daha derine sokmak için mükemmel bir açığı yakalıyorum. Sonra dilimin ucuyla klitorisini okşuyorum, bu benim sihirli hareketim, her seferinde onda işe yarıyor. Bu sefer de ona yüzlerce kez yaptığımdan farklı değil, o da başını geriye atıp adımı haykırıyor.

Ama bu sefer daha fazla zevk aldığını biliyorum çünkü bunu görebiliyorum.

Takıntılı bir deli gibi, hayatımın en önemli sınavına hazırlanır gibi vücudunu ezberledim. Onun her santimini biliyorum. Neyi sevdiğini ve en iyi orgazmı yaşaması için hangi özel yerlerine dokunmam gerektiğini biliyorum.

Artık onu istediğim yerde tuttuğuma göre, benim karanlık zevklerimi keşfetmesi için başka bir oyun oynama zamanı geldi.

Benim kucagımda titrerken, onu kaldırıp dizlerinin üzerine oturtuyorum. Daha iyi dengede durabilmesi için ellerini yerleştiriyorum ve o da başını bana doğru çeviriyor.

"Sanırım düşeceğim." Gülümsemesini zorlukla bastırıyor.

"Merak etme. Düşersen, üstüme düşmeni sağlarım. Sonra beni sikebilirsin."

Küçük ağzı açılıyor ve onu kirli sözlerimle şok ettiğimde olduğu gibi gözlerinin büyüdüğünü hayal edebiliyorum. Bu iyi kızı yoldan çıkardığımı ve benimle birlikte olmak için onu karanlık tarafa çektiğimi hissediyorum.

"Hazır mısın, kızım?"

"Evet."

Benim için her zaman evet. Onun muhteşem dudaklarından hayır kelimesinin nasıl çıktığını bile hatırlamıyorum.

Onu yirmi dakika bana borçlu bırakarak yendiğimde de evet dedi.

Onu ilk kez sikmek istediğimde de evet dedi.

Beni tanıdığından beri iki haftadan az bir süre geçmişti ki evlenmek için evet dedi.

Ve bu gece onu bağlamama da evet

dedi. Ama daha fazlası var.

Onun beni bekleyen dolgun kalçalarını görünce, boxerımı çıkarıp arkasına yatıyorum.

Sikim zaten onun içine girmek için can atıyor, bu yüzden onun sıcak, ıslak amına girdiğimde kontrolümü kaybedeceğimi biliyorum. Ve aynen öyle oluyor.

Onun duvarlarının beni sardığını hissetmek ve çıgllıklarını duymak hareketlerimi hızlandırıyor ve onun içine boşalıyorum, onu spermimle dolduruyorum.

O da boşalır, yatağa yığılır ve bana kıcını daha fazla gösterir.

O bizim işimizin bittiğini düşünüyor ama ben henüz

bitirmedim. "Daha bitmedi, kızım."

Nefes nefese, sesimin geldiği yöne doğru yüzünü çeviriyor. "Daha mı?"

"Daha. Daha mı istiyorsun?"

"Evet. Daha fazlasını istiyorum."

Sıkı kık deliğine bastırıyorum ve o nefesini tutuyor.

"Peki ya burası?" Kulağına yaklaşıp kabuğunu yalıyorum, sonra güzel kıcına dönüp onu yalıyorum. "Burada bakire misin, kızım?"

"Evet."

Hayır diyeceğini bekliyordum, bu yüzden vücudunda benim için bir yer olduğunu onayladığını duyunca neredeyse şampanyayı açmak istedim.

"Bunu da bana verir misin, kızım?"

"Oh..."

Hayır diyecek mi diye merak ederek bekledim. "Acıtacak mı?"

"Birazcık, sonra sana hayal bile edemeyeceğin bir zevk yaşatacağım." "O zaman evet. Sana vereceğim."

Bir kez daha evet, ve sanki az önce onun içine boşalmamışım gibi tekrar sertleşiyorum

"Teşekkür ederim, bebeğim." Yere bıraktığım kayganlaştırıcı şişesini alıp küçük deliğine sürüyorum.

O irkildi, ama nefesinde hafif bir zevk sesi duyuyorum. Bu ses, onun bana dokunması kadar tatmin edici.

Yeterince kayganlaştırıcı sürdüğümde, sikimi onun girişine hizalayıp içeri itiyorum.

İlk başta geçidi beni almak için açılır, sonra sıkılığının beni sıktığını hissedirim.

Chloe derin bir nefes alır ve nefes nefese kalır. "Tanrım, bu çok... fazla."

"Güven bana, hoşuna gidecek."

Penisimi içeri ve dışarı kaydırarak onu açıp beni alacak şekilde genişletiyorum. Bunu yaptığımda daha derine kayıyorum ve lanet olsun, o kadar iyi hissettiriyor ki yine aklımı kaçırıyorum.

Onun ecstasy çılgılığı bana onun da benimle birlikte olduğunu söylüyor. "İyi hissediyor musun, kızım?"

"Evet. Aman Tanrım."

Bu, onu sikmeden önce ihtiyacım olan tek onay.

Bütün vücudum onunla birleşerek canlanıyor. Her vuruşumda, onun her santimini ele geçirmek için daha da derine giriyormuşum gibi hissediyorum. Görebildiğim kısımları ve göremediğim kısımları. Hepsini istiyorum.

Tekrar boşalmam çok uzun sürmez. Bu sefer daha sert boşalıyorum, onu doldurur ve her iki deliğine de spermimi bırakırım.

Yatağa yığıldım, onun üzerine eğildim, aynı cinsel yorgunluğu paylaşarak.

Ondan çıkıp göz bağıını ve bileklerindeki eşarbı çözüyorum.
İlk yaptığı şey yüzümü avuçlayıp beni öpmek, sonra yatağa geri
düşüyoruz.

Onu daha sert öpüyorum, az önce yaptığımız şeyi tekrarlamaya
hazırlanıyorum.

Dışarıda yağmur yağıyor.

Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki, sahile bile çıkamıyoruz. Chloe ve ben
salonda akşam yemeği yiyoruz. Japon katsu köri tavuğu ve yapışkan pirinçten
oluşan bir yemek, bu yüzden en büyük kemerin yanında yerde oturup yağmurun
yağışını izliyoruz.

Fırtınanın tek artısı, Saint Tropez'deki konaklamamıza bir gün daha eklemiş
olmam.

Türbölans ve muhtemel tehlikeli hava koşullarında uçmaktan kurtulmak
için pilotumla pazartesi akşamı uçmak üzere anlaştım. Böylece ertesi gün sabah
New York'a döneceğiz.

Chloe ve ben, gerçek dünyaya dönmeden önce jetlag'ı atlatmak için günü
birlikte geçirebiliriz. Bunu pek istemiyorum.

Burada olduğum süre boyunca onu tam olarak geride bırakmadım. Olan
bitenlerden haberdar olmak için adamlara beni kontrol etmelerini söyledim. Ki
olan biten hiçbir şey yok.

Her şey birkaç hafta öncekiyle tamamen aynı. Hala New Jersey'deki oteli
takip ediyoruz, hala Harlan'ı arıyoruz, hala Lance'i arıyoruz. Ve görünüşe göre
Jaxon, sevkiyatının ikinci kısmını geri alamayacak.

Bence, sevkiyatın bir kısmını bile alabilmemiz bir mucizeydi. Ve bu Virgo
sayesinde oldu. Geri kalanını bulamaması, Lance'in bizim onları nasıl
bulduğumuzu fark edip sevkiyatın geri kalanındaki takip mekanizmasını devre
dışı bıraktığı anlamına geliyor.

"Hey, yine dalmışsın." Chloe bana bir kadeh şarap uzattı. Ben de aldım. O
da kendi şarabını içti, sonra bana gülümsedi.

"Aklında ne var?" diye soruyor. Zaman zaman bana neler olup bittiğini
sormaya çalışıyor. Ona söylemeyeceğim. Babamın bana her zaman öğrettiği bir
şey, kadınları ve çocukları işlerden uzak tutmaktı.

annemi, Olivia'yı ve beni karanlıkta bırakmak istediği için değildi. Bizi endişelendirmek istemediği içindi.

Mafya ailesi olmak zaten yeterince zor, bir de sürekli hayatın için endişelenmek zor.

"Yağmur hakkında düşünüyorum." Ona gülümsüyorum.

Yalan söylediğimi biliyor ama gülümsemeyle bana ayak uyduruyor. "Ben de yağmuru düşünüyorum."

"Yemekleri beğendin mi?"

"Bu, güneşi sevip sevmediğimi sormak gibi bir şey." Gülüyor. "Yemekler harika. Her gün farklı bir yemek favorim oluyor. Bu benim yeni favorim." Neredeyse bitmiş olan kasesini kaldırıyor. Benimki beş dakika içinde bitirdim, o ise tadını çıkardı.

"Beğendiğine sevindim."

"Bayıldım, burayı da çok sevdim. İnsanların tatile gittiklerinde eve dönmek istemediklerini söylediğini hep duymuşumdur, ama şimdiye kadar bunu hiç yaşamamıştım."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Annem olmasaydı, burada kalabilirdim."

"İstersen kalabiliriz. Anneni buraya getirebiliriz. Roxanne istediği zaman ziyarete gelebilir. O ve Adrian yakın görünüyorlar, bu yüzden Adrian onun uzun süre uzak kalmasını istemez diye düşünüyorum."

Chloe, sanki paraşütle aydan inmişim gibi bana bakıyor. "Ciddi misin?"

"Tabii ki, eğer bu seni mutlu edecekse."

"Sen sadece..."

Omzumu omzuna sürttüm. "Ne yapıyorum?"

"İnanılmaz. Ama en iyi şekilde." "Bunu duymak güzel."

Yemeğinin sonunu bitirir ve boş kasesini benimkinin yanına koyar.

Sonra bana dönük olacak şekilde oturur.

"Seninle bu güzel ülkeye kaçmak isterdim, ama bu biraz erken olabilir. Ayrıca, Hamptons'ta muhteşem bir evin yok mu?"

"Var, ama yine de kendimi bir nevi göçebe gibi hissediyorum." "Gerçekten mi?"

"Garip olduğunu biliyorum. Benim için ev, sadece yaşadığım yer, yani her yer olabilir. Ya sen?"

"Belki benim için de aynıdır. Henüz bu konuyu düşünmedim."

"Döndüğümüzde benim evimde yaşamaktan hoşlanacağını umuyorum."

Kıkırdar. Bu en güzel sestir. "Tabii ki keyif alacağım."

Taşınacak çok eşyası yoktu, ben de düğünden bir hafta önce eşyalarını getirdim.

Hastane ile restoran arasında gidip geldiği için, benim evimde, *bizim evimizde* neredeyse hiç vakit geçiremedik.

Annesi iki hafta daha hastanede kalacak, ama sonra Chloe onunla eski evinde vakit geçirmek isteyecektir herhalde.

"Bundan sonra New York'a dönmek zor olacak."

"Peki, bunu biraz kolaylaştıracak bir şeyim olabilir." Ona başka bir hediyem daha var. Bu geceye kadar bekleyip ona verecektim ama şimdi versem de olur.

"Bana ne getirdin?" Gözleri heyecanla parıltıyor.

"Düğün hediyem." Cebime uzanıp bir kapı anahtarı çıkarıyorum. Üzerinde küçük pembe bir fiyonk vardı.

"Anahtar mı? Teşekkürler. Neyi açıyor?"

"Tahmin etmek ister misin?"

"Hayır." Gülmeye başlar. "O oyunda çok kötüyüm."

"Tamam. O zaman sana söyleyeyim. Bu, sana ait stüdyonun anahtarı."

Derin bir nefes aldı ve yüzü soldu. "Ne? Sen..."

"Binanın sahibi Bay Corbin, bana satmaktan çok memnun oldu. Bunun bir düğün hediyesi olduğunu söylediğimde, muhasebe firmasının kiraladığı bölümü de ekledi. Tesadüfen, firmanın sahibi Yeni Zelanda'ya taşınıyor, bu yüzden tüm bina senin."

Ayağa kalkar ve bana inanamayan gözlerle bakar. "Cillian, bu çok fazla. Benim için bunu yapamazsın."

Onun yanına gidip, minyon vücudunun üzerinde yükseliyorum. "New York'a döndüğünde yapmak istediğin şey buydu, değil mi? Her şeyden önce."

Yanağıma dokunup başını salladı. "Evet. Tek istediğim buydu." "O zaman bu çok fazla değil."

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum." "Sadece mutlu ol."

Kollarını bana dolayarak beni kucaklar, sonra geri çekilip bana bakar. "Mutluyum."

"O zaman işimi yapmışım."

Kollarımı ona doluyorum ve gözlerinde parıldayan her şeyi okuyorum. Bana söylemek istediği ama söylememesi gerektiğini bildiği her şeyi. Onu okumak kolay, bu yüzden benim de ona aşık olduğunu biliyorum. Seamus'un sözleri aklıma gelip beni rahatsız ediyor. Onları duyalı bir aydan fazla oldu, ama sanki burada duruyormuş gibi bana konuşuyor. Söylediklerinde haklı olabilir, ama onun düşündüğü şekilde değil. Chloe ile evlenmeyi seçmedim çünkü onu bırakmak kolay olurdu. Onu seçmedim çünkü onunla bir geleceğim olamayacağını düşündüğüm için de değildi.

Onu seçtim çünkü onun benim her şeyim olduğunu gördüm ve onu hiç hayatımda olmamaktansa kısa bir süreliğine hayatımda olmasını tercih ettim.

Chloe, zihnimden çıkmaya çalışan kelimeleri söylemediğimde başını göğsüme yaslar.

Seni seviyorum.

O da söylemiyor. İlk önce söylemek zorunda olmamalı. Sorun bende, onda değil.

Çünkü benim *gerçeğim* şu: ölüm beni mahvetti.

Sadece Erika'nın ölümü değil, ailemin ölümü de. Sanırım sorun Erika ile başladı, çünkü o benim ölümle ilk karşılaşmamdı.

Onunla evlenmeyi planlıyordum, sonra hastalandı ve bize geri dönemeyeceği söylendi, ve ölümün benim mücadele edemeyeceğim bir şey olduğunu anladım. O intihar ettiğinde, kendimi suçladığım için acı gerçek beni daha da kötü vurdu.

Ailemin öldüğü kesinleştiğinde de aynı akıl almaz hissi yaşadım.

Ben her zaman kontrolü elinde tutması gereken bir adamım ve sevdiğim insanları kaybetmek, asla geri alamayacağım parçalarımı benden kopardı.

Klanın liderliğini üstlenemeyecek kadar yetersiz kalarak babamı asla utandırmam. Kalbimi kapatmak, bunu yaparken kendimi kaybetmemek için bildiğim tek yol.

Evlilik maddesi olmasaydı, en tehlikeli olduğum bir zamanda Chloe'yi hayatıma asla sokmazdım.

Kim olduğum ve ne olduğum nedeniyle, hayatımda her zaman tehlike olacak, bu yüzden ona ölümün peşimden gelmeyeceğini söz veremem. Ve bu güzel kızla evli kalıp, ondan çocuk sahibi olan, sonra da ölüm onları benden aldığı anda başarısızlığını kabul etmek zorunda kalan bir adam olamam.

Ona verebileceğim tek şey bu. Yani böyle olmak zorunda, bizim
Şimd
i. durumumuz böyle. Benim için ne kadar zor olursa olsun.

Yirmi Altıncı Bölüm

Chloe

Roxanne terasta zıplayarak balkona koşar ve etrafımızdaki muhteşem manzarayı seyretmeye başlar. Cillian'ın evinden çok etkilenmiştir.

O kadar meşguldük ki, buraya gelip evi görmesi için ilk fırsatı şimdi buldu. Arabamdan indiği andan itibaren – ki artık bir arabam var – Noel'de devasa bir oyuncak mağazasına girmiş bir çocuk gibi davranıyor.

Roxanne her zaman Hamptons'da evi olan birini tanımak istemişti ve şimdi tanıyor.

Saint Tropez'e yaptığımız büyümlü geziden sonra, Cillian ve ben son iki haftadır New York'a döndük.

Onunla evlilik hayatına alışmaya, anneme bakmaya ve okulumun hazırlıklarını yapmaya çalışıyorum.

Her şey harika, ama her gün onunla geçireceğim günlerin bir gün azaldığını hatırlatıyor bana.

Şu anda *evimizde* dururken bile hesap yapıp geri sayım yapıyorum. Kafamdaki o küçük, rahatsız edici ses, buranın sadece önümüzdeki beş ay ve iki hafta boyunca bizim evimiz olacağını fısıldıyor. Sonra tekrar sadece onun evi olacak.

Sakin ol Chloe. Artık böyle düşünmeyecektin, hatırla.

Bu düşünceler aklımdan hiç uzaklaşmıyor ama en azından Roxanne için görünüşü korumaya çalışmalıyım. Onun ziyaretini mahvetmek istemiyorum.

Ben, kuzenine altı aylık evlilik anlaşmasının kendisi için gayet uygun olduğunu söyleyen aşık bir kızdım. Sanırım bu kelimeleri bile kullandım —*sorun değil*.

"Aman Tanrım, bir bağış toplama etkinliği düzenleyip tüm komşularını davet etmeliyiz." Rüzgâr saçlarını havalandırırken, saçlarını omuzlarının üzerine atıyor.

Gülüyorum. "Ne için bağış toplama etkinliği, Roxanne?"

"Bilmiyorum. Buradaki zenginler her zaman bir tür sosyal toplantı düzenliyorlar." Rüzgârla birlikte dönerek elbisesinin etekleri bacaklarının etrafında uçuşuyor. "Daha önce yapılmamış, yeni ve orijinal bir şey düşünmeliyiz, mesela alabalıkları veya arıları kurtarmak gibi."

"Alabalıklar ya da arılar mı? Sen delisin."

"Ama orijinal. Yemin ederim, alabalıkları veya arıları kurtarmak için yeterince hayır kurumu yok."

"Belki öyle, ama biz bunu yapmayacağız."

"Bir yolunu bulurum. Belki *Lord Astor* bana yardım eder." Kahkahayı bastı ve ben ona gözlerimi devirdim. "O, benimle birlikte alabalıkları kurtaracak bir adama benziyor."

"Lord Astor'un, teklifine hayırseverlik katılıp katılmasa da sana yardım edeceğinden eminim." Yeni komşum kesinlikle Hugh Hefner havası veriyor. Yaklaşık 86 yaşında ve onu, 20'li yaşlarındaki kadınlarla birlikte, üstü açık arabasında dolaşırken gördüm.

Daha önce, buraya geldiğimizde, bizi görünce gözleri parladı. Tanışmak için yanımıza geldi ve sürekli flört etti.

"Sanırım haklısın. Rüzgar eteğimi kaldırdığında yüzünün halini gördün mü?"

"Evet. Çıplak olsan da fark etmezdi." İkimiz de daha çok güldük.

Roxanne doğrulur ve gözlerinin köşelerinden akan yaşları siler. "En son ne zaman böyle gülmüştük?"

"Yıllar önce. Sanırım bir yaz kampında falan olmuştu."

"Evet." Düşünceli bir şekilde başını sallar. "Sonuncusu, şef hazırladığı turtaya sincap düşüp içine pislediğinde."

"Evet. O olay." Kıkırdayarak gülüyorum. "Güzel günlerdi, değil mi?"

"En iyisi. Ama o günler geri dönmüş gibi görünüyor. Sadece farklı bir şekilde."

"Öyle. Annem eve geldiğinde daha da iyi olacak." "Kesinlikle."

Annemiz önümüzdeki cuma taburcu olacağı için daha mutluyuz. Onu az önce gördük ve yıllar önceki haline dönmüş gibiydi. Dr. Chase önümüzdeki hafta eve gidebileceğini söylediğinde, annem bu haberi duyunca daha da gençleştiğine yemin edebilirim.

Onu evine götürdüğümüzde, üç yıldan sonra ilk kez onu orada göreceğim. Son korkunç tartışmamızı hatırlamak benim için duygusal olacak ama yeni anılar yaratabileceğim için mutluyum.

"Chloe, annem taburcu olduğunda, lütfen tüm zamanını onunla evde geçirme. Sırayla ilgilenebiliriz. Annen bunu anlayacaktır. Zaten sana ve Cillian'a birlikte kaliteli zaman geçirmenizi söyledi."

"Annem konusunda nasıl olduğumu biliyorsun."

"İşte bu yüzden söylüyorum. Chloe, yeni evlendin. Kendi dans okulunu kurmakla meşgulsün, ama daha da önemlisi, kocanla vakit geçirmelisin. Kendine bir bak. İki hafta oldu ama hala ıslıl ıslılsın." Beni baştan aşağı süzdü. "Bu sadece Saint Tropez güneşinin etkisi değil, *Bayan O'Ridian*."

Bu isme alışmamam gerektiğini hissediyorum. "Hayır... sadece güneşin etkisi değil."

"Bunu kabul ettiğine sevindim."

"Kabul ediyorum, ama belli bir tarihten sonra hayatımda olmayacak şeyleri bu kadar önemsemem gerektiğini düşünüyorum."

Roxanne'in omuzları çöküyor. "Oh, Chloe. İyi değilsin, değil mi?" "İyiyim.

Öyle dememeliydim." Kafamı sallayıp

, hafif esintinin saçlarımı uçurmasına izin veriyorum.

Roxanne yanıma yaklaşır ve kısa bir süre omzuma yaslanır. "Konuş benimle. *Muhteşem* kocanla muhteşem bir balayından yeni döndüğünü ve daha mutlu olman gerektiğini söylemek isterdim, ama öyle olmadığını biliyorum."

"Deniyorum, ama... o mükemmel. Ondan daha iyisini nasıl yapabilirim? Ya da daha iyisi, onu nasıl unutabilirim?" Bunu ilk kez, Cillian'a borçlu olduğum on sekiz buçuk dakikayı verdikten sonra düşündüm.

Şu anda o zamandan çok uzaktayız ve daha derin sorunlarımız var.

"Birlikte kalmak istiyor musun?"

"O istemiyorsa hayır, ama tabii ki birlikte kalmak istiyorum."

"Ve evli kalmak mı istiyorsun?"

"Kafamı eğiyorum, aptalca davranıyor muyum diye merak ediyorum. "Bunu istemem delilik mi?"

"Hayır. İstememen delilik olurdu."

"O zaman benim neyim var? Ya da *bizim*? Birlikte olmamızı engelleyecek birlikte kalmamızı engelleyecek bir şey görmüyorum."

Bana şefkatli bir bakış attı. "Onunla bu konuyu konuştun mu?"

"Hayır. Konuşmam gerektiğini düşünmüyorum. Onu tanıyorum. Konuşmak isteseydi, çoktan konuşmuş olurdu. Hala nasıl ayrılacağımızı bile konuşmadık."

"Biliyor musun? Boş ver. Bu seni rahatsız ediyor. Senin yerinde olsam, onunla konuşmanın bir yolunu bulurdum."

"Aramızdaki ilişkiyi bozmak istemiyorum. Bu ilişkiye girerken herhangi bir kural koymadık, bu yüzden her şeyi duruma göre hareket etmeliyim."

"O zaman duruma göre hareket et. Onu daha iyi anlayabilirsen, nerede durduğunu bilirsin. Seni çok seviyor gibi görünüyor. Kimse aksini söyleyemez. Aranız çok iyiye ve sana nasıl bitireceğinize dair ayrıntıları bile vermediyse, bunun bir nedeni vardır. İş dışında bir neden."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Erkekler bazen pislik olabilir ve bahaneler uydurmak için her türlü saçmalığı yapabilir, ama bu öyle bir durum gibi gelmiyor. Bence o seni altı aylık bir ilişkiden daha değerli görüyor."

"Bilmiyorum. Cillian iş modundayken farklı biri oluyor ve ben de bir istisna değilim."

"Bir yolunu bul." İki elimi de tuttu. "Şimdilik kokteyl yapmak istiyorum. Sanırım senin de bir taneye ihtiyacın var."

"Balayımda çok fazla içtim."

"Evet, ama bu iki hafta önceydi ve sen benimle değildin. Gel, Cillian'ın içki dolabını talan edelim. Karayip romu gördüm."

Kilitli olması gereken bir yerde onu nasıl gördüğünü merak etmeden önce, beni oradan uzaklaştırdı.

En azından birkaç saatliğine dikkatimi dağıtır. O gittiğinde düşüncelerim tekrar beni ele geçirir.

Cillian biraz sonra eve geliyor ve beni öptüğü anda, sadece ikimizin olduğu ve zamanın durduğu o balonun içine çekiliyorum.

Sormam gereken soruların olmadığı bir gelecek hakkında soru sormak uygun gelmiyor.

Aynı şey sonraki birkaç gece de olur ve farkına varmadan bir hafta daha geçer. Endişelerimi aklımın bir köşesine itmeye çalışırım ama her zamankinden daha fazla heyecanlanırım.

Onunla birlikte olmak, ateşi körüklemek gibi. Ateş gittikçe güçleniyor ve her şey yanıp kül olduğunda bile, onun bir öpücüğü ateşi yeniden canlandırıyor, tıpkı yükselen bir anka kuşu gibi.

Şimdi yine pazartesi. En azından okulda kendimi meşgul edebildim.

Annemi görmeye gittikten sonra, işe aldığım tasarım ekibiyle orada günümü geçirdim. Bu hafta aynaları taktıracağım. Ayın geri kalanında ise döşeme işleri yapılacak. Eylül ayına kadar okulun açılmaya hazır olmasını umuyorum.

Hayallerimin gerçekleşmesini izleyerek harika bir gün geçiriyorum ama eve geldiğimde Cillian'dan geç saatlere kadar çalışacağını belirten bir mesaj aldığında moralim bozuluyor.

İşin banka ile ilgisi olduğunu sanmıyorum. Saat neredeyse on oldu, bu yüzden başka bir iş olmalı, bu da beni endişelendiriyor çünkü neler olup bittiği hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu da nefret ettiğim başka bir konu.

Restoranda ve annemin hastane odasının dışında her zaman etrafımda korumalar olması, beni yüksek alarmda tutuyor.

En azından mahremiyetimi koruyacak kadar mesafe bırakıyorlar ve ben evdeyken kapıları koruyarak dışarıda kalıyorlar — ön ve arka kapıları.

Aşağıda bekleyip televizyon izlemeye karar veriyorum, böylece uykuya dalmayıp onun eve geldiğini duyabilirim. Ama saat on olur, sonra on bir olur. Ve birdenbire gece yarısı olur.

Ondan hiçbir iz yok.

Telefonumu sürekli kontrol ediyorum ama mesaj yok. Aklımdan türlü türlü şeyler geçiyor ama yanlış bir şey yapmamak için aramıyorum ya da mesaj atmıyorum. Filmlerde olduğu gibi, biri saklanırken gelen bir telefonla kötü adamlar onun yerini öğreniyor.

Yarım saat sonra yukarı çıkmaya karar veriyorum. Yatak odamıza giderken, onun ofisinin kapısının aralık olduğunu fark ediyorum.

Daha önce hiç ofisine girmedim. İçeri girmeyi hiç düşünmedim. Cillian oraya giremeyeceğimi hiç söylemedi, ama oranın yasak bölge olduğunu düşündüm.

Kapının açık kalmasının sebebi, ben dönmeden önce hizmetçimiz Trish'in burada olmasıydı herhalde.

Kapıyı kapatmak için yaklaştığımda, mobilya cilası kokusu burnuma çarptı ve aklıma bir fikir geldi.

Neden içeri girmeyeyim ki?

Bu oda, Cillian'ın benim bilmediğim bazı sırlarını barındırıyor olabilir. Kapı açıksa, benim görebileceğim çok bariz bir şey olacağını sanmıyorum, ama bu bir başlangıç olabilir.

Ne aradığımı bile bilmiyorum.

Ya Seamus ile ilgili bir şeydir? O beni hiç sevmezdi. Cillian'ı altı ay boyunca benimle kalmaya ikna etmiş olabilir mi?

Bu düşünce beni öfkeliyor ve içeri giriyorum.

Otomatik ışıklar yanıyor ve etrafıma bakıyorum. Her şey yerli yerinde ve şüpheli bir şey yok.

Babam bazen her şeyin aşırı temiz görünmesinin yeterince şüpheli olduğunu söylerdi. Bu, göz önünde bir şeyleri saklamanın bir yoludur.

Ama neyin saklandığını nasıl bilebilirim?

Masayı dolaşıp çekmeceleri açtım. Hepsi kırtasiye malzemeleri ve yazıcı için yedek kağıt gibi ilginç olmayan şeyler içeriyordu.

Solumda bir kitaplık, sağımda ise Cillian'ın dışarıda görüşmeyeceği müşterileriyle buluştuğunu hayal ettiğim bir kanepe alanı var.

Hayal gücüm burada çılgınca çalışıyor. Ama hiçbir şey bilmediğinizde böyle olur. Kendi varsayımlarınızı yapar ve kendi sonuçlarınızı havadan çıkarırsınız.

Çok eski bir kitabın yanlış yerleştirildiğini fark edince kitaplığa doğru ilerliyorum. Bütün ofiste tek uygunsuz görünen şey bu.

Elimi kitabın sırtına koyup kaldırmak için uzandım ama şaşırtıcı bir şekilde, bunu yaptığımda rafın bulunduğu tüm duvar kayarak açıldı. Sanki bir casus filmine girmişim gibi.

Beni karşılayan, daha çok kırtasiye dolabı gibi görünen küçük bir oda, ama bir duvarda bir sıra silah ve odanın diğer tarafında eski kutular var.

Hizmetçinin buraya girmediğini anlayabiliyorum, ama eminim burayı biliyor olmalı.

Odaya giriyorum, kapının üzerimde kapanıp beni içeride hapsetmemesini umuyorum.

Hangisi daha kötü olur bilmiyorum, içeride mahsur kalmak mı, yoksa Cillian'ın beni burada kilitli bulması mı?

Burası açıkça olmamam gereken bir yer. İzinsiz girmişim gibi hissediyorum. Çünkü öyle. Yine de devam ediyorum. Merakım beni sağımdaki, "*geçmişten kalma eşyalar*" yazan ilk kutuya götürüyor.

Aradığım şeyi orada bulabilir miyim?

Belki de bu, "görürsen anlarsın" durumudur.

Kutuyu açıyorum ve ilk bulduğum şey bir fotoğraf albümü. Eski görünüyor ve açtığımda içindeki fotoğrafların gerçekten çok eski olduğunu görüyorum. İlk birkaç sayfada Cillian ve Olivia, muhtemelen ebeveynleri olan bir çiftle birlikte. Cillian babasına, Olivia ise annesine tıpatıp benziyor. Ebeveynlerinin klonları gibiler.

Cillian'ın Dante ve Virgo ile birlikte çekilmiş bazı komik fotoğrafları buluyorum. Onları böyle görmek garip. Genç, özgür ve daha az dövme. Bazı fotoğraflarda Virgo ve Dante o kadar genç ki hiç dövmeleri yok.

Kendimi gülümserken buluyorum. Cillian'ın hayatının farklı bir yönünü görmek güzel. Onun paylaşmadığı bir yönünü. Bana ebeveynlerinin öldüğünü söylemek dışında, onlar hakkında hiç konuşmuyor. Olivia ve Seamus ile tanışmamış olsaydım, onun ailesi olmadığını düşünürdüm.

Albümün sonuna geldiğimde, Cillian ve annesinin lise mezuniyetinde birlikte çekilmiş güzel bir fotoğrafını görüyorum.

Kutuda kalan şeyler okul ve üniversiteden eski belgeler gibi görünüyor, bu yüzden albümü kaldırmaya karar veriyorum. Ama onu yerine koyduğum anda plastik kapağın içinden başka bir fotoğraf düşüyor.

Bu fotoğrafta Cillian ve eski sevgilisi var. Aylar önce ofisinde gördüğüm kadının ölen ikizi.

Fotoğrafta Cillian kolunu onun omzuna atmış, kız ise ona yaslanarak gülümsüyor. Bir çift oldukları belli. Bakışlarından anlaşılıyor. Ve Cillian'ın ona bakışından.

Eski sevgilisi güzel bir kadın.

Aylar önce gördüğüm kızla tıpatıp aynı ama bu kızın vücudunda tek bir kötü kemik bile yok gibi görünüyor. Kız kardeşi gibi değil. Onunla konuşmadığım için bunu söylemek adil olmayabilir. Onu tanımıyorum ama o da beni tanımıyordu, yine de bana pislikmişim gibi baktı.

Plastik kapağın altını gözetleyerek başka fotoğraf var mı diye bakmaya çalışıyorum ama bulamıyorum.

"Başka yok. Tek fotoğraf bu," diyor Cillian, sessizliği bozarak.

Sesini duyunca irkildim ve bana yakalandığım için şaşkın ve utanmış bir şekilde ona baktım.

Olamaz.

Kahretsin. Buraya gelmemeliydim.

Yüzündeki ifade ilk başta okunaksızdı, ama içeri girip bana yaklaştığında daha önce hiç görmediğim bir sertliğe dönüştü.

"Çok özür dilerim." Fotoğrafları plastik kılıfına geri koyup albümü kutuya düzgünce yerleştirdim. "Merakımı gidermek istemedim."

"Diğer fotoğrafları ailesine verdim. İnsanlar hep bir tanesini saklaman gerektiğini söyler," diye açıklıyor, özrümü kabul etmeden.

"Anılar içindir."

"Evet. Sanırım öyle. İyi ya da kötü." Uzun bir süre bana bakar ve daha fazla açıklamaya devam edeceğini düşünürüm, ama etmez. Kutudan uzaklaşır, sanki onu önemsemiyormuş gibi. "Duş almam lazım, sonra da biraz uyumalıyız."

"Tabii. İyi misin?"

"Evet. Sadece uzun bir gün geçirdim. Hadi."

Kolunu omzuma dolayarak beni dışarı çıkarmak için yönlendiriyor, ama sanki beni kutudan uzaklaştırmak istiyormuş gibi hissediyorum.

O anda aradığım şeyi bulduğumu anlıyorum.

Fotoğraf bana her şeyi anlatmıştı, gerisini ise söylemediği şeylerle

.

Sorun Seamus y a da evlilik anlaşması değil.

.

Cillian benimle olamaz çünkü ben o kişi değilim.

O, kendisine uygun kişiyle çoktan tanıştı ve o artık burada değil. Bu yüzden ben sadece geçici eşi olacağım.

Ve sanırım geçmemem gereken bir sınırı aşarak her şeyi mahvettim. İnsanlar cehaletin mutluluk olduğunu söylerler. Haklılar. Gerçeği bilmeseydim daha iyi olurdu.
gerçeği bilmeseydim daha iyi olurdu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Cillian

Dün gece Chloe cevaplar aramaya çalıştı.

Neden onu sevdiğim halde - ki onu tüm kalbimle seviyorum - onu bırakmaya razı olduğumla ilgili sorularına cevaplar.

Onu o kadar iyi tanıyorum ki, o saatte ofisimi karıştırmasının tek nedeninin bu soru olduğunu hemen anladım. Daha önce karıştırması için bir neden yoktu, ama aramızdaki belirsiz durum gittikçe kötüleşiyor.

Birlikte kaldıkça durumun düzeleceğini sanmıyorum. Sadece daha da zorlaşacağını düşünüyorum.

Cumartesi günü evleneli bir ay olacak. Zaman çok hızlı geçti ve zamanın benimle dalga geçmeye devam edip daha da hızlanacağı hissine kapılıyorum. Bir bakmışım altı ay geçmiş ve ilişkimiz bitmiş olacak.

Bu senaryoyu kendi kendime yaşıyorum, Chloe ile konuşmak istemiyorum, düşünmek bile istemiyorum.

Daha önce onu yalnız bırakmaya çalıştığımda, başaramadım. Onun takipçisi oldum, sonra kocası oldum.

Şimdi ise onu nasıl bırakacağım sorusuna daha da takılıp kaldım.

Dün gece, yukarı çıktığım anda onun ofiste olduğunu biliyordum, ama gizli odayı nasıl açacağını bulmuş olmasına hayran kaldım.

O Erika ve benim fotoğrafımızı bulmadan önce kapıya varmışım. Fotoğrafi bulunduğunda, yüzündeki umutsuz ifadeden, durumumuzun benim kabul etmek istediğimden daha fazla onu rahatsız ettiğini anladım.

Resmi açıklamak ve kendimi ifade etmek için doğru kelimeleri bulmaya çalıştım, ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Bu yüzden korkakça bir yol seçtim ve denemedim bile.

Erika ve benim fotoğrafımızı inceledikten sonra ne düşündüğünü anladığımda bile denemedim. Aşık göründüğümü. Öyleydim. Ama o zamandı ve Erika'ya olan aşkım Chloe'ye olan duygularımdan farklıydı.

Daha fazla ya da daha az değildi. Sadece farklıydı.

Bununla birlikte, en büyük farkın ne olduğunu sorsalardı, karımın ruh ikizim olduğunu söyleyebilirdim.

Daha önce ruhumla sevmemiştim. Ona verdiğim şey bu. Ve bu da her şeyi çok daha zor hale getiriyor.

Dün yaşadığım berbat gün de yardımcı olmadı ve ölümle bir kez daha burun buruna geldiğim için onun güvenliği için daha fazla endişelenmeme neden oldu.

Jaxon ve ben Bronx'taki bir barda bir ipucunu araştırmaya gittik ve sonunda kavgaya karıştık. Harlan önceki gün orada bazı kartel üyeleriyle görülmüştü ve gözcüm olan barmen, adamların geri döndüğünü haber vermek için beni aradı.

Jaxon ve ben zamanında oraya vardık ama adamlar bizi gördükleri anda bize ateş etmeye başladılar. Şimdi öldüler ama ben kıl payı kurtuldum.

O orospu çocukları yüzünden izler soğudu. Her şey gibi

Şu anda bankadayım ama daha sonra sokaklara çıkıp, cevap bulmaya çalışmak için sürekli bir döngü içinde çalışacağım.

Dün geceki olaydan dolayı Chloe ile öğle yemeğinde buluşmak istedim ama bugünkü programımdan dolayı bir saat bile olsa dışarı çıkabileceğimden emin değilim.

Bu gece bir Creed toplantısı da var. Dante, adamlarla yeniden strateji belirlemek için konuşmak istiyor, bu da bizim acilen yapmamız gereken bir şey.

Lance çok uzun süredir bizimle uğraşıyor ve artık farklı bir şey yapmamız gerekiyor. Eğer bir şeyler değiştirmezsek, başsız tavuklar gibi daireler çizip dururuz.

Kimsenin yardımına ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum, ama o pisliğin bizi alt etmesinin sebebi muhtemelen Creed düşmanlarının yardımıdır.

Ofisime giden koridora saptım ve ofisimin kapısının önündeki kanepede oturan Jessica'yı gördüğümde keşke saptığım için pişman oldum.

Siktir. Yağmur yağdığında, sanki benim üzerime yağıyor gibi.

O neden burada?

Onun beni görmeye gelmesi için hiçbir neden yok, ama beni gördüğünde bana gülümsemesi, *bunun* bir nedeni olduğunu gösteriyor. Şüphesiz hoşuma gitmeyecek bir neden.

"Ne istiyorsun?" Kibar davranmaya bile zahmet etmiyorum.

"Tebrik etmem gerektiğini duydum." Ayağa kalkıyor ve ben kapıyı açıp içeri girdiğimde beni takip ediyor.

"Bir kart gönderebilirdin ya da hiç zahmet etmezdin. Her iki durumda da umurumda olmazdı." Masamın arkasına geçiyorum.

"Bu seçeneklerin ikisi de bana göre değil. Cillian, evleneceğim adam için 'düğün günün kutlu olsun' kartı alacağımı düşünebiliyor musun?"

"Cidden, senden daha fazla kendini kandıran birini tanımadım." Bunu ona söylemekte hiçbir sakınca görmüyorum. Bazen onun kendini kandırdığının farkında olduğuna bile inanıyorum, ama onu o yapan da bu.

"Ne istersen düşün." Elini sallayarak ve güzellik kraliçesi gülümsemesiyle beni başından savar.

"Ne istiyorsun sen, Jessica?"

"Görünüşe göre ailem senin için oldukça önemli hale geldi." "Bu benim için yeni bir haber. Nasıl oldu bu?"

"Kardeşim, en büyük yatırımcının kızıyla nişanlandı. Gallagher'lar."

Kahretsin. Bunu bilmiyordum. "Bu nereye varacak?"

"Senin eş seçimin onları memnun etmedi. Özellikle de benim ailemin bir hedge fon şirketi sahibi olmasına rağmen *beni* seçmemiş olman onları çok üzdü. Bu yüzden yatırımlarını geri çekmeyi düşünüyorlar."

"Seni sinsî kaltak." Ona başımı sallıyorum. Bu kadın her zaman istediğini elde etmenin bir yolunu bulan türden biri, ama beni pençelerine dolamayacak.

"Bana hak vermelisin. Hadi ama, klanın reisiyle evlenme fırsatını nasıl kaçırabilirdim ki?"

"Fark etmediysen, ben zaten evliyim." Yüzüğümü işaret ettim.

"Ama altı aylık madde meselesi var. Ben olsam, *küçük dansçıyı* kovar ve Gallagher'larla olan değerli ilişkinizi korumak istiyorsanız beni bir sonraki seçeneğiniz olarak değerlendirirdim.

"Chloe'nin dansçı olduğunu biliyor, yani beni izliyor.

Chloe'nin dansçı olduğunu biliyor, yani beni izliyor.

Altı aylık maddeyi de biliyor. Altı ay sonra evliliğimi bitireceğimi sadece bana en yakın kişiler biliyordu. Hiçbiri bu bilgiyi ifşa etmezdi, yani Jessica'nın bunu söylemesi bir tehdit. Benim, onun üstüm için bir tehdit.

"Çık dışarı." Kapıyı işaret ediyorum. "Senden haber bekliyorum."

"Defol. Siktir git." Daha sert konuşuyorum, sesimi yükseltmiyorum ama mesajı alması için biraz daha yüksek sesle konuşuyorum.

Bana küstahça gülümsedi, sonra kalçalarını sallayarak kapıdan çıktı.

Siktir. Bu nasıl oldu? Lanet olası Gallagherlar. Ben onların lideriyim.

Nasıl bana böyle meydan okurlar?

Ne yapmaya çalıştıklarını biliyorum. Klanın liderliğini ele geçirmek istedikleri için bana bunu yaptılar.

İşlerimiz benim liderliğimin kontrolü dışında. Yani Gallagherlar isterlerse yatırımlarını çekmekte özgürler. Bu sadece vicdansızlık olarak görülüyor.

Ama asıl *vicdansız* olan, beni Jessica ile evlenmeye zorlayabileceklerini düşünmeleri.

Başımda bir sürü sorun var ama daha fazla sorun çıkmadan bununla ilgilenmem gerekiyor.

Hemen Seamus'a bir mesaj atarak ona neler olduğunu ve yarın sabah ilk iş olarak bu konuyu görüşmemiz gerektiğini bildiriyorum.

Telefonumu cebime geri koymak üzereyim ki, telefon çalmaya başlar.

Arayan Jaxon.

"Selam." Aramayı cevaplıyorum.

"Cillian. Harlan'ı bulduk." Sesi boş ve uzak geliyor. "Nerede?"

"Ölmüş. Öldürülmüş. Onu otel odasının zemininde bulduk. Yaklaşık bir saat önce olmuş. Lance yaptı, Cillian."

"Tanrım. Ne oluyor lan?" *Kahretsin.* Bu, ihtiyacım olan son şeydi.

Lance Harlan'ı mı öldürdü? Ama neden? "Lance olduğunu nereden biliyorsun?"

"Harlan'ın cesedinin üzerine sana hitaben yazılmış gülen yüzlü bir not bırakmış. Cillian, notta ayrıca şöyle yazıyordu: *Biri gitti, daha çok var, sonra İrlandalı kralın peşine düşeceğim.*"

Daha önce hiç yaşamadığım bir dehşet hissi vücudumu kapladı.

Biri gitti, daha çok var, sonra İrlandalı kralın peşine düşeceğim.

Siktir. İrlanda kralı tabii ki benim ama bu kısım beni endişelendirmiyor. Mesajın ilk kısmında kapıdan geçip ailemi korumakla ilgili olmayan tüm planlarımı bir kenara bırakmam gerekiyor.

O orospu çocuğu, sevdiğim herkesi öldürmeye geleceğini söylüyor. Tıpkı ailemi öldürdüğü gibi.

"Jaxon, Virgo'yu ara ve Olivia ile Seamus'u güvenli eve götürmesini söyle. Creed'in infazcılarını Chloe'nin restoranına ve hastaneye gönder, annesini korusunlar. Karımı kontrol etmem lazım."

"Tamam. Bana bırak. Seni haberdar ederim."

Telefonu kapatıp koşmaya başladım, panik beni ileriye itiyordu.

Chloe'yi aramaya çalıştım ama telefonu doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Öğlene kadar evde olması gerekiyordu.

Arabama ulaştığımda, baş korumam Liam'ı arıyorum. Onu en iyi adamlarımla birlikte eve göndermiştim.

İlk çalışmada cevap verdi. "Merhaba patron."

"Liam, karım nerede?"

"Şehre, dans stüdyosuna gitti. Gavin ve Ben orada nöbet tutuyorlar."

"Onlara kırmızı alarm verdiğimizizi söyle ve diğer adamları da oraya gönder."

"Anlaşıldı."

Telefonu kapatıp yola çıkarım. Stüdyoya çok uzak değilim. Trafik çok kötü değilse on dakikada orada olabilirim, ama sorun çıkarsa diye adamlarımla hazır olması lazım. Harlan bir saat önce öldürüldüyse, Lance kesinlikle hâlâ kaçıyor demektir.

Deli gibi sürüyorum, kırmızı ışıkları geçiyorum ve birkaç kez neredeyse yoldan çıkıyordum. Bir dakika içinde birkaç kanunu çiğnemiş olduğumdan eminim.

On dakikadan az bir sürede stüdyoya varıyorum ve merdivenleri koşarak çıkıyorum. Büyük salonda Chloe'yi görünce o kadar mutlu oluyorum ki, neredeyse ağlayacağım.

Siyah tayt giymiş, uzak köşedeki bale barında esneme hareketleri yapıyor.

Telefonundan piyano müziği çalıyor. Sanırım ona ulaşamadım çünkü telefonunu

rahatsız etmeyin veya uçak moduna ayarlamış olabilir.

Stüdyoya koşarak giriyorum ve o beni görüyor. Dikleşiyor ve bana doğru geliyor.

"Cillian."

"Bebeğim." Onu kollarımın arasına alıp yaralanmadığından emin olmak için kontrol ediyorum.

"Ne oldu?" Güzel gözleri panik içinde benimkileri arıyor. "İyi misin?" Hala onu kontrol ediyorum.

"İyiyim."

"Evde olacağını sanıyordum."

"Dans etmem gerekiyordu." Ses tonundan, dün gece olanlar yüzünden hala bana kızgın olduğunu anlayabiliyorum. "Ne oluyor?"

"Harlan öldü."

Nefesini tuttu. "Ne?"

"Seni eve götürmem gerek."

"Ama çok işim var, ben..."

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, onu hissetmek istiyorum çünkü onu yüzyıllardır görmemiş gibi özlüyorum ve onun tehlikede olabileceğini düşündüğümde, bu beni öldürüyor. Bu tek düşünce beni kelimenin tam anlamıyla mahvetti.

Dün gece onu öpemediğim için, duştan çıktığımda uyuyordu ve bu sabah da öpemedim çünkü çıktığımda uyuyordu. Her iki durumda da onu uyandırmak istemedim. Onun uyumasını istediğim için değil, kendime kurduğum tuzağa hala kapılmış olduğum için.

Şimdi onu sanki ilk ve son kez öpüyormuşum gibi öpüyorum. Yapabileceğimi hissedene kadar durmuyorum, sonra onu kendime yakın tutuyorum. "Lütfen benimle eve gel. Güvende olduğundan emin olmam lazım."

Yavaşça başını sallıyor. "Tamam. Ama lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?" "Anlatacağım."

Elini tutuyorum, telefonunu ve çantalarını alıyorum ve onu götürüyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Chloe

Sinirlerim yanıyor ve her an patlayacakmış gibi hissediyorum.

Cillian ve ben eve döndük. Oturma odasındaki kanepede yan yana oturuyoruz.

Odayı kaplayan gerginlik o kadar güçlü ki, vücudum gergin ve ağırlaşmış gibi hissediyorum.

Cillian bana Harlan'a ne olduğunu ve aldığı mesajı anlattı. Ayrıca hastane ve restorandaki güvenlik görevlilerinin sayısını iki katına çıkardığını, bu yüzden ailemin güvende olacağını söyledi.

Diğer her şeyi konuşmak için eve varana kadar beklemek istedi.

Tehdit yeterince kötüydü ve kendimi ip üzerinde yürüyormuş gibi hissettirdi, ama bana söyleyeceği şeyin çok daha kötü olduğunu biliyorum.

"*Morgulis septum stasis*," diye başladı Cillian. Bu kelimeler sanki bir tür büyülü sözler gibi geliyordu.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Tehlikede olduğun anlamına geliyor. Creed tarafından uydurulmuş gizli bir dil. Bana bir şey olursa, Seamus, Dante, Virgo, Jaxon gibi adamlardan herhangi birini bul ve bu kelimeleri söyle."

"Cillian, beni çok korkutuyorsun. Bana ne olduğunu söyle

"

"Sözleri söyle Chloe. Hatırlayacağını bilmek için onları söylediğini duymam lazım. *Morgulis septum stasis*."

"*Morgulis septum stasis*." Doğru söyleyip söylemediğimi bile bilmiyorum ama deniyorum ve o başını salladığında rahatlıyorum.

"Güzel. Bu sözleri söylediğin herkes, sana ve ailene yardım etmek ve sizi korumak için kan yeminiyle bağlıdır." Elimi nazıkçe sıktı, sonra elini başına koydu ve bir an durakladıktan sonra bana baktı. "Bütün bunlar, annemle babamın öldürülmesiyle başladı."

Ailesinden bahsedince, neden benimle burada konuşmak için beklemek istediğini anladım. "Ailen mi?"

"Evet."

"Harlan'la olanlar bile mi?"

"Harlan beni alt etmek için kullanılan bir piyondur."

Cillian, ailesine ne olduğunu anlatmaya devam ediyor.

Cillian yokken Lance'in evine saldırdığını anlatıyor. Oradaki tüm personel katledilmiş. Babasının nasıl vurulup parçalandığını anlatıyor ve annesi ile Olivia kaçmayı başarmış olsalar da onların da izlerinin sürüldüğünü söylüyor. Sonra annesi de babasıyla aynı kaderi paylaşmış.

Olivia ise kaçmaya çalışırken bir araba kazası geçirir ve hafızasını kaybeder. Kim olduğunu ve diğerlerini tanımaz ve iki yıldan fazla bir süre kimse onu bulamaz.

Cillian bana olanları anlatmayı bitirdiğinde, geçmişin onu nasıl mahvettiğini tam olarak anlıyorum. Ve çok acı verici olduğu için ebeveynlerinden bahsetmediğini. Şimdi bunu çok daha iyi anlıyorum.

Ben babamı kaybettim ve bu çok acı vericiydi, ama onun ebeveynleri katledilmişti.

Sevdiklerini bu şekilde kaybeden kimseyi tanımıyorum.

Cillian sonra bana Lance Polinsky'den bahseder. Kimsenin görmediği, yüzü bilinmeyen adam. Arka planda çok tehlikeli birinin olduğunu hissediyordum. Haklıydım.

Cillian, annem ve Harlan'ın aldatma, yalan ve yolsuzluktan oluşan karmaşık ağa nasıl karıştıklarını anlatarak hikayeyi tamamlar.

Harlan, Lance ile birlikte çalışıyordu. Sonra Lance dönüp Harlan'ı öldürdü. Neden şimdi sorusu zihnimin duvarlarını yıpratıyor.

Annem cuma günü hastaneden çıkıyor. Harlan'ın bunu öğrenip eve gideceğinden endişeleniyordu. Artık endişelenmesine gerek yok, ama ben

onu tanıyorum. Harlan ne kadar korkunç bir adam olsa da, onun öldüğünü duyduğunda bir şeyler hissedecektir. İki yıl boyunca onun kocasıydı.

Cillian, sanki bu konuşma onun hayatının bir kısmını tüketmiş gibi, bitkin bir şekilde iç çekiyor. Öyle olsa bile şaşırmam.

"Ailen için çok üzgünüm." Sesim, sanki yeni uyanmışım gibi kaba geliyor.

"Teşekkür ederim. Bu hikayeyi seninle paylaşmak zorunda kalmayacağımı umuyordum, ama işler kötüye gitti."

Onun söylediklerini ve bunun arkasındaki düşüncüyü anlıyorum, ama bu bana yine geçici olduğumu hatırlatıyor. "Eğer bir şey seni incitiyorsa, bunu bilmek istiyorum. Seninle ne kadar süre birlikte olursam olayım, bunu bilmeliyim."

Elini uzatıp yüzümü avuçladı ve başını salladı. "Haklısın. Demek istediğim o değildi.

"Beni karanlıkta bırakmanı istemiyorum."

"Seni incitmek istemiyorum." Sanki dün geceyi kastediyormuş gibi konuşuyor.

O zaman da incindiğimi biliyor olmalıydı. O hissi ya da o kötü ruh halini bir türlü atamadım. Aynı kötü ruh hali şimdi de kafamı karıştırıyor ve onun beni koruduğunu, çünkü bana karşı sorumlu hissettiği için yaptığını düşünmeme neden oluyor. Beni sevdiği için değil.

Sonra gözlerine bakıyorum ve aşk görüyorum. Kafam karışık ve durum karmaşık.

"Şimdi ne olacak?" Konuyu duygularımdan daha acil meselelere çevirmek daha iyi.

"Güvenliği iki katına çıkaracağım ama ekstra dikkatli olmamız gerekiyor. Lance'in Harlan'ı neden öldürdüğünü bilmiyorum, belki de son kullanma tarihi geçmiş olduğu için. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Harlan'ın bu kadar uzun süre dayanması bir mucize."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Çok şey biliyordu ve çok şey görmüştü. Lance gibi adamlar, Harlan gibi insanları sadece sınırlı bir süre kullanır. Harlan'ı önce bulup Lance'i teşhis etmesini umuyordum."

"Peki ya sen? Sen güvende değilsin."

Elini benimkinin üzerine koydu ve ben evlilik yüzüklerimize baktım. "Benim için endişelenme."

"Tabii ki senin için endişeleniyorum. Nasıl endişelenmem *ki*? Sen İrlanda kralısın. Değil mi?"

"Bu benim hayatım, Chloe. Tehlike. Burası canavarların yaşadığı bir yer ve şu anda ben savaştayım. Savaşlarda insanlar ölür ama sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Benim görevim seni korumak."

"O zaman sakın ölmeye cesaret etme." Bir gözyaşı elimden düşer, ardından bir tane daha. Diğerleri düşmeden önce onu kendime doğru çekip sarılırım ve sanki onu da koruyabilirmişim gibi ona sarılırım. "Hayatta kal, Cillian."

"Elimden geleni yapacağım." Başımın arkasını avuçlayıp beni kendine yaklaştırıyor.

Onun için olan sevgimin daha da derinleştiği bir başka şefkatli anı paylaşıyoruz.

Saatlerce öylece kalırız, sadece birbirimizi kucaklayarak. Adamları onunla konuşmak için geldiğinde ayrılırız.

Cillian onlarla birlikte bir süreliğine ayrılır, sonra hemen bana geri döner, yanımdan ayrılmak istemiyormuş gibi.

Ertesi gün beni hastaneye kadar eşlik eder. Dün gece annemle telefonda konuştum ve ona Harlan'dan bahsettim, ama bugün mümkün olduğunca erken onu görmek istedim çünkü üzüleceğini biliyordum. Üzülmüştür.

Cillian, annemin nasıl olduğunu görmek için kısa bir süre içeri girdi, sonra konuşmamız için bizi yalnız bıraktı.

Annem artık tekerlekli sandalye olmadan hareket edebiliyor, bu yüzden yataktan kalkıp pencereye doğru yürüyor. Ben de ona katılıyorum ve pencere kenarında karşılıklı oturuyoruz.

"Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum." Pencereden dışarıya bakıyor, bahçedeki gölette yüzen ördeklere odaklanıyor. "İki yıl evli kaldık ve başlangıçta her şey yolundaydı. Beni ölüme terk etti. Şimdi o öldü. Ve ben sadece uyuşmuş hissediyorum."

"Bence bu anlaşılabilir bir şey ve sorun değil."

Bana dönüp gözlerimin içine derinlemesine bakar. "Harlan bizi bu tehlikeye attı. Dün gece bunun ciddiyeti beni gerçekten vurdu. Beni, seni ve Roxanne'i bu *tehlikeye* attı ve bizi güvende tutmak için asla yanımızda kalmayacaktı."

"Hayır, kalmayacaktı."

"Onunla evlendiğimde çok büyük bir hata yaptım."

"Hata yapan tek kişi sen değilsin."

Yanağımı okşadı. "Sen gençsin. İnsanlar gençken bazı hatalar yapabilirler. Ben daha akıllı olmalıydım. Ona hayır diyebileceğim pek çok fırsat vardı. Ama demedim. Evlilik bile öyle. Altı aylık bir ilişkiden sonra onunla evlendim. Çoğu insanın biriyle tanıştığında gösterdiği özeni göstermedim. Şimdi bak ne oldu. Korunmamız gerekiyor."

"Lütfen endişelenmemeye çalış, anne. Lütfen. Her şeyin kötü olduğunu biliyorum ama iyileşme sürecinde kendine stres yaratman en son ihtiyacın olan şey. Cuma günü eve gidiyorsun. Buna odaklan."

Annem içini çekip olumlu görünmeye çalışıyor. "Deneyeceğim ama bu kadar çok şey yaşandıktan sonra zor. Tanrıya şükür Cillian var."

"Evet. O olmasaydı ne yapardık bilmiyorum."

"Sana olan sevgisi sayesinde." Yine yanağıma dokunup gülümsedi, sonra babamdan aldığı dostluk bileziğini taktığım bileğime uzandı. "Babanın beni sevdiği gibi seni sevecek birinin olmasını umuyordum ve oldu."

"Anne, birkaç ay sonra evlenmeyeceğiz bile." Onun umutlarını yükseltmek istemiyorum.

"Bu, onun seni sevmediği anlamına gelmez. Bu, ikinizin çözmesi gereken bir ayrıntı."

"Sanırım öyle."

Annem haklı. Ve aptal gibi, Cillian ve benim bunu çözebileceğimizi ummaya cesaret ediyorum.

Ama bunu yapabileceğimizden emin değilim çünkü Cillian en başından beri kararını vermiş durumda.

Neye bulaştığımı biliyordum ve ona aşık olmamalıyım. ona aşık olmamalıyım.

Kendimi durduramadım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Cillian

Chloe dans ediyor, bale yapıyor. Ve muhteşem görünüyor. Sanki büyülü bir rüya gözlerimin önünde canlanıyor.

Onun stüdyosundayız, ama o benim onu izlediğimi bilmiyor. Müziğe ve hareketlerine o kadar dalmış ki, bu gezegende olup olmadığını bile bilmiyorum. Melodi ile birleşmiş gibi görünüyor, o ve müzik tek vücut olmuşlar.

Geçen gün dinlediğimiz Bach'ın aynı parçası odayı baştan sona dolduruyor. Bir müzik sistemi kurdurmuş, böylece telefonunu kullanmasına gerek kalmıyor. Bununla birlikte, Eylül ayında dersleri canlı yayına başladığında bir piyanist tutmayı düşündüğünü söyledi.

Annesini hastanede gördükten sonra stüdyoya gelmek istedi. Onu bıraktım ve birkaç telefon görüşmesi yaparken aşağıda bekledim, sonra onu izlemek için buraya geri dönmeye karar verdim.

Balayımızdan döndüğümüzden beri neredeyse her gün çalışmaya geliyor, bu yüzden mevcut durumun onu rahatsız etmesini istemedim.

Bu duvarların dışında halletmem ve düzeltmem gereken bir sürü sorun var, ama onun dansını izlemek, onun yanında olmak kadar beni rahatlatıyor.

Bir ordum var, ama onu benden başka birinin bakımına bırakmaya kendimi ikna edemiyorum.

Bunu yapmak zorunda kalacağım bir an geleceğini biliyorum, ama biraz daha dayanmak istiyorum. Zihnim keskinleşip daha net düşünebilecek zihinsel enerjiye sahip olana kadar.

Chloe'yi izlemek, onu güvende tutmak için düşmanlarını yok etmek için dünyayı parçalamak isteyen ruhumdaki canavarı evcilleştiriyor.

Onu serbest bırakmak isterdim, ama sorun şu ki, o hale geldiğimde sadece kırmızı görüyorum. Düzgün düşünemiyorum. Yoluma çıkan herkesi öldürüyorum ve tamamen içimdeki vahşinin iradesiyle hareket ediyorum.

Lance'e bunu yapamam. O beni alt etmek için kas gücünü değil, stratejisini kullanıyor.

Dante, Jaxon ve Olivia ile birlikte güvenli eve gitmeyi reddeden Virgo, bu gece geç saatlerde benim evime gelecekler. Şimdiye kadar elde ettiğimiz kanıtları gözden geçirip, sonraki adımlarımızı planlayacağız.

Virgo bana yardım ederken, Olivia Dante'nin evinde karısıyla kalıyor. Çok kızardım, ama güvenlik açısından, onların evinden daha güvenli bir yer olamaz.

Seamus da güvenli eve gitmeyi reddetti. Dün adamlarımı lanetleyip Gallagher'larla uğraştığını duydum.

O da bu akşamki toplantıya geliyor çünkü aktif bir rol oynasa da oynamasa da *tüm* toplantılarımda hazır bulunmak ve *tüm* planlara dahil olmak istiyor.

Bir kez daha, her şey benim kontrolümden çıkmış ve kontrolden çıkmış gibi hissediyorum.

Ama bu, karımın dansını izlemek, beni buradan başka bir yere götürüyor.

Chloe bir kuğu kadar zarif ve vücudunun, tanıdığım çoğu dansçı gibi narin değil, daha atletik görünmesini seviyorum.

Giydikleri siyah kolsuz leotard ve kalçalarını saran yumuşak pembe şifon etek, vücut hatlarını vurgulamaktadır.

Dönüp zıplarkenki hareketleri, onun bu iş için doğduğunu gösteriyor. bunu yapmak için doğduğunu gösteriyor.

Ama onun eskiden yapabildiğinin sadece yüzde kırkını yapabildiğini biliyorum

. Birkaç hafta öncesine göre daha dengeli görünüyor, sanki bir anda yeteneğinin geri kalan yüzde altmışını ortaya çıkarabilirmiş gibi.

Müzik hızlanırken Chloe havada zıplıyor ve sonra müzik yavaşlayıp durana kadar bir dizi pirouette yapıyor ve sanki dolu bir seyirciye performans sergilemiş gibi reverans yapıyor.

O selamlamada birkaç saniye kalır, sanki o hissin tadını çıkarıyormuş gibi.

Başını kaldırıp beni fark edene kadar hareket etmez. Bana, farlara yakalanmış geyik gibi bakarak, dolgun dudaklarını aralar.

Ona gülümserim ve o da elini yanağına götürür. "Orada olduğunu bilmiyordum."

"Senin doğal halini izlemek istedim." Duvardan uzaklaşıp ona doğru yürüdüm.

Kollarımı onun ince beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Elleri göğsüme dayanıyor ve bana küçük bir gülümseme atıyor. Bir an için, haftalar önce hissettiğimiz duyguları yeniden yaşıyoruz ve evrenin bana verdiği bu kısa süreli rahatlamanın tadını çıkarıyorum. "Sen harikasın." Sesim alçak ve saygılı, dansıyla havaya bıraktığı

"Teşekkür ederim. Biraz daha güçlü hissediyorum." "Öyle görünüyorsun."

"Artık acı beni o kadar çabuk etkilemiyor, ama hala var."

"Kendine zarar verme."

Kafasını sallar. "Hayır, yapmayacağım. Derslerim başlamadan önce formuma girmek istiyorum. Tabii ki dans etmeyi de seviyorum. Son iki yıldır pek dans edemedim. Şimdi *burada*, kendi stüdyomda dans edebilmek çok güzel. Senin sayende."

Burnumu onun burnuna sürtüyorum. "Bunu hak ediyorsun Chloe. Ne olursa olsun, her zaman dans edeceğine söz ver bana."

"Söz veriyorum." Gözlerindeki yumuşaklık endişeye dönüşür ve o an bozulur. "Bugün beni bırakmak zorunda mısın?"

"Hayır. Bugün değil. Günün geri kalanında seninle kalacağım."

Bunu duyunca kendini daha iyi hissetmiş gibi görünüyor. "Teşekkürler, Cillian. Annemle Harlan hakkında konuştuktan sonra, hiç olmadığı kadar gergin hissediyorum."

Hastaneden ayrıldığımız anda ruh halinin yine kötüleştiğini görebiliyordum. Sessizleşti ve buraya gelirken neredeyse hiç konuşmadık.

"Düşünmemeye çalış. Her şeyi hallediyorum. Endişelenmeni istemiyorum." "Ama endişeleniyorum."

Çenesini kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Denemelisin, kızım."

"Tamam. Yarım saat daha çalışacağım, sonra eve gidebiliriz."

"Tabii ki."

"Beni izler misin?" "Çok isterim."

Gülümseme gözlerine ve dudaklarına geri döner, sonra uzaklaşır ve bir sonraki parçayı çalmaya başlar. Bir dizi adım atar ve sonra tekrar müziğe uyum sağlar.

Onu sonsuza kadar izleyebilirmişim gibi hissediyorum, sanki o benim ruhumun diğer yarısıymış gibi.

Hayatım, onunla birlikte yaşamak için bana verilmiş gibi geliyor. Bu, kalbimde acı tatlı bir gerçek.

"Bir daha beni güvenli bir eve göndermeye kalkışma." Seamus'un gözleri parlıyor ve bana doğru yürürken yüzü öfkeden kızarıyor.

Oturma odamdaki içki dolabının yanında durmuş, çok ihtiyacım olan Cohiba purosunu içiyorum. Seamus benimle özel olarak konuşmak istediği için, diğerlerinden önce gelmeye karar verdi.

"Ben senin danışmanım," diye devam etti Seamus. "Bir daha bana böyle hakaret etmeye cüret etme."

Ona kaşlarımı çatarak purodan uzun bir nefes çektim. "Seamus, bu hakaret değildi. Güvenli eve gitmen senin güvenliğin için."

"Beni duydun. Danışmanın görevi senin yanında olmak. Her şeyi tek başına yapamazsın. Yapabileceğini düşündüğünü biliyorum, ama yapamazsın. Tehlikeli zamanlar ve bana ihtiyacın var."

"Peki."

"Yeğenim, beni *cezalandırma*. Ben ciddiylim. Ben senin fikirlerini paylaşabileceğin kişiyim. Bu konuda hata yapamazsın. Hata yaparsan, insanlar ölür."

Bu sefer başımı sallıyorum, çünkü haklı. "Anladım, özür dilerim." "Özrün kabul edildi," diye homurdanıyor sert bir sesle. "Chloe nasıl?"

Bu sorunun pek çok cevabı var, ama o, bu durumda nasıl dayandığını soruyor.

"İyi değil."

"Nerede?"

"Yukarıda, kuzeniyle telefonda konuşuyor. Ben burada ona göz kulak oluyorum. Onu güvende tutabileceğime güvendiğim tek kişi benim, ama dışarıda olmam gerektiğini biliyorum."

"Orada olman gerekiyor. Mümkün olduğunca Chloe'nin yanında kal, ama sana sadık, eğitilmiş adamların olduğunu unutma. Onlar hayatları pahasına karını koruyacaklar."

"Biliyorum. Sadece Lance'in bizi sürekli izlediğini hissediyorum."

"Bu, savaş alanında olman için daha da fazla neden, evlat. Sen yanımızda olursan onu yakalama şansımız daha yüksek."

"Yarın orada olacağım." Chloe'yi bırakmak istemiyorum, ama bu karışıklığı çözmem gerekiyor. "Sabah Chloe'yi stüdyoya götüreceğim. Buraya döndüğümüzde, ben de yola çıkacağım."

"Yarın onunla kalacağım. Sen döndüğünde burada olacağım."

"Bu benim için çok önemli. Gallagher'lar ne durumda?"

Seamus hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. "O piçler. Onlar tam anlamıyla arkadan bıçaklayanlar. Onlarla konuştum ve senin onların tehditlerinden memnun olmadığını ve bunun klan kayıtlarına geçeceğini söyledim. Ayrıca, babana böyle bir şey yapmayacakları için onların davranışlarının saygısızlık olduğunu da söyledim."

"Bunu belirttiğin için teşekkür ederim. Onları yatırımcı olarak istemiyorum. Yönetim kuruluna ve diğer yatırımcılara hızlıca bir göz attım. Onlar ve onların etkisiyle ayrılanlar olmasa da idare edebiliriz bence. İrlanda'da bira fabrikamız var, benim de nakliye şirketim var. Kendi başıma bir multi-milyarderiyim."

"O zaman siktirip gitsinler."

Benimle aynı fikirde olmasına o kadar şaşırdım ki, neredeyse puromu düşürüyordum. "Tartışmayacak mısın? Gallagherlar yetmiş yıldır bize yatırım yapıyor. Bu, bankanın ailemize ait olduğu süre kadar uzun bir süre."

"Sana tehditler savurmayı normal bulan kimseye ihtiyacın yok. Büyük ya da küçük. Tabii ki tartışmayacağım. Aslında ben de aynı şeyi önerecektim."

"Beni desteklediğin için teşekkürler, amca."

"Her zaman. Sabah onlarla konuşup taşınma işlemlerini başlatacağım." Yaklaşıp elini omzuma koydu. "İtiraf etmeliyim ki, Chloe'nin yanında kalacağını umduğum için de seni destekliyorum."

"Amca..."

"Hayır, söyleme." Beni durdurmak için boş elini kaldırır. "*Hiçbir şey* söyleme. Nasıl hissettiğini biliyorum. Bana defalarca söyledin, ama bu benim umut etmemi engellemiyor. Ya da sana tavsiyede bulunmamı. Ona nasıl baktığını görüyorum. Onu nasıl koruduğunu görüyorum. Onu nasıl sevdiğini görüyorum. Sevmediğini söyleme bana."

"Onu seviyorum."

"O zaman bu bir başlangıç. Umut her zaman küçük şeylerle başlar ve bunu *bana* itiraf edersen, ben de parmaklarımı çapraz tutabilirim." Bana sıcak bir gülümseme gönderir.

Tam o sırada ön kapı açılır ve Dante, Virgo ve Jaxon içeri girer.

Seamus beni bırakır, ama kısa bir baş sallamayla konuşmamızın umudunu mühürler. Ve tıpkı geçen seferki gibi, sözleri aklımda kalır.

"Selam çocuklar," derim, puromu söndürürken.

"Benim güvenli bir evde olmam mı, Cillian? Gerçekten mi?" Virgo sert bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Sen de mi?"

"Tabii ki bir şey söyleyeceğim. Etrafta çok gerçek tehditler savuran psikopatlar dolaşıyor. Şimdi bana ihtiyacın var."

"Biliyorum."

"Olivia güvende. Karımı bana bırak." Olivia'nın artık onun koruması altında olduğunu hatırlatmak istercesine "*karım*" kelimesini vurgular.

"Tamam. Anlıyorum."

Jaxon bir hafıza kartı kaldırır. "Bu, otel odasına kurduğum güvenlik kamerasının kaydı. Biz zaten izledik, ama birlikte hızlıca gözden geçirebiliriz diye düşündüm. Ayrıca olası bir ipucu da bulduk."

"Ne?"

Jaxon, Dante'ye bakar ve Dante sözü devralır. "Gözcülerimden biri, Harlan ve Lance'in New Jersey'den ayrıldıklarında taşındıklarını düşündüğümüz yeri buldu. Adamlarımı oraya gönderip kontrol ettirdim ve başka bir not buldular." Dante notu cebinden çıkarır ve bana uzatır.

Üzerinde gözleri çizili lanet olası gülümseyen yüz ve "*Seni özledim, üzgünüm*" yazıyor.

"Orospu çocuğu." Onu ortaya çıkarma planlarım suya düştü. Öyle olduğunu söyleyebilirim, ama şimdi kim en cesurmuş görmek için benimle kafa tutuyor.

"Joker'le oyun oynamak gibi. O sadece bir adım önde değil, seni on adım geriye atmayı da biliyor. Bence yine de orayı kontrol etmeliyiz."

"Yarın yaparım." Bu, sokaklarda olmam gerektiğini gösteriyor.

"Seninle gelirim."

"Teşekkürler. Ofisime gidelim."

Oraya gidiyoruz ve kaydı izlemek için duvarımdaki düz ekran televizyonu kuruyorum.

Play tuşuna basıyorum ve görüntü başlıyor. Harlan otel odasına giriyor ve bir çanta bırakıyor.

Onu haftalarca aradıktan sonra burada görmek çok garip. Daha da garip olanı, hayatının elinden alınmadan önceki son anlarını görmek.

Ona bakarken yine o pişmanlığı hissediyorum. Güven veren bir yüzü var ve kütüphane ya da muhasebe firmasında daha rahat olacak türden bir adama benziyor. En büyük düşmanımın bana zarar vermesine yardım eden, arkadan bıçaklayan bir piç kurusu gibi görünmüyor.

Çantayı açtığı sırada kapı çalınır. Kapıyı açtığında, baştan aşağı siyah giyinmiş iki maskeli adam içeri dalar. İkisi de uzundur, ama biri diğerinden daha uzundur.

En uzun olanı, Harlan'ın yüzüne o kadar sert bir yumruk atıyor ki, Harlan yere düşüyor. Sonra da bir korkak gibi sinip kalıyor. Onun bir dövüşçü olduğunu hiç bilmiyordum. En azından bu konuda haklıydım.

Uzun boylu adam, Harlan durması için yalvarırken karnına defalarca tekme atar.

"YA sdelal s vami," der diğer adam Rusça. Bu sözlerin anlamı "Seninle işim bitti." Onun Lance Polinsky olduğunu anlarım. Ama hepsi bu kadar değil, sesini de tanıyorum galiba.

"Hayır, lütfen. Beni öldürme. Dediğin her şeyi yaptım," diye ağlar Harlan, ama ayağa kalkmaya çalışmadan Lance silahını çıkarır ve onu kafasından vurur.

Harlan'ın vücudu sanki kapatılmış gibi durur. Hiç kıpırdamaz. Hareket etmeyi bırakır. Yaşamayı bırakır.

Lance Harlan'a yaklaşıyor ve ben gözlerimi ondan ayırmıyorum. Hareketleri ve yapısı da artık tanıdık geliyor. Çok, çok tanıdık.

Bu pisliği tanıyorum. Ama kim bu? Ve onu nereden tanıyorum?

Notu, lanet bir kartvizit gibi, Harlan'ın cesedinin üzerine koyar, sonra o ve uzun boylu adam odadan çıkarlar.

"Lance ilk kez konuştuğu anın kaydını tekrar oynat," diye Virgo'ya soruyorum, çünkü o yanımda duruyor.

O kaydı geri siler ve ben kalkıp televizyona yaklaşıyorum. "Bir şeyi tanıdın," diyor Dante.

"Sesi ve... kendisi. Bu adamı tanıyorum."

Gözlerimi kısarak ekrana bakıp tekrar izliyorum. Sesinin tınısını ayırt etmeye ve hareketlerini biraz daha analiz etmeye çalışıyorum.

Aklımı zorluyorum ama kim olduğunu bir türlü çıkaramıyorum. O benim korumalarımından biri değil. Bu olay gerçekleştiğinde hepsi yerlerindeydi ve Seamus'un da dediği gibi, adamlarım bana sadıktır.

"Eğer bu şeyler sana tanıdık geliyorsa, Lance düzenli olarak gördüğün biridir," diyor Seamus, bakışlarını benden ekrana çevirerek.

"Her ihtimali göz önünde bulundurmak için, birlikte çalıştığımız herkesi araştırmalıyız," diyor Jaxon.

"Katılıyorum," diye yanıtladı Dante. "Depodaki adamın sana Lance'in aramızda dolaşan biri olduğunu söylediğini söyledin. Bu, onun senin çevrende olduğunu doğruluyor. Muhtemelen seninle konuşuyordu ve sen onu tanıyıordun."

Geçen günkü aynı dehşet verici ürperti içimi kaplıyor ve zihnimi yine karıştırıyor.

Dante'nin bana verdiği masadaki notu incelerim ve Lance'in benim için ölüm gibi olduğunu anlarım.

Bu gezegendeki en güçlü suç baronları gruplarından biri olan Creed'in yardımıyla bile bu piçi yakalayamadım.

Deniyorum. Tanrı biliyor ki deniyorum. Ama onu yakalayamazsam, oyun biter.

Bu adam bana sataşmaya devam edecek.

Sonra da ailemi kaybettiğim gibi insanları kaybetmeye başlayacağım. Bunun olmasına izin veremem, ama nasıl engelleyebilirim?

Chloe aklımı dolduruyor ve ilk kez, onu düşündüğüm için kendimi hiç olmadığı kadar kötü hissediyorum.

Bu adam beni tanıyorsa, karımın benim zayıf noktam olduğunu bilir. O benim zırhımdaki çatlak ve beni yok etmek için kullanabileceği zayıf noktam.

Çünkü onu seviyorum.

Planlarım ne olursa olsun, Chloe'ye olan aşkımı kimseden saklamadım. Sadece kalbimi koluma takmadım.

Onu tüm dünyanın görmesi için ortaya koydum.

Otuzuncu Bölüm

Chloe

Bugün çok yoğun bir gündü. Roxanne ve ben bu sabah annemi hastaneden alıp nihayet eve götürdük.

Onunla birlikte olmak, beklediğim kadar duygusal bir deneyimdi. Ama nedeni, başlangıçta düşündüğüm gibi değildi.

Üç yıl önceki kötü anılar hiç aklıma gelmedi. Daha çok iyi zamanları hatırladım ve annemi geri kazandığım için minnettarlık duydum.

Cillian bugün arkadaşlarıyla dışarı çıkması gerektiği için, günü annem ve Roxanne ile Harlan'ın eşyalarını toplayarak geçirdim. Daha doğrusu, onlardan kurtulmaya çalışarak.

Roxanne ve ben iyi durumda olan eşyaları kutulara koyduk ve yarın bir hayır kurumuna bırakılmalarını ayarladık. Diğer eşyaları ise attık. Onun bu kadar çok ıvır zıvır ve hurda eşyası olmasına şaşırdım.

Balıkçılıkla ilgili her şeyi severdi ama aynı zamanda dünya çapında bir istifçi gibi görünüyordu.

O kadar çok eşya vardı ki, onları ayırmak bütün günümüzü aldı. İkimiz de annemin rahatsız olmasını ya da gereksiz yere ağırlık kaldırmasını istemedik.

Önümüzdeki iki ay boyunca yatak istirahati yapması ve sadece fizyoterapistin verdiği egzersizleri yapması gerekiyor. Haftada bir kez evden çıkmak için restorana uğrayabilir, ama hepsi bu kadar. Dr. Chase

stres yapmamasını ve hastalanabileceği yerlere gitmemesini tavsiye etti. Aldığı ilaçlar ve kalp nakli nedeniyle, virüsler şu anda onun en büyük düşmanı.

Gün, bana geçmişî hatırlatan güzel bir ev yemeği ile sona erdi. Roxanne, annemin meşhur köftelerini ve spagettisini yaptı, biz de Roxanne'in son İtalya seyahatinden getirdiği İtalyan şarabını içtik.

Çok güzeldi. Dışarı çıkıp Cillian'ın korumalarını görene kadar, dikkat etmemiz gereken tehlikeli durumu neredeyse unutmuştum. Bazılarını eve yerleştirmiş, bazılarını ise gittiğim her yere benimle birlikte gönderiyor. Bugün benimle birlikte olmadığı için daha fazlası vardı.

Beni eve kadar eşlik ettiler, ben de son iki saattir sabırla bekleyerek kocam için endişelenmemeye çalışıyordum.

Neredeyse gece yarısı oldu. Dün gece bu saatlerde Cillian benimle birlikte evdeydi. Ayrıca Seamus da bütün gün bana eşlik etti ve Cillian'ın iyi olacağına dair beni teselli etti. Seamus bana karşı daha iyi davranmaya başladı. Tamamen değişmiş gibi görünüyor ve bana karşı daha sıcak davranıyor. Neden böyle olduğunu bilmiyorum ama dün bu durum beni rahatlattı.

Bu gece böyle bir rahatlığım yok ve Cillian'ın evde olmadığını bilerek uykuya dalamam. Bir gün muhafızların bir telefon alıp ona korkunç bir şey olduğunu söyleyeceklerini düşünmeden edemiyorum.

Bu kadar geç kaldığında, gününün iyi geçmediğinin bir işareti olduğunu fark ettim. Bana söylemesine gerek yok; gözlerinden anlıyorum.

Yüzüme soğuk su serpmek için banyoya gidiyorum. Bu beni uyandırmaya yardımcı oluyor.

Odaya geri döndüğümde, Cillian'ın kapıdan içeri girdiğini görünce neredeyse kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Buradasın." Ona doğru koşuyorum ve o beni kollarına alıyor. "Uyuyor olman gerekirdi." Sesi yorgun geliyor.

"Sen eve gelene kadar uyuyamadım." Onu tekrar kucaklarım, burada olduğu için minnettarım.

bura

da "Bebeğim." Saçlarıma bu kelimeyi fısıldıyor ve birbirimizden ayrılıyor.

oldu Ona nasıl olduğunu sormak üzereyim ama ceketini açtığında kendimi

ğ u durduruyorum

için

minn

ettarı

m.

Ceketini açtığında, bakışlarım altındaki beyaz gömleğinin her tarafına bulaşmış kanı fark ettim. Gömleğin bir tarafı o kadar kanla kaplıydı ki, kendi kanımın çekildiğini hissettim. "Ne oldu sana?"

Aşağıya bakıp fark etti. "Merak etme. Bandajlarım kaymış olmalı."

"*Bandajlar mı?*"

"Bu bana bazen olur." Cillian ceketini çıkarır, ardından gömleğini çıkararak omzunda, sanki biri onu bıçakla kesmiş gibi görünen çirkin bir yara ortaya çıkar. Yara dikilmiştir, ama onu kapatan bandaj gerçekten de çıkmıştır.

"Cillian, bıçaklanmış gibi görünüyorsun."

Cevap vermediğinde, yaranın bıçaklanmış gibi görüldüğünü fark ettim, çünkü gerçekten bıçaklanmıştı.

Dolaba doğru yürüdü, dolabı karıştırdı, sonra başka bir bandaj alıp yaraya yapıştırdı.

"Hastaneye gittin mi?" Onu izlemeye devam ettim.

"Kendi doktorlarımız var." Bana geri gelir ve yorgun bir gülümsemeyle bakar. "Gördün mü? Her şey yolunda."

"Cillian..."

Ağzımı kendi ağzıyla kapatarak, en sevdiğim şekilde beni susturur. "Şşşş. Sadece seni istiyorum."

"Ama..."

"Hayır. Karıma ihtiyacım var."

Karım.

Bana bu kelimeleri her söylediğinde, kalbimde bir şeyler oluyor. Genişliyor ve parlıyor ve ürettiği ışık ruhumu ateşliyor. "Karın burada, seni bekliyor."

"O zaman beni öp ve seni becermeme izin ver."

Ayak parmaklarımın ucunda durup onu öpüyorum. Öpücük önce nazikçe başlıyor, sonra hızla, o fotoğrafla beni ofisinde yakalamadan önce paylaştığımız açgözlü, doyumsuz öpücüğe dönüşüyor. O gece aramızda bir şey değişti.

Sanki geri dönmüş gibi hissediyorum. Sanki biri zamanın akışını geriye çevirip sıfırlamış gibi.

Cillian beni kucaklar ve yatağa taşır, orada yere indirir. "Giysilerini çıkar. Seni izlemek istiyorum."

Giydiğim ince geceliği başımdan çıkarıp bir kenara atıyorum, sonra külotumu bacaklarımdan aşağı indirip aynı şeyi yapıyorum. Cillian aç bir kurt gibi yatakta yatan bana bakıyor.

"Mükemmel ve tamamen benim." Ayak bileğimi tutar ve beni yatağın kenarına yerleştirir.

Bacaklarımın arasına çömeldiğinde çok seksi ve yasak görünüyor. Yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde ve dilini amıma soktuğunda düşünmeyi bırakıyorum.

Vay canına. Bu nasıl her zaman, her zaman bu kadar iyi hissettiriyor? Onun dilinin hareketleriyle içimi kaplayan zevk dalgalarına asla alışamıyorum.

Cillian sanki beni hiç tatmamış ve ben onun son yemeğiymişim gibi beni yalıyor.

Ağzında boşaldığımda, beni tekrar zevkin doruğuna çıkarmak için klitorisimi emmeye devam ediyor.

Başka bir şiddetli orgazm beni sarar ve sanki vücudumu çok iyi tanıyormuş gibi, bana daha fazla zevk vermek için ne zaman değişiklik yapması gerektiğini bilir.

Cillian beni tekrar kaldırıp yatağın daha yukarısına yatırıyor, sonra pantolonunu çıkarıp benimle birlikte yatağa tırmanıyor.

Sol bacağıma kaldırıp omzuna koyar ve şeytani bir gülümsemeye penisini girişime yönlendirir ve içime girer.

Bu pozisyonda, vücuduma girmeye başladığında beni daha da çok arzulayan gizli yerime ulaşıyor. Saf, seyreltilmemiş zevk içimi kaplıyor ve vücudumda en lezzetli şekilde kargaşaya neden oluyor.

Beni yatağa yapıştırır, her acımasız itişinde zevk dolu inlemeleri ve homurtuları canlanır.

Zevk beni ele geçirir, güçlü ve büyüleyici, ve ben durmadan boşalırım.

Cillian içimden çıkar ve beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirir, sonra tekrar içime girer ve beni arkadan becerir.

"Daha fazlasını istiyorsun, değil mi kızım?" diye

inliyor. "Evet... daha fazlasını ver."

Sözüm üzerine, ikimiz de boşalana kadar daha sert ve daha hızlı bir şekilde içime giriyor.

Elektrik cildimde dans ediyor, sinir uçlarımı ateşliyor, beni tüketene kadar. Beni içten dışa yakıyor, bitkin ve tükenmiş bırakıyor. Yine de, bana daha fazlasını verse, kabul ederdim.

Birlikte yere yığıldık, içimden çıktı, sonra beni kollarına aldı ve göğsüne yasladı.

Nefesimiz sakinleşene kadar onun kalp atışlarının düzenli ritmini dinlerim ve o benim yanağımı okşar.

Cillian bana dönüp yüzümü tutar, sonra bana bakar, ruhumun katmanlarının ötesine, gözlerimin derinliklerine bakar.

Bana daha önce de böyle bakmıştı. Ben de ona birkaç kez aynı şekilde bakmıştım. Bu an o kadar sık yaşandı ki, ben buna "biz olan ile biz olmayan arasındaki nefes" adını verdim.

Bu, bir ilişkideki bir sonraki değişimi belirleyen çizgidir. Bu çizgiyi aşarsan, ilişkin daha da ileri bir aşamaya geçer. Çizgiden uzaklaşırsan, ya aynı kalırsın ya da sahip olduğun şey kaybolur.

Bana bakmaya devam ediyor ve geçen saniyeler, insanların bahsettiği o belirleyici an gibi geliyor.

Gözlerini kaçıracağına, yani uzaklaşacağına eminim, ama kaçırmıyor. Bunun yerine, bana yaklaşıyor ve alnını alnıma dayıyor.

"Seni seviyorum." Bu sözleri cildime fısıldıyor.

O sözleri bana söylediğini o kadar sık hayal ettim ki, bunun da zihnimin bir ürünü olduğunu düşünüyorum. O biraz uzaklaştığında, başımı kaldırıp ona doğruca bakıyorum.

"Az önce ne dedin?" Sesim küçük ve temkinli. Onu yanlış duymuş olmaktan çok korkuyorum.

"Seni seviyorum, Chloe," diye tekrarlar, duymayı özlediğim sözleri, ve içimi derin bir sevinç kaplar.

"Ben de seni seviyorum, Cillian O'Ridian." Yüzüne dokunuyorum, parlak mavi gözlerine bakıyorum ve bunun hiç bitmemesi için dilek tutuyorum, dua ediyorum ve umut ediyorum.

Belki de bitmeyeceğiz. Belki de bu, her şeyi çözmeye başladığımızın başlangıcıdır.

Umarım öyledir, çünkü onu sevdiğim gibi başka kimseyi sevemeyeceğimi biliyorum. "Buraya gel, kızım."

Otuz Birinci Bölüm

Chloe

"Büyürken hep bir evcil hayvan istemiştin, ama sahip olamadın," diyor Cillian, içki oyunumuzda sırası geldiğinde.

"Doğru. Babam kedilere ve köpeklere alerjisi vardı. Bir kedi olmasını çok isterdim.

kedim olmasını çok isterdim."

"Bu konuda çok iyiyim."

"Öylesin." Şimdiye kadar her şeyi doğru tahmin etti, oysa ben beş tahminimden ikisini

tahminim yanlış çıktı.

Cillian bardağa biraz şarap doldurup bana uzattı. İçtim ve tatlı şarabın tadını çıkardım.

Bu gece, her şeyden uzaklaşıp geceyi birlikte geçirmek için biraz zaman çalışıyoruz.

O yine bütün gün dışarıdaydı. Eve geldiğinde elimi tuttu, beni arabasına götürdü ve Seamus'un sevdiği bu küçük Fransız restoranına geldik.

Geçen gece birbirimize olan aşkımızı itiraf ettiğimizden beri, işler yine değişti. Daha yakınız ve aramızda daha derin bir bağ var.

Hâlâ kafasında çok şey olduğunu ve çözmesi gereken çok sorun olduğunu biliyorum, ama daha güçlü görünüyor. Ben de öyle.

"Sıra sende, kızım. Yaratıcı olmayı unutma."

"Elimden geleni yapacağım. Seni anlamak zor."

"Sana bir ipucu vereyim, ben de hiç evcil hayvanım olmadı. Ailem, çok seyahat ettiğimiz için bunun çok zahmetli olacağını düşünüyordu."

"Oh, ne yazık. Sorum da buraya kadar." Gülüyorum ve havalı bir şey düşünmeye çalışıyorum. "Her zaman bir enstrüman çalmak istemiştin."

O gülüyor. "Aferin. Piyano çalmak isterdim, ama öğrenecek vaktim olmadı. Biraz çalabiliyorum, ama *çaldığımı* söyleyebilecek kadar değil."

"Yaşasın ben."

Bir yudum alır.

"Hala piyano çalmayı öğrenebilirsin," diyorum.

"Sanırım öyle. Sadece zaman bulmak lazım. Bunu nasıl tahmin ettin?"

"Çaldığım müziği dinlerkenki bakışlarından anladım. Sanki çalabilmeyi dilersen gibi. Ayrıca bestecileri ve bestelerinin isimlerini de biliyorsun. Çoğu insan bunları bilmez."

"Bach, Wagner ve Debussy'yi severim." "Ben de."

"Biliyorum. Sıra bende, kızım." Bana, midemde kelebekler uçuran müstehcen bir gülümseme atar.

"Devam et."

"Eve vardığımızda bana atlamak için sabırsızlanıyorsun. Kapıdan içeri girdiğimiz anda beni soyup istediğini yapmayı planlıyorsun."

Gülüyorum ama ona ayak uydurmaya karar veriyorum çünkü ona karşı hep böyle hissediyorum. "Doğru."

"Sanırım bir öpücüğe ihtiyacım var."

"Buraya gel, delikanlı." Onun aksanını taklit etmeye çalışıyorum. Kulağa berbat geliyor ama işe yarıyor.

Bana öpücük vermek için eğildi. Ayrıldığımızda içkimi almak için uzandığımda, Cillian'ın eski sevgilisinin ikiz kız kardeşi ile karşılaştığımda tüm vücudum dondu. Cillian'ın ofisindeki kadın. Onu orada en son gördüğümün üzerinden aylar geçtiğine inanmak zor.

Küçük siyah bir elbise giymiş ve saçlarını at kuyruğu yapmış, neredeyse sofistike ve hanımefendi gibi görünüyor, ama beni baştan aşağı süzerken yüzünde yayılan kindar gülümseme bana aksini söylüyor.

Onun bariz kabalığını fark eden Cillian, omuzlarını geriye atar ve ona sert bir bakış atar. "Ne istiyorsun, Jessica?"

Jessica. Onun adını ilk kez söylüyor.

"Vay vay, ne olup bittiğini görmek için gelmek zorundaydım," diyor şarkı söyler gibi bir ses tonuyla, bana bakarak. Onun sesini ilk kez duyuyorum ve şimdiden sesini sevmedim. Sinir bozucu, küstahça bir öfke tonu var.

Daha önce hiçbir restoranda bana bu kadar düşmanca davranan biri olmamıştı.

"Yemek yediğimizi görebiliyorsun, bırak bizi." Cillian ona bakmaya devam ediyor.

"Lütfen beni idare et. Benim yerime evlenmeyi seçtiğin kadının neyi bu kadar özel olduğunu görmek istedim."

Kalbim hızla çarpmaya başlar, sonra da deli gibi atmaya başlar. Haklıydım. Nedense, o gün onun evlilik şartı yüzünden ofisinde olduğunu biliyordum. Ama Cillian beni seçti.

"Artık durmalısın." Cillian saygısızlık etmemek için çok uğraşıyor gibi geliyor. "Sen sadece bir seçeneğdin ve ben seni seçmedim. Beni elde etmek için kurnaz numaralar uydursan bile yine de seni seçmeyeceğim."

Onlar hakkında hissettiklerim de doğrudu galiba. O, onun peşindeydi.

"Evet, Gallagher'lar bana onları senin için terk ettiğini söylediler."

"

"Kendi mezarlarını kazdılar."

Bir şey söylemek istiyorum, ama benim hiç bilmediğim şeyler hakkında konuşuyorlar. Gallagher'ların kim olduğunu bilmiyorum ve bu kadın da şimdiye kadar radarımda bile değildi. Hayır... bu doğru değil. Tamamen değil. *Onu* düşünmüyordum, ama kız kardeşini düşünüyordum.

"Sakıncası yoksa, yemeğimizi bitirmek istiyoruz," diyorum. Karakteri olmayan ve insanların kendilerine istedikleri gibi konuşmasına izin veren kadınlardan biri gibi görünmek istemiyorum. Çok şey yaşadım, basit bir şeyi bile görmezden gelemem.

"Oh, üzgünüm tatlım. Sadece *geçici* olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm." Kötü niyetli gülümsemesinin acısı yüzüne yayılıyor.

"Anlamadım?"

"Duydun beni, lütfen aptal numarası yapma. Cillian O'Ridian'ı tanıyorum." Alaycı bir şekilde güldü. "Eğer sana *altı aylık sözleşmesinden* bahsetmediyse, dikkatli ol. Çünkü seni terk edecek. Ne yazık ki, hayatı boyunca evleneceği tek kadın kardeşimdi. Evlenmeye karar verdiklerinde

, tek konuştukları şey çocuklar ve gelecekti. Eminim *seninle* durum böyle değildir."

Umutsuzluk ciğerlerimi sıkıştırıyor, beni dibe çekiyor. Sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum da sonunda düşmüş gibi. Sadece yere düşüp içimdeki güç duvarlarını yıkmış.

Cillian eski sevgilisiyle evlenecek miydi?

Bu pek de şaşırtıcı değil. Sadece... daha önce hiç bahsetmemişti.

Kızın adını bile bilmiyorum.

Ve beni derinden yaralayan kısımlar bunlar değil. Jessica'nın bahsettiği diğer kısımlar. Cillian'ın kız kardeşiyle ömür boyu evli kalmak istediği, çocuklardan ve gelecekten bahsettiği kısımlar.

Böyle şeyleri konuşmuyoruz çünkü bizim için bir gelecek yok.

Cillian ayağa kalkar ve ona doğru adım atar, onu gölgede bırakır. Eğer o bir erkek olsaydı, ona vururdu diye bir hisse kapılıyorum.

"Bir daha karıma böyle konuşma," diye hırlar. "Aslında, benden uzak dur. Bir daha bana yaklaşma. Eğer yaklaşırsan, seni ve aileni klandan atarım. Ciddiyim."

En azından şok olmuş gibi görünme akıllılığını gösteriyor.

"Sinirli, sinirli, *patron*. Ben sadece bir mesaj iletliyordum ve mesajın alındığını görüyorum." Jessica onun arkasından bana bakar ve sanki hayatının ödülünü kazanmış gibi gülümser.

Sanırım öyle oldu. O Cillian'la birlikte değil ve ben de artık onunla birlikte olmayacağım. Bu, "ben ona sahip olamıyorsam, sen de olamazsın" şeklindeki klasik bir durum.

Topuklarını döndürüp uzaklaşıyor ve beni, az önce beni içine attığı acı gerçeklerle baş başa bırakıyor.

Ne kadar aptalım. Altı aylık maddeyi zaten bildiğimi ona söylememe bile gerek yoktu. O bunu biliyordu ve tamamen haklıydı.

Ben de biliyordum ve kabul etmişim, sonra da aptal gibi geçici kocama aşık oldum.

Bu durum, birinin işini belirli bir süre için üstlenip, süre sonunda işten çıkarılacağını bildiğin halde şirketin seni tutacağını ummak gibi bir şey.

Neden bunun farklı olacağını düşünsem ki?

Jessica kindar bir kaltak olabilir, ama bana söylediği hiçbir şey doğru değildi.

Otuz İkinci Bölüm

Cillian

Jessica yine saldırdı. Bu sefer belden aşağı vurdu, sonra da kalbime bir ok saplayarak saldırısını tamamladı.

Seamus, Gallagher'larla konuştuğunu ve onları yatırımcı listesinden çıkardığını bildirdiğinde, onlardan ve Jessica'dan tepki bekliyordum.

Gallagher ailesi aklıselim davranarak Seamus'u ikna etmeye çalıştı, çünkü benim böyle tepki vereceğimi düşünmemişlerdi. Jessica ise bambaşka bir tür cesaret ve sefalet örneği. Chloe ve beni burada otururken gördü ve bana en iyi şekilde zarar vermek için en iyi reçeteyi uygulamaya karar verdi.

Karımı ve yüzündeki endişeli ifadeyi gördüğümde, Jessica'nın verdiği mesajın kesinlikle ulaştığını anladım.

Her şeyi doğru şekilde karıştırdı, böylece her şey patlak verecek ve beni mahvedecekti.

Chloe, Jessica'nın çıkmasını izliyor. Gözlerimin üzerinde olduğunu hissedince, bakışlarını yavaşça bana çeviriyor ve gözlerindeki acı beni derinden etkiliyor. Bunun benim yüzümden olduğunu bilmek nefret ediyorum.

Küçük çantasını alıp omzuna astığında kendimi daha da kötü hissediyorum.

"Sanırım... bir süre annemin evinde kalacağım." Konuşurken masaya bakıyor, sonra gözlerini kaldırıp benimkilere bakıyor.

"Ne? Chloe, neden böyle bir şey yapasın ki?"

Biraz nefes alır ve kendini sakın tutmaya çalışır gibi görünür. "Bu konuyu konuşmayalım. Özellikle burada."

Yakındaki masada bize bakan insanlara bir göz atıyor. İzleyiciler olduğunu fark etmemiştim bile. Ve umurumda da değil.

"Chloe. Konuşmamız gerek."

"Hayır." Ayağa kalkıp yanımdan geçerek Jessica'nın bıraktığı izleri takip ediyor.

Onu takip ediyorum ve fuayeye ulaşana kadar bekliyorum, sonra kolunu tutup kendime doğru çekiyorum. Burada sadece kapıdaki konsiyerj ve korumalarım Liam ve Ben var, ama onlar duyamayacak kadar uzaktalar.

"Cillian, bırak beni." Kolunu benim tutuşumdan kurtarmaya çalışıyor, ama ben tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Burada konuşmak istemiyorum. Hiç konuşmak istemiyorum."

"Sadece benimle eve gel."

"Hayır. Annemin yanına gitmek istiyorum. Taksiye bineceğim."

"Hayatta olmaz. Taksiye binmene izin vermeyeceğim. Benimle eve gel."

"İstemiyorum." Sesi yükseliyor, gözleri parlıyor ve yüzü sertleşiyor.

Onu ilk kez gerçekten kızgın görüyorum. "Jessica bazı incitici şeyler söyledi."

"Ama haklıydı. Söylediği her şey doğrudu. Haklı olmak için bizim anlaşmamızı bilmesi gerekmiyor. O bunu anladı ve aptalca olan şey, benim kızgın ya da hayal kırıklığına uğramamış olmam gerekmesi. Neye bulaştığımı biliyordum."

Bu, onun bu iki duyguyu hissetmemesi gerektiği anlamına gelmez.

Her ikisi de geçerli ve tamamen anlaşılabilir.

"Chloe, üzülmeni istemiyorum."

"Ama üzülüyorum ve bu yüzden bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Seni hissetmediğin bir şeyi hissetmeye zorlayamam."

"Seni sevdiğimi biliyorsun." Bu sözleri söylemenin benim için ne kadar zor olduğunu anlatamam. Geçen gün söyledim çünkü ruhumda haykırarak dışarı çıkmak istiyorlardı.

"Dur. Bana bunu söyleme. Beni seviyorsun, ama yine de beni bırakacaksın." "Chloe, benimle birlikte olmamak senin için daha iyi. Sana bir şey olursa

Sana bir şey olursa dayanamam. Şu anda olanlara bak. Korumalarımız olmadan hiçbir yere gidemiyoruz. Senin böyle bir hayat sürmeni istemiyorum."

Nefesi kesildi ve az önce olduğundan daha üzgün görünüyordu. "Sen her zaman kim olacağını biliyordun."

biliyordun. Bana her zaman bildiğini söyledin. Yine de eski sevgilinle sonsuza kadar birlikte olmayı planladın. Nasıl bir hayat süreceğini her zaman biliyordun, ama ondan vazgeçmeyecektin."

Sözleri beni derinden yaraladı. "İşler değişti."

"O öldüğünde. O öldüğünde değişti, çünkü sonsuza kadar birlikte olmak istediğin oydu. Ben değildim."

"Bu doğru değil."

"Evet, doğru. Ve sorun değil. Önemli değil. Kimden daha çok sevdiğini karşılaştırmanı ya da insanlar yeniden başlarken yaptıkları şeyleri yapmanı asla istemezdim. Ama anlaşmamızın sonunda sana veda etmek için yanında olmak istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seninle yaşamama gerek yok. Seninle birlikte olmama bile gerek yok. Seninle evlenmeyi kabul ettim ve evlendim. Başka hiçbir şey için bana ihtiyacın yok."

"Chloe..."

"Hayır, Cillian. Yapma. Yapma. Daha fazla dinlemek istemiyorum. Benimle sonsuza kadar birlikte olmak istediğini söyleyemezsen, bırak beni."

Sözler dilimin ucunda. Tam orada, ama ona bakarken, onun öldüğünü ve Lance gibi bir pislik tarafından vücuduna bırakılan bir mesajla kanlar içinde yattığını hayal ediyorum.

Bu hala olabilir. Lance ile olan durumu kontrol altında tuttuğumdan değil, ama çoğu zaman benimle olduğu ve sıkı koruma altında olduğu için onu güvende tutabileceğimi düşünmüştüm. Ama şimdi beni terk etmek istiyor.

Gitmek istiyor ve ben ona kalması için yalan bile söyleyemiyorum. Yalanları hak etmiyor. Karşımdaki kadın, hayatını mutluluk içinde yaşamayı hak ediyor. Özellikle de eski sevgilisinin ona yaptıklarından sonra.

"Sen daha iyisini hak ediyorsun. Benden daha güvenli biriyle birlikte olmayı hak ediyorsun."

Gözlerinde yaşlarla dönüp uzaklaşıyor. Bu sefer onu takip etmiyorum, ama Liam'a onunla gitmesini işaret ediyorum.

Onunla kavga edip yine de taksiye binmeye çalışabilir, ama Liam onun arabasıyla güvenli bir şekilde eve dönmesini sağlayacaktır, yoksa benimle uğraşmak zorunda kalır.

İkisini kapıdan çıkarken izlerim ve onlar gittikten sonra bile olduğum yerde kalırım.

Yenilmiş bir fatih gibi, kaybettiğim şeyi düşünüyorum. Chloe benim her şeyimdi.

İnsanlar, birini seviyorsan onu ne zaman bırakman gerektiğini bilmelisin derler, ama böyle bir seçimin tüm berbat yanlarını asla anlatmazlar.

Sonrasında cehennem gibi hissettiğin kısmı.
Dünya sona ermiş gibi hissettiğin kısmı.
Kaybettiğin kişi gibi birinin bir daha asla olmayacağını hissettiğin kısmı.
Eğer bu doğru olan şeydi, neden bu kadar yanlış hissettiriyor?

Dün gece uyumadım. Restorandan ayrıldığımda, Lance hakkındaki araştırmamı kaldığım yerden devam ettim. Sonra Chloe'yi düşünmemek için her şeyi yaptım.

Durumu daha hızlı çözersem, onu ve ailesini daha çabuk tehlikeden kurtarabileceğimi düşündüm.

Bütün gece çalışarak elimdeki her şeyi titizlikle inceledim.

Lance'in sesini güvenlik kamerası kaydında tanıdığımdan beri bir şeyi gözden kaçırdığımı hissediyordum.

Sabaha kadar, elime geçen tek şey zaten bildiğim bilgilerin biraz daha fazlasıydı.

Yeni bir şey yoktu, sadece kontrol etmeye değer birkaç fikir daha vardı.

Creed'de tanıdığımız herkes ve müttefiklerimiz soruşturma altındaydı, ama adamlarımı son birkaç ayda iş yaptığım diğer bazı kişileri kontrol etmeleri için gönderdim. Harlan'ı tanıyor olabilecek kişiler.

Sonra Chloe'nin stüdyosuna gittim, ama aylar önce yaptığım gibi onun stüdyosunun karşısındaki binaya girdim ve onun gelmesini bekledim.

O duyguyla dans eder, bu yüzden onu derinden üzmeme rağmen bugün burada olması gayet normal. Saat sekizde arabası stüdyoya geldiğinde stüdyoya girdiğinde hiç şaşırmadım.

Operadaki hayalet gibi, gösterisini heyecanla bekleyerek onu izliyorum. Bugün sanki yas tutuyormuş gibi tamamen siyah giyinmiş. Üzerindeki tek renk, küçük pembe bale ayakkabıları ve ayak bileklerine sarılmış saten kurdeleler.

Birkaç dakika sonra, kızım dans ediyor. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde dans ediyor.

Her hareketinde yüreği var ve muhtemelen önceki becerilerini geliştirmek için kendini aşırı zorluyor. Eskiden bana ne kadar iyi olduğunu anlatırken bahsettiği beceriler.

ne kadar iyi olduğunu anlatmak için bahsettiği beceriler.

Onun için *daha iyi* olanın ne olduğunu görüyorum ve o zaman bile, bunun onun tüm enerjisi olmadığını biliyorum. Sadece vücudunun istediği şeyi yapıyor. Çaldığı müziğin Bach olduğunu hayal ediyorum. Her notada duygu ve öfkenin aktığı *Allemande* parçası gibi bir şey.

Chloe elinden geleni yapıyor, ama ara ara mola verip bacağını tutuyor. Acı çektiği belli, ama yine de devam ediyor.

Oraya gidip ona durmasını söylemek istiyorum. Ya da daha iyisi, oraya gidip her şeyi düzeltmek istiyorum, ama hayatımda ilk kez, kafam çok karışık.

Doğruyu yanlış bilmiyorum ve yaptığım her şey yanlış bir seçim gibi geliyor. Onu sevmek bile. Onu sevmek bencilce geliyor. Burada olmak da öyle.

Ama ikisini de yapmaktan kendimi alıkoyamıyorum.

Saatlerce dans ediyor ve öğlen saatlerinde bitiriyor. Sonra restorana gidiyor.

Onu göremediğim zamanlarda, adamlarıma onun durumunu bana bildirmesini söylüyorum. En azından onlara güvenebilirim. Güvenmesem, deliye dönerdim.

Günün son durağım annesinin evi. Onu izlerken kullandığım yere park ediyorum.

Chloe saat sekizde eve varır ve annesiyle konuşmak için oturma odasına gider. Bir süre annesiyle oturur, sonra yukarı çıkar.

Banyoya gider ve birkaç dakika sonra pijamalarını giymiş olarak geri döner.

Yatağa oturup çantasından telefonunu çıkarmasını izliyorum. Ona sayısız mesaj attım ve aradım, ama cevap vermedi. Telefonunu kenara koyduğunda, bu gece de ondan haber alamayacağımı anlıyorum.

Hiç haber alacak mıyım acaba? Kalbini korumak için onu suçlayamam. Bu doğru olan şey. Bir kez daha, sorunlu olan o değil. Sorunlu olan benim.

Işığı söndürdü ve artık onu göremiyorum.

Aşırı koruyucu yanımda, Liam'ın Gavin'in yerine gelmesini izleyene kadar yarım saat daha orada kalmamı sağlıyor.

Tüm adamlarım arasında en çok Liam'a güvenirim çünkü onunla birlikte büyüdüm ve ailesi her zaman benim ailemi korumuştur. Herhangi bir şey olursa, Chloe ve annesini korumak için benim yapacağım gibi davranır ve benim yapacağım şeyleri yapar.

Bu mantıkla, boş evime doğru yola çıkıyorum. Ancak eve vardığımda, Seamus mutfaktan en sevdiğimiz kırmızı şarabı ve iki uzun saplı kadehi elinde tutarak çıktığında, yalnız olmadığımı anlıyorum.

Bana sıcak, anlayışlı bir gülümsemeyle bakar. "Bunun sana iyi geleceğini düşündüm."

"Haklısın." İÇeri girip kanepeye çöküyorum, gözlerim Chloe'nin birkaç gün önce okuduğu moda dergisine takılıyor.

O olmadan ev çok farklı geliyor. Sanki duvarlar bile onun yokluğuna üzüyor. O benim meleğimdi. Karanlığımı hayat, ışık ve sevgi getirmişti. Şimdi o yok.

Seamus yanıma gelir ve bakışlarımı takip eder.

"Ne oldu?" Soluk gözlerinde endişeyle dikkatini bana çevirir. "Adamlar Chloe'nin annesiyle kaldığını söylediler. Umarım annesi iyidir."

"İyi. Orada olmasının sebebi bu değil." "O zaman diğer şeyden dolayı."

Ona bakıyorum. "Evet." Ne demek istediğini açıklamasını istememe gerek yok. İkimiz de *ne* olduğunu biliyoruz.

Şarabı açar, bana bir kadeh doldurur ve uzatır. "Kavga mı ettiniz?"

Cevap vermeden önce şaraptan büyük bir yudum alıyorum, sonra bir yudum daha. "Evet, geçen gece restoranda. Jessica'ya rastladık, o da bana bir iyilik yapıp karıma, Erika ile gelecek planları yaptığımı ve çocuklardan bahsettiğimi söylemiş. İşin boktan yanı, Jessica'ya kızamıyorum bile, çünkü hepsi benim hatam."

"Tam olarak ne senin hatan?"

"Belki de Chloe ile ilişkiye girmemeliydim." "Pişman mısın?"

"Hayır. Ve yine aynısını yapardım."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "O zaman bu asla yanlış bir şey değildi." "Amca. Görüşme yaptığımız kızlardan birini seçmemi istedin, ya da hatta Jessica'yı seçmemi istemiştin."

"Ama sen sevmediğin için seçmedin. O pazar günü Chloe'yi akşam yemeğine getirip bize tanıştırmıncaya kadar bir süre üzüldüm. O zaman seni anladım. Planlarına yardım etmesi için sokaktan bir kız almadığını fark ettim. Onu *gerçekten* seviyordun."

"Evet. Hala seviyorum."

"İlk bakışta, eski sevgilisinin ölümünden bu yana ciddi bir ilişki yaşamamış, çünkü hayatına devam edemeyen bir adama benziyorsun."

"Öyle değil."

"Biliyorum. O adam sen değilsin. O adam benim. Ama ben kız arkadaşımı eski sevgilim olarak görmüyorum. O hala benim karım. Birini kırk beş yıldan fazla sevip de eski sevgili olamazsın." Bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Sen, kontrol edemediği şeylerden dolayı sevdiği insanları kaybetmekten ödü kopan bir adamsın. Ölüm gibi."

Tipik Seamus, beni çözüyor. Her şeyi görüyor ve hiçbir şey ondan kaçmıyor. "Beni suçlayabilir misin?"

"Hiç de bile. Erika'yı kaybettiğinde yıkıldın. Ama anne babanın ölümü seni mahvetti. Olivia kaybolduğunda ve ne olduğunu bilmediğinde, hepsinin hala hayatta olduğuna dair umudunu koruduğunu gördüm. Ama anne babanın öldüğü kesinleştiği anda, sen de değiştin. Bir parçan da öldü."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Beni anladığın için mutluyum."

"Anlıyorum, ama yine de sana bu tür bir korkunun seni yönetmesine izin veremeyeceğini söyleyeceğim."

Şarabın geri kalanını içip bardağı masaya koydum. "Amca, ben İrlanda mafyasının klanının başıyım. Bana tehlikenin peşimden gelmeyeceğini söyleyemezsin. Ben tehlikeli bir adamım ve ona zarar vermemem bile, düşmanlarım verecektir. Bana onun her zaman güvende olacağını söyleyemezsin."

"Hayır, sana bunu söyleyemem evlat. Tehlikeli bir hayat yaşadığımızı da söyleyemem. Ama tehlike her şekilde ve her biçimde gelebilir. Yarın herhangi birimiz dışarı çıkabilir ve herhangi bir nedenle son günümüz olabilir. Bir kurşun ya da bir otobüs olabilir. *Hayat* sana onunla birlikte olma şansı vermişken onu sevmeyi tercih etmez misin?"

"Bence bu kadar basit değil."

"Evet. Aslında o kadar basit. Senin için daha da basit çünkü Chloe ile birlikte olmak hiçbir zaman konumunu güçlendirmekle ilgili değildi. Sadece onunla birlikte olmak için bir bahane arıyordun. Başka biriyle evlenseydin, onunla birlikte olamazdın."

"Seamus..."

"Lütfen beni dinle. Georgie teyzen için her gün şükrediyordum. Evliliğimizde birkaç kez birbirimizi kaybetmek üzereydik, ama onunla geçirdiğim zamanı hiçbir şeye değişmezdim. Onu bırakmadığım için onunla birlikteydim. Şimdi bile onu kalbimden çıkaramıyorum. O yüzden kendine şunu sor... Chloe'yi gerçekten bırakabilir misin? Zaman geçip her şey yoluna girdikten sonra bile ona sırtını dönüp uzaklaşabilir misin?"

Ona bakıyorum, sanki bir anda gerçeğin tüm ağırlığı üzerime çökmüş gibi hissediyorum.

Bu soru, birlikte olmaması gerektiğini bildiği kızı takip etmeye devam eden ve onunla evlenmenin bir yolunu bulan bir adam için çok kolay bir soru.

Gidemezdin.

Bir an başımı eğiyorum ve Seamus'a tekrar baktığımda iç çekiyorum. "Yapamam. Ondan uzaklaşamam."

"O zaman cevabın bu, evlat. Öyleyse, aşkı bırakma hatasına düşme. Aşk, bizim gibi erkeklerin aldığı bir armağandır. Asla ona sırtını dönme. Karını sev ve her zaman yaptığın gibi onu koru. Gerisini hayata bırak. Kırk beş yıl sonra geriye dönüp Chloe ile geçirdiğin güzel hayatı düşünmeni istiyorum."

Bana coşkuyla gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Ben senin danışmanını. Bunun için buradayım." Ayağa kalkar ve elini omzuma koyar.

Chloe'yi geri alacağım. Ve onunla sadece sonsuza kadar birlikte olmak istemiyorum.

Her şeyi istiyorum. Sonsuzluğu ve zamanın sürdüğü sürece elde edebileceğim her şeyi istiyorum.

Otuz Üçüncü Bölüm

Chloe

Mutfak tezgahının üzerine biraz temizlik solüsyonu sıkıp bezimle siliyorum. Zaten temizlenmiş durumda ama Luis her gün güne başlamadan önce mutfağı hızlıca temizlemeyi sever.

Bugün onun yerine bunu yaptığım için mutlu olacak. Son iki saattir Ricci'nin evinde, zaten temiz olan mutfak gibi yerleri temizliyor ve yeniden düzenlenmesine gerek olmayan şeyleri yeniden düzenliyordum.

Cillian'sız geçirdiğim ikinci gün. Bu gece üç gece olacak, sonra zaman her zamanki gibi akmaya devam edecek sanırım. Bazen hızlı, bazen yavaş. Hızı ne olursa olsun, ben yine de işkence gören kadın olacağım. Cillian O'Ridian her zaman kalbimde, bedenimde, zihnimde ve ruhumda yaşayacak.

O, kalbimin atışlarından, damarlarımda akan kandan, zihnimdeki düşüncelerden ve ruhumun derinliklerinde dönen duygulardan hiçbir farkı olmayacak.

Bu benim gerçeğim ve bununla başa çıkmakta zorlanıyorum.

Geçen gece restoranda Cillian'dan uzaklaştığımda, zaten parçalanmış durumdaydım. O zamandan beri, Jessica'nın beni acı bir şekilde uyandırmasından sonra beni saran umutsuzluğa daha da derin bir şekilde sürüklendim.

İlerlemek için güç bulabileceğim bir zihin dengesi hissine nasıl geri döneceğimi bilmiyorum.

Cillian'ın beni izlediğini hissettiğimde bunu kesinlikle başaramayacağım. Dün stüdyodayken onun gözlerini üzerimde hissettim. Muhtemelen bu yüzden öyle dans ettim.

Aşırıya kaçtım. Ama elimde değildi. Dans etmek benim başa çıkma yöntemim. Babam ölürken duygularımı dans ederek dışa vurdum, Nathan beni ölümün eşiğine getirirken de aynısını yapmaya çalıştım. Bacaklarımı kırıdıktan sonra vücudumu hareket ettiremediğimde, neredeyse aklımı kaçıracaktım.

Artık tekrar dans edebildiğim için, eski başa çıkma stratejim geri döndü, ama dün o kadar çok dans ettim ki, bu sabah uyandığımda bacaklarım çok ağrıyordu. Bu yüzden buraya geldim.

Tezgahı bitirip, Luis'in sebzeleri doğramayı sevdiği ortadaki adaya geçiyorum. Temizliğe başladığımda kapı açılıyor ve Roxanne içeri giriyor.

Beni görünce kaşlarını çatı ama onu görmezden geldim. Cillian'ı öylece terk ettiğim için bana kızgın değil. Onu unutmak için kendimi paralamaya çalıştığım için kızgın.

Şu anda olduğu gibi.

"Bu kadar erken saatte burada ne yapıyorsun?" Bana doğru yürür ve mükemmel manikürlü tırnağıyla tezgahı tıklar.

Onun sert bakışlarına karşılık veriyorum. "O kadar erken değil."

"Saat sabah yedi. Liam, saat beştan beri burada olduğunu söyledi."

"Liam çok konuşuyor."

"Belki öyle, ama *belki de bizim gibi* o da senin aşırıya kaçtığını düşünüyor. Cillian'la konuşsan daha iyi olmaz mı?"

"Kesinlikle hayır. Söylemesi gereken her şeyi söyledi. Birbirimize söyleyecek başka bir şey kalmadı." Bunu itiraf etmek kalbimi acıtıyor.

"Sana inanmıyorum. Bana bunun bittiğini söyleyemezsin."

"Az önce söyledim. Roxanne, Nathan'ın aşık olduğum adam olmadığını keşfetmenin nasıl bir his olduğunu bilemezsin. Bu beni mahvetti ve cehennemden çıkmak için çaba sarf etmem gerekti. Sonra onun beni hiç sevmediğini anladım."

"Cillian Nathan gibi değil. O seni *seviyor*."

"Bizim için ve o aşk için savaşılmamayı seçmek de aynı hayal kırıklığı. Neden aptal gibi davranıp sonuna kadar bekleyeyim ki? O zamana kadar işler daha da zorlaşacak ve şu anda hissettiğimden çok daha kötü hissedeceğim. En azından bu şekilde, alışmak için zamanım var."

"Hiç alışabileceğini düşünüyor musun?" Kaşları daha da çatıldı.

Omuzlarım çöküyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Ondan gözlerimi ayırıp baharatların bulunduğu rafa bakıyorum. Onun sorusuna cevap vermeye çalıştığımda kafamdaki tüm düşünceler çarpışıyor ve ona hayır diyemiyorum bile.

"Denemeliyim. Denemeliyim. Başka ne yapabilirim ki?" Ona tekrar bakıyorum ve gözlerindeki hüznü görüyorum. "Sürdüğü sürece güzeldi, ama bu kadar. Bu kadar olabilir ve bunu kabullenmeliyim, kabullenemeyeceğimi bilsem bile."

Yorgun bir nefes verir. "Ben senin için buradayım. Her zaman. Ama bana bir şey söz ver."

"Ne?"

"Kendini kapatma."

"Zaten kapattım."

"O zaman kalbini tekrar aç. Sizin için her şeyin bittiğini kabul edemem. Yapamıyorum, bu yüzden seni ve onu anlasam da, her şeyin bittiğini düşünmüyorum."

"Belki de bitti."

Kafasını sallar. "Kalbim öyle demiyor. Senin kadar aşk konusunda deneyimli olmadığımı kabul ediyorum. Adrian'ı sonsuzca seviyorum. Bana ve annene karşı çok iyi davrandı. Tanrım, senin için endişelendiğimi ve onu bırakmaktan korktuğumu bildiği için şu anda onunla birlikte. Ama o Cillian değil. Sen ve Cillian gibi birbirimize deli gibi aşık değiliz. Ama o tür bir aşkımsaydı, hayatım pahasına ona tutunur ve umudumu asla kaybetmezdim. Beni duyuyor musun?"

Sözleri kalbimi dokundu, ruhumu saran karanlık sisin ötesine ulaştı. "Seni duyuyorum."

"Güzel. Şimdi eve git. Burada kendini paralamak yerine annenle vakit geçir. Ben öğleye kadar burada olacağım. Daha sonra spaya gidip bir gece kalabiliriz diye düşünüyordum. Sadece üçümüz. Annen zaten kabul etti."

"Bu hoşuma gider. Güzel bir mola olur."

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü bence buna ihtiyacın var." "Tanrı biliyor ki ihtiyacım var." Ona zayıf bir gülümseme veriyorum.

"O zaman rezervasyonu yapayım, saat bir civarında görüşürüz." "Teşekkürler, Roxanne."

"Rica ederim." Beni kucaklayarak sıkıca sarıldı. "Her şey yoluna girecek, Chloe. Her şey yoluna girecek."

Onun teselli edici sözlerine minnettarım. Bazen insanın duymaya ihtiyacı olan tek şey budur.

"Teşekkürler."

"Hadi git

şimdi."

Başımı eğip ayrılıyorum. Dışarı çıkıp arabama bindiğimde Liam'a başımla selam veriyorum.

O da peşimden gelecek.

Komik. Onun Cillian'ın en sevdiği kişi olduğunu biliyordum, bu yüzden onun yanında kendimi her zaman en güvende hissediyorum.

Annemin evine dönerken, düşünmemeye çalışıyorum ama Roxanne'in umut ve güç veren sözleri aklımdan çıkmıyor.

Yarım saat sonra eve varıyorum ve içeri giriyorum. Annemi arka odada duyuyorum, oraya gidiyorum. Burası eskiden benim stüdyomdu. Roxanne ve ben burayı başka bir oturma odasına çevirdik. Annemin zihnini meşgul etmek için tekrar müzik çalabilmesi için buraya bir piyano almayı planlıyorduk.

Kapı açık, içeri giriyorum ve annemi kanepede, Adrian'ı da pencerenin yanında dururken görüyorum. Perdeleri çekiyor.

"Merhaba, çocuklar." Gülümsüyorum.

"Merhaba tatlım." Annemin gülümsemesi temkinli. Beni neşelendirmek için ne söyleyeceğini bilmiyor, bu yüzden ya gülümsüyor ya da ara sıra bana sarılıyor. "İyi misin?"

"Evet."

"Roxy'yi gördün mü?" Adrian duvardan uzaklaşarak soruyor.

"Evet, görevimden aldı ve beni eve gönderdi. Daha sonra spadan bahsetti."

"Umarım kabul etmişsindir."

"Kabul ettim. Saat birde bizi almaya geleceğini söyledi."

"Aferin kızıma." Gülümser ve endişeli gözlerle bana bakan anneme bakar. Ne kadar gergin olduğunu fark ederim. Neredeyse korkmuş gibidir. "Zavallı Roxy, spa'ya gelemeyeceğinizi bilmiyor."

Adrian bana baktığında ona dar bir bakış attım. "Neden spaya gidemeyeceğiz?"

"Ben izin vermeyeceğim." Gömleğinin kollarını sıvadı ve sol kolunda, bileğindeki kartal dövmesinin hemen üzerinde bir bıçak izi gördüm. "Roxy geri döndüğünde, ikiniz de ölmüş olacaksınız. Sonra benim şeytan olduğumu fark etmediği için kendini suçlayacak."

Kalbim durur, ağzım kurur, sonra şok ciğerlerime yerleşir, saldırmaya hazır bir engerek gibi içimden aşağı kayar.

"Az önce ne dedin?"

"Duydun beni, Chloe."

Şu anda ağlayıp titreyen anneme bakıyorum, sonra Adrian'a tekrar baktığımda karanlık ve çarpık bir düşünce aklıma geliyor.

Herkes rutin işlerini yapıyordu, ama ben kayıp kızım, tanımadığım insanlara karşı daha dikkatli olması gereken bir yabancı.

Roxanne, Harlan'ı beklerken bir kafede Adrian ile tanıştığını söyledi. Şimdiye kadar Harlan hakkında bildiğim her şey şüpheliydi. Bu karşılaşmanın tesadüf olduğunu sanmıyorum.

"Kimsin sen?" diye mırıldandım ve o gülümsedi.

"İyi soru. *Akıllıca* bir soru. Kocanın seni iyi eğitmiş, bunu görebiliyorum. Gerçek adım Borya Tavorski, ama Cillian O'Ridian beni Lance Polinsky olarak tanıyor."

Otuz Dördüncü Bölüm

Chloe

Ciğerlerim boşalır ve dudaklarımdan bir nefes hava çıkar.

Tüm duygularım birbirine karışır ve hiçbirini ayırt edemem. Aynı anda hem ağır hem de hafif hissediyorum, sanki içim çökecek ya da hava molekülleri gibi uçup gidecekmiş gibi.

Kafa karışıklığı ve çelişki beni sarar, sonra hayatta kalma içgüdülerim devreye girer ve düşüncelerimi düzenlerim. Şimdi pes edemem. Kendim için olmasa bile, annem için.

İnsanlar, bir şeyi ararken, onun tam önünüzde olabileceğini söylerler.

Cillian bu adamı aramak için bir sürü insan görevlendirmiş, ama Lance Polinsky başından beri buradaydı. Evimizde. Annemle birlikte. Onu annemle bıraktık.

Siktir. Düğünümdeydi ve oradaydı... her zaman oradaydı, her adımda.

Ve Roxanne... zavallı Roxanne.

"Neden?" Bu kelime ağızımdan zar zor çıkıyor. "Neden bunu yaptın?"

"İçeride olmam gerekiyordu. İşlerin bu kadar iyi gideceğini bilmiyordum. Ama senin eve dönüşün ve Cillian'ın sana olan hayranlığı bunu mümkün kıldı."

"Anlamıyorum."

"Tek amacım Cillian O'Ridian'ı yok etmek ve bana kaybettirdiği parayı geri almaktı. Harlan'la karşılaştığımda, o mükemmel bir seçimdi. Cillian'ın en güvendiği çalışanlarından biriydi, bu yüzden ona kirli işlerimi yaptırmak benim için kolaydı. Ama beni kazıklamayacağından emin olmak için yanında olmak istedim. Bu yüzden Roxy ile birlikte oldum. Benim teşvikimle, annen restoranı ve evi sermaye olarak göstererek Cillian'dan kredi aldı. Ben çekip gidecektim, ama sonra sen geldin ve Cillian'ın sana ne kadar hayran olduğunu fark ettiğimde, onu ele geçirmek için seni kullanabileceğimi anladım."

İçim bulanıyor, sanki içim dışıma çıkacakmış gibi. "Seninle neredeyse hiç konuşmadım ki."

"Ah, benimle konuşmana gerek yoktu, tatlım. Senin sayende ona yaklaşabildim. Ailenle olan yakınlığım işi bitirdi ve mafya babası beni sizden biri olarak gördüğü için bana güvendi. Şimdi bana bak, senin evinde, dışarıda korumaların var. Senin güvende olduğunu düşünüyorlar." Gülüyor ve başını yana eğiyor. "Annenin iyileşmesini planlıyor ve bekliyordum. Eve döndüğünde, onu son planım için koz olarak kullanabileceğimi biliyordum."

"Nedir o?"

"Onu da ona karşı kullanmak, sana şantaj yaparak son darbeyi vurmak." Silahını çıkarır ve anneme doğrultur.

Annemin üzerine doğrultulmuş soğuk silah namlusunu görünce ruhum titrer. Dünyamdaki en değerli insanlardan biri. "Lütfen, hayır. Anneme zarar verme. Ne istersen yaparım."

"Evet, ben de öyle düşündüm, o yüzden hazırlıklı geldim." "Ne istiyorsun?"

"Söyledim ya. Cillian'ın ölmesini istiyorum, o yüzden onu benim için öldüreceksin." Bir titreme içimi parçalıyor, beni paramparça ediyor. "Ne? Hayır."

"Her şeyi yapacağını söylemedin mi? Cillian O'Ridian'ın adamları üzerime karınca gibi üşüşmeden ona bir santim bile yaklaşamam. İnan bana, denedim. Bu mükemmel. Sen benim Truva atım olacaksın."

"Kocamı öldürmemi mi istiyorsun?"

"Hadi ama Chloe. O gerçek bir evlilik değildi." Bana inanamayan bir bakış attı.

"Evet, öyleydi. Cillian benim kocam. Onu öldürmemi nasıl isteyebilirsin? Ya da *herhangi biri*."

Tetiği çekiyor ve namludan çıkmayı bekleyen merminin *tıklama* sesini duyuyorum.

"Adrian, lütfen... beni öldürme." Annem daha da ağlayarak hayatı için yalvarır, ama sözleri anlaşılmaz bir karmaşaya dönüşür.

Adrian/Lance daha da geniş gülümser. "Annene veda et, *Chloe*." "Dur! Ben yapacağım!" diye bağırdığımı duyarım, ama ağzımdan çıkan ses ağzımdan çıkan ses benim sesime benzemiyor. Bunun yine hayatta kalma içgüdüsünün devreye girdiğini anlıyorum, ama bu Cillian'ı öldürebileceğim anlamına gelmiyor.

Lance silahı indirir ve zihnim hızla çalışır, aklıma gelen her düşüncüyü değerlendiririm. Bir çıkış yolu bulmalıyım. Cillian'ı öldüremem ve annemin ölmesine izin veremem. Bu yüzden oyunu oynamalı ve yardım bulmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Gerçekten akıllıca bir seçim." "Ne yapmam gerekiyor?"

"Yapmaman gereken şey, muhafızları uyandırmak. Normal ve doğal davranacaksın. Tek bir yanlış hareketin annenin ölümüne neden olur. Anladın mı?"

"Evet. Anladım."

"Aferin kızım." Masaya doğru yürüdü ve dün bizim için getirdiği şarap şişesini aldı. Henüz açılmamıştı. "Bu zehir. Onu ona götüreceksin ve içireceksin."

"Zehir mi?" *Tanrım*. Bu işi nasıl halledeceğim? "Merak etme, sevdiğinin ölümünü izlemek zorunda kalmayacaksın. Zehirin etkisi Zehir etkisini göstermek için bir saat sürer. Tek yapman gereken ona vermek, içtiğinden emin olmak ve oradan çıkmak. Bana geri dön. Ona anneni spaya götüreceğini söyle. Hepsi bu."

"Tamam..." Elimi uzatıp şişeyi aldım.

O öne doğru eğilip elimi tuttu. "Geri dönmezsen ya da muhafızlar gelip beni öldürürse, o kadın ölür. Ciddiyim."

"Artık annemin hayatını asla tehlikeye atmayacağımı biliyorsun." Anneme bakıyorum, o kadar acı içinde bana bakıyor ki, onu bu durumda görmek içimi acıtıyor.

Lance bana şişeyi uzattığında, yüzünde kötü bir sırıtiş belirir. "Bu harika ortaklığı sabırsızlıkla bekliyorum."

Çantamdaki telefonum çalmaya başlar. Zil sesinden Cillian olduğunu anlarım.

Bugün ilk kez arıyor. Normalde bu saatlerde aramaya başlar, sonra gün boyunca birkaç mesaj ve daha fazla arama gelir. Hepsini görmezden geldim.

"O mu?" Lance alaycı bir şekilde sorar. "Evet."

"Cevap ver de nerede olduğunu öğren."

Telefonu çantamdan çıkarıp aramayı cevaplarım. "Cillian." "Seni almaya geliyorum. Seninle konuşmam lazım."

Kalbim durur. "Hayır..."

"Chloe, seninle olmak istiyorum. Seni almaya geliyorum."

Tanrım. Çabuk düşün. Çabuk düşünmeliyim. Cillian şimdi buraya gelirse, annem ölür. Peki, ne yapmalıyım?

Aniden, başım belaya girerse söylememi istediği sözleri hatırladım: *morgulis septum stasis*.

Kör panik içinde, ona tehlikede olduğumu anlaması için bu kelimeleri haykırmak istiyorum, ama bunun felakete yol açacağını biliyorum.

Evet, bu Creed'in kullandığı gizli bir dil, bu yüzden Lance'in anlamını bildiğini sanmıyorum, ama Cillian bunları duyduğunda muhafızlara içeri girip annemi öldürmelerini emredecektir.

"Sana geliyordum." Hızlı konuşuyorum, neredeyse kekeliyorum.

"Öyle mi?" Sesinde karışıklık duyabiliyorum.

"Evet. Şarabım var. Ben... seni de görmek istedim." Bu baskı altında zihnimin nasıl bu kadar hızlı çalışabildiğini ve doğru kelimeleri bulabildiğini biliyorum. "Yarım saat içinde evde olabilirim."

Durakladı, düşünmeye başladığını tahmin edebiliyorum. "Tamam. Doğruca bana gel. Ben de yeni çıktım. Geri döneceğim."

Tanrıya şükür. "Yola çıkıyorum."

"Birazdan görüşürüz." Telefonu kapatıyorum ve Lance bana hafifçe alkışlıyor, bu da beni çok sinirlendiriyor.

"Dünya çapında bir oyunculuk. Buna ihtiyacın olacak." Beni tekrar kendine çekip, üstümün içine kumaşa yapışan küçük bir cihaz takıyor. "Ona söylediğin her kelimeyi duyabileceğim. Ve seni göreceğim. Onun güvenlik sistemini çoktan hackledim."

Kahretsin. Bunu başarmak neredeyse imkansız olacak. Şu anda, bana verdiği plan dışında hiçbir planım yok — *kocamı zehirlemek*. Ve gerçekten bizi bırakacağını mı sanıyorum? Annem ve ben

zaten öldük. Bu piçin istediğini yapmak, bana yardım bulma şansı verecek.

"Şimdi git," diyor Lance.

Anneme son bir kez bakıyorum, yardım, güç ve şans için dinleyecek olan herkese dua ediyorum, sonra odadan çıkıyorum.

Evden çıkıp arabama atlıyorum ve yola koyuluyorum. Liam her zamanki gibi peşimden geliyor, benim bu kadar büyük bir tehlike altında olduğumdan habersiz.

Ellerim direksiyona koyduğumda titriyor, ama kendimi sürmeye zorluyorum.

Yola çıktığımda, üstümdeki aptalca küçük cihaza bakıp onu çıkarmaya çalışıyorum, ama çıkmıyor. Onu çıkarmak pek de iyi bir fikir olmayacağını fark ediyorum, çünkü o pislğin beni duyabilmesi gerekiyor.

Eğer duymazsa, bir şey yaptığımı anlar.

Söz verdiğim gibi yarım saat içinde Cillian'ın evine, yuvama varıyorum. Garaj yolunda park etmiş Ferrari'sini görünce içim ısınır. Buraya dönmek çok güzel, ama yanlış nedenlerle burada olduğuma inanamıyorum.

Arabamı park edip, elimdeki lanet şarapla arabadan indim, sonra korumaların yanından geçtim, onlara yardım için bağırarak istedim. Sessizlik bana yakışıyor, sonra eve giriyorum.

Cillian merdivenlerden aşağı koşar ve beni görünce hemen yanıma gelir ve beni kollarına alır.

"Kızım. Buradasın."

Duygularım beni ele geçirir ve ben de ona sarılırım. "Buradayım."

Yüzümü avuçlarının arasına alır. "Chloe, daha erken gelmek isterdim, ama anneni rahatsız etmek istemedim."

"Sorun değil. Anlıyorum. Hiçbir şey açıklamana gerek yok." "Hayır, açıklamam gerek. Seninle sonsuza kadar birlikte olmak istiyorum.

İstedğim bu. *Sonsuza kadar.*" Onun bana söylediklerini anlayarak gözlerine bakıyorum. "Öyle mi?"

"Seni seviyorum, bu yüzden sonsuza kadar seninle olmak istiyorum. Seni tehlikeye atmak istemediğim için donakaldım, ama hayatım üzerine yemin ederim ki, benimle kalırsan seni korumak için her şeyi yapacağım. Ve sen bana tekrar güvenip sevene kadar denemekten vazgeçmeyeceğim."

Bu an daha zor olamazdı. Daha önce Roxanne ile konuştuğumda, Cillian olmadan hayatıma devam etmek için kararlıydım. Şimdi ise onun karşısında duruyorum ve o kalbime hitap ediyor, duymak istediğim her şeyi söylüyor. Ama elimde onu öldürecek bir şişe zehir var.

Ne acımasız bir kader cilvesi.

Şu anda izlendiğimi biliyorum. Lance, eve geldiğim andan itibaren kameralardan beni görmüş olmalı ve Cillian ile konuşmamı duyuyor.

Bunu başarmak istiyorsam, akıllı davranmalıyım. Ve ya şimdi ya da asla.

"Chloe, konuş benimle." Cillian sessizliğimi tereddüt veya şüphe olarak yorumluyor. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum.

Elimi uzatıp çenesine dokunuyorum, sakallarının kıllarını hissediyorum. "Seni seviyorum, Cillian. Tabii ki, sonsuza kadar seninle olmak istiyorum."

Gülümsüyor ve alnını benim alnıma, sevdiğim o alışkanlık haline gelmiş şekilde bastırıyor. "Beni affediyor musun?"

"Affedecek bir şey yok." Ona bakmak için geri çekiliyorum. Harekete geçme zamanı. "Morgulis septum stasis." Kameralara gülümsüyorum, yine aktris oluyorum, sonra bakışlarımı kasıtlı ve belirgin bir şekilde aramızdaki şarap şişesine indiriyorum.

Gözlerinde beliren korku ifadesini fark edince yüzünü tutar ve gözlerini benden ayırmaması için onu ikna ederim.

"Ben de seni istiyorum." Bana gülümser ve Gaelic dilinde birkaç seksi kelime söyler, sanki birbirimize karışık dillerde tatlı sözler söylüyormuşuz gibi gösterir.

Tanrım. Beni anlamıştı. Bu işe yarayabilirdi.

"Yukarı çıkıp bunu kutlayalım." Şarabı kaldırıyorum. "Bu fikri çok sevdim, kızım."

Beni öper ve kucağına alır. Bacaklarımı ona doladım ve beni yukarı taşır.

Hayatım pahasına ona tutunuyorum ve tüm kalbimle bu durumu atlatmamızı diliyorum.

Otuz Beşinci Bölüm

Cillian

Şarap zehirli.

Öyle olmalı. Ya öyle, ya da şişe, Molotof kokteyli gibi açtığım anda patlayacak.

Chloe *titreyerek* vücudunu bana yaslıyor. Kalbinin çok hızlı attığını hissedebiliyorum, sanki kalbinin göğsünden fırlamasını engelleyebilecekmişim gibi ona sarılıyorum.

Morgulis septum stazisi.

Ona bu kelimeleri söylediğimde, belki de abartılı ve aşırı tepki verdiğimi düşündüm, ama tam da ihtiyacı olduğu anda işe yaradılar.

Neler olduğunu bilmediğim için zihnimde korku dolaşıyor. Chloe'nin davranışlarından, Lance'in ona ulaştığını ve onu elinde tuttuğunu varsayıyorum. Ayrıca o da dinleniyor. Sanırım o pislik bizi de görebiliyor, yani benim gözetleme sistemimi hacklemiş.

Onu yatak odasına götürüyorum çünkü oradaki güvenlik kamerası farklı bir sistemle çalışıyor. Ayrı bir kayıt cihazım var. Banyoda da bir tane var.

Oraya vardığımızda hızlı davranmam gerektiğini biliyorum. Bizi göremeyen bu adamın şüphelenmesini istemiyorum.

Yatak odasına varmadan hemen önce dudaklarımı onun dudaklarına değdirip seks yapacağımız gibi davranıyorum, sonra kapıyı tekmeliyorum.

Kapı çarpıp kapanıyor, sonra onu yere indirip burada kimsenin bizi göremeyeceğini işaret ediyorum.

Göğsü çöküyor, şarap şişesini düşürüyor ve sessizce titreyerek ağlamaya başlıyor. Sonra bana üstündeki küçük cihazı gösteriyor. Üstünü çıkarıp köşeye atıyorum, sonra duşa girip suyu sonuna kadar açıyoruz. Cihazın menziline bilmiyorum, ama su her zaman iletilen sesin netliğini bozar.

Chloe'yi duş kabinine yeterince yaklaştırırm, böylece ıslanmadan konuşabiliriz.

"Chloe." Sesimi hala alçak tutuyorum.

"Tanrım, Cillian." Sanki solup gidecekmiş gibi görünüyor. "Adrian annemi kaçırdı. O, Lance Polinsky."

Kahretsin. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Bu bilgi mideme bir balyoz gibi indi. Lance, Adrian'dı. Bu yüzden sesini ve hareketlerini tanıdım, ama kim olduğunu çıkaramadım.

O lanet olası pislik bu oyunu çok iyi oynadı. Onun olduğunu tahmin etmemin imkanı yoktu.

"Lanet olsun."

"Bana seçim yaptırdı. Ya seni öldürmemi ya da annemi öldürmesini istedi. Çok üzgünüm."

Yüzüne bakıyorum. "Beni seçtin. Üzülecek bir şey yok."

"Buraya zehirle geldim." Nefesi kesildi. "Onu eve getirdim. Evet dedim, ama sana ulaşabilirsem, bana yardım edeceğini düşündüm."

"Doğru olanı yaptın. *Morgulis septum stasis*. Hatırladın."

Kafasını salladı. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Eğer öyle dersem, bir şeylerin ters gittiğini anlayacağımı düşündüm."

"Ve anladım. Onunla ilgilenmek için geri dönüyorum." Daha önce hiç yaşamadığım bir öfke ruhumu kapladı.

"Hayır." O benim gömleğimi tuttu. "Geri dönmeliyim. Dönmezsem, onu öldürecek. Bana geri dönmemi söyledi, bu yüzden dönmeliyim."

"Seni böyle bir tehlikeye atamam." Tam da bu konuda endişeleniyordum.

"Cillian, o benim annem." Sesi titriyor. "Onun hayatını tehlikeye atamam. Geri dönmeliyim. Lütfen beni anladığını söyle. Geri dönmezsem, bir şeylerin ters gittiğini anlayacak. Belki de çoktan anlamıştır."

Yumruğumu duvara vuruyorum. Parmak eklemlerimden bir acı geçiyor, ama aynı zamanda aklıma bir fikir geliyor. O haklı. Geri dönmek zorunda. Onu ve annesini tehlikeden *kurtarmak* için onu aslanın inine geri göndermeliyim.

"En fazla iki dakikadır buradayız." Saatile bakırım. "Ama hızlı çalışmalıyız."

Kararlılıkla başını sallar. "Evet."

"Burada kal."

Tuvaletten çıkıp yatak odasına geri dönüyorum, zihnim fazla mesai yapıyor.

Chloe'nin getirdiği şarabın aynısından benim burada tuttuğum içki dolabında bir şişe var, onu alırım. Sonra acil durum çantamdan küçük bir zehir kiti çıkarırım. Creed'in her üyesi bunlardan bir tane taşır. Bu, asla kullanmak zorunda kalmamayı dilediğiniz türden bir şeydir. Kit, The Whistler adlı ölümcül bir zehir ve panzehiri içerir. Suikast görevine çağrıldığında yanında götürmen gerekiyor.

Hiç böyle bir göreve çağırılmadım, bu yüzden hiç kullanmak zorunda kalmadım, ama umarım bu, o orospu çocuğunu alt etmeme yardımcı olur. Lance'e, lanet olası Adrian'a, kendi ilacının tadını tattıracağım ve onun planını ona karşı kullanacağım. *O orospu çocuğu*.

Chloe'ye geri dönüp kapıyı kapatıyorum, böylece seslerimiz yine duyulmaz oluyor.

"Bu benim şarap şişem," diye fısıldarım. "Zehir hakkında sana bir şey söyledi mi?"

"Bir saat içinde etkisini göstereceğini söyledi."

Yavaş zehirlenme. "Güzel. Şöyle yapacağız: koridora çıkacağız. İkimize de birer kadeh şarap dolduracağım. Benimkini içeceğim, ama sen içmediğin gibi davranmalısın, çünkü zehirli olduğunu biliyorsun. Anladın mı?"

"Tamam."

"Ve bu..." Zehir kitini kaldırıyorum. "Bu kısım çok önemli, Chloe. Bu bir zehir. Yanlış anlama."

Yutkundu. "Zehir mi var sende?"

"Evet. Onu kandırmaya çalışacağız. Bu da panzehiri. Şimdi bunu al. Beş saat boyunca etkili." Küçük tableti çıkarıp ona gösterdim.

"Bana mı?"

"Evet. Zehri bir eline sürmen gerekiyor. Panzehir seni zehire karşı bağışık hale getirecek. Ona dokunman yeterli, ama cildine dokunduğundan emin ol. Tamam mı?"

"Evet."

"O elinle başka kimseye veya hiçbir şeye dokunma. Ona dokunduğunda ve zehirin etkisini gösterdiğini anladığında ellerini yıka."

"Sadece ellerimi yıkamamı

mı?" "Su zehri etkisiz hale

getirir." "Tamam. Anladım."

"Buradan çıktığında, hemen arkada olacağım." "Söz veriyor musun?"

"Söz verdiğimi biliyorsun. Anneni nerede tutuyor?"

"Evin arka odasındalar. Perdeleri kapatmış." "Yanında adamları var mı?"

"Hayır. Yalnız."

Bu benim için bir avantaj, ama dikkatli olmam gerekiyor. Chloe erkek görmemiş olması, erkeklerin olmadığı anlamına gelmez. "Al, panzehiri al, sonra bizi görebileceği yere geri dönelim." Ona uzattım, o da aldı. "Odadan çıkarken kıyafetlerini düzeltiyormuş gibi davran."

O başını sallar ve ben bir saniye ona bakarak bunun onu son görüşüm ya da son dokunuşum olmaması için dua ederim.

Bana bir şans daha verdi. Bu şansını sonsuza kadar sürdürmemiz gerektiğini biliyorum.

Göz yaşlarını siler ve kendini toplar. Elini tutar ve onu banyodan çıkarırım. Yatak odasına geri döndüğümüzde, üstünü alıp ona veririm. Üstünü giyer.

Dolaptan iki kadeh alıp ikisine de şarap dolduruyorum, sonra kameraların bizi tekrar çekebileceği koridora çıkıyoruz.

"Daha sonra bana geri dönmeyi unutma." Ona gülümserim, numaramı sürdürürüm ve şarabı içerim.

"Yarın. Yarına kadar beklemelisin." Kıkırdar ve söylediğim gibi kıyafetlerini düzeltir. "Geceyi spada geçireceğiz."

"Seni şimdiden

özledim." "Ben seni

daha çok özledim."

Şaraptan bir yudum daha alırım.

"Gel, bir dakika yanıma otur."

"Tabii ki."

Aşağı kata inip oturma odasına geçiyoruz. Onu kucağıma çektiğimde, şarap kadehini masaya bırakma fırsatını değerlendiriyor.

Aferin Chloe. Annesinin hayatı için çok korkmuş olmalı, ama odaklanıyor. Şarabımın geri kalanını bir dikişte içiyorum, sonra onu öpüyorum. Onu bırakmadan önce bir süre öpüşüyoruz.

"Gitsem iyi olacak. Roxanne bizi almadan önce valizlerimizi hazırlamamız lazım." "Sonra ara beni."

"Tabii ki. Seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum." Ses tonuma bu aşk sözünü katıyorum ve o beni terk ederken kalbim bu sözü tutunuyor.

Kapıdan çıkana kadar onu izlerim. Kapı kapanınca, öfkenin beni tekrar ele geçirmesine izin veririm.

Arabasının garaj yolunda çalıştırıldığını ve uzaklaşırken gürültüyle uzaklaştığını duyarım, sonra bir sonraki hamlemi planlar ve kan için kan yemini ederim.

Otuz Altıncı Bölüm

Chloe

Nefes al. Nefes al. Nefes al.

Nefes almam lazım. Nefes almayı bıraktığım anda odaklanmamı kaybederim. Umudum var ve Cillian'la bir planımız var.

Bir plan, annemin evinden ayrıldığımda sahip olduğumdan çok daha fazlasıdır.

Neredeyse geri döndüm. Umarım annem iyidir. Ve umarım her şey yolunda gider.

Sorun şu ki, geri döndüğümde her şeyi anlık kararlarla halletmem gerekecek. Ne yapmam gerektiğine dair kesin bir planım yok. Lance'e dokunup zehirin etkisini göstermesini sağlamam gerekiyor.

Geri dönerken ne söyleyeceğimi kafamda prova ediyorum ve annemin evinin önüne geldiğimde zehri çıkarıp sol avucuma sürüyorum.

Sağ elini kullanan biriyim, bu yüzden sol elimle hiçbir şeye dokunmadan o elimi kullanarak eve girebilirim.

Dikkatlice kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, o adamla tekrar içeri girmekten korkuyorum.

Roxanne'i düşünüyorum. O restoranda, olan bitenden tamamen habersiz. Belki de en iyisi böyleydi. *Adrian'ın* tam bir sahtekar olduğunu öğrendiğinde ne kadar incineceğini hayal bile edemiyorum.

Onun ona deli gibi aşık olmadığını itiraf etmesine şimdi seviniyorum. Öyle olsaydı durum daha da kötü olurdu.

Ricci kadınlarının erkekler konusunda şanssız olduğunu söyleyebilirim, ama bu doğru değil. Babam ve Cillian vardı. Tanıdığım en iyi iki erkek.

Bir yerlerden güç toplayarak bahçe yolundan yukarı çıkıp eve geri dönüyorum.

Arka odaya yaklaştıkça adımlarım daha da zorlaşıyor.

Lance'in anneme zarar vermiş olabileceğinden endişeleniyorum. Bu düşünce aklımdan her geçtiğinde, ciğerlerim asit yakıyormuş gibi yanıyor.

Kapıya ulaştım ve odanın içinde annemle Lance'i buldum. Tanrıya şükür annem zarar görmemiş. Hala aynı yerde, kanepede oturuyor.

"Aferin. Başardın," Lance etkilenmiş bir gülümsemeyle beni tebrik ediyor. "Kimseyi uyandırmadın, değil mi?"

"Hayır. Ne yaptığımı gördün. Cillian şarabı içti."

"İyi oynadın. Annenin seni kontrol altında tutmak için mükemmel bir koz olduğunu biliyordum. Sevgilin senin hemen ardından arabasıyla ayrıldı. Amcasının evine gidiyor gibi görünüyor, ama oraya varamayacak. Zehir, o hala direksiyon başındayken etkisini gösterecektir."

Neredeyse sevinçten havaya uçacaktım. Onu kandırdık. Güzel. Bana söylediği her şeyi yaptığımı sanıyor. Şimdi tek yapmam gereken ona dokunmak.

"Seni canavar."

"Kocanı öldürme kararını veren sensin. Peki, bugün canavar kim?"

"Siktir git."

"Hayır, ama ben seni sikeceğim. Seni annenin önünde sikeceğim. Sonra ikinizi de öldüreceğim."

Bana saldırır ve ben onun beni yakalamasına izin veririm. Annem çılgın atar, ama ben odaklanmaya çalışırım.

Lance beni yakaladığında, zehirli elimi yüzüne doğru uzatıp cildine sürüyorum.

"Seni küçük sürtüğüm. Benimle savaşırsın." "Çekil üstümden."

Boynumu öpmeyi başarır, ama sonra sanki biri arkadan ona vurmuş gibi aniden geri çekilir.

Beni tutan elini gevşetir ve ben de bu fırsatı değerlendirip ondan uzaklaşıyorum. "Ne oluyor lan?" Lance başını tutar ve bağırır.

sesinin tonu yükselir. Aniden burnundan kan akmaya başlar ve kan

yere damladıkça bana öfkeyle bakar. "Bana bir şey yaptın." "Öl, pislik herif."

"Onu da yanımda götüreceğim." Silahı anneme doğrultur ve önceki gibi tetiği çeker. Ama ona ateş edemez.

Bir silah sesi havayı yırtıp geçer ve kafasının yan tarafına saplanır.

Ses arkamdan gelmiştir.

Dönüp kapıda duran Cillian'ı görüyorum. Silahını doğrultmuş, dik ve güçlü bir şekilde duruyor.

Lance'in hayatı bedeninden ayrılmadan önce onu görüp görmediğini bilmiyorum ve umurumda da değil. O şimdi yerde, kanlar içinde yatıyor ve zehir hala etkisini gösteriyor. Kafası şişiyor, yumrulu ve damarlı hale geliyor, onu bir tür mutant canavara benzetiyor.

Cillian'a bakıyorum ve bir an birbirimize bakıyoruz. Rahatlama dalgaları beni kaplıyor, vücudumda yayılıyor.

Tehlike artık geçti. Bitti.

Sonunda.

Bahçeye çıkıyorum.

Roxanne bahçede salıncakta oturuyor. Sabahtan beri burada, aralıksız sigara içiyor. Ben hayattayken yıllar önce sigarayı bırakmıştı, ama ara sıra, özellikle de depresyonda olduğunda sigara içtiğini biliyorum.

Ona yaklaştığımda bana bakar. Sigara kokusuna dayanamadığımı bildiği için sigarasını söndürür. Sonra boş boş önüne bakar.

Onun yanındaki salıncağa oturuyorum ve ona ihtiyaç duyduğu teselli sözlerini bulabilmeyi umuyorum.

Herkes dün yaşanan felaketin şokunu hala atlatamadı. Annem o kadar sarsılmıştı ki onu hastaneye götürüp muayene ettirmek zorunda kaldık. Bu çok kötüydü, ama Roxanne'in özellikle çok kötü hissedeceğini biliyordum.

Geceyi burada geçirdi çünkü apartmanında yalnız kalmak istemediğini biliyordum. Annem ve Roxanne'in desteğe ihtiyacı olacağını bildiğim için ben de kaldım.

Roxanne, Lance/Adrian ile olan olaydan bir saat sonra geldi. Adrian hakkındaki gerçeği öğrenip onun öldüğünü duyduğunda, onu hiç görmediğim bir şekilde yıkıldı.

Gerçek Adrian'ı hiç görmemiş olmasına sevindim, ama aynı zamanda görmüş olmasını da dilerdim. Bu, kaybının acısını hafifletmeye yardımcı olabilirdi.

Onu, geleceği olabileceğini düşündüğü destekleyici erkek arkadaşının duman perdesi ardındaki görünüşüyle hatırlıyor. Birinin bu kadar manipülatif olabilmesi ve maskelerinin altında kim olduklarını asla tam olarak bilememek mide bulandırıcı.

"İyi misin?" diye soruyorum ona.

"Hayır, iyiyim değilim." Sesinde, katatonik bir durumda olan birinin kayıtsız tonu var.

"Bu aptalca bir soruydu. Tabii ki iyi değilsin."

"Kendimi çok ihlal edilmiş hissediyorum. Bu his ne zaman geçecek bilmiyorum." Hızlıca nefes alır ve saçlarını omzunun üzerinden iter. "Adrian'ın, *Lance'in* ya da her kimdiyse, böyle bir sahtekar olduğuna inanamıyorum. Hâlâ kafamda bunu anlamaya çalışıyorum. Nerede hata yaptığımı bilmiyorum. Bu tür şeyleri fark etmekte çok iyiyimdir, ama yine de şaşkınım."

"Çok üzgünüm. Onunla ilk tanıştığımda senin adına mutlu olmuştum. Sana iyi davrandığı için onu sevmiştim. Sana bakıp seni mutlu edecek birini hak ediyordun."

"Ama hepsi bir gösteriydi." Yine o uyuşuk ses tonuyla içini çekti. "Ve ben, önümdeki gerçeği bile göremeden Harlan'ı lanetleyip sana tavsiyeler veriyordum."

"Kendine bu kadar sert davranma, Roxanne. O hepimizi kandırdı. Cillian'ı bile. Bunun için kendini suçlayamazsın."

"Elimde değil. Onu herkesten daha iyi tanıyordum. Neredeyse her gün onunla birlikteydim. Bazen her gece." Yüzünü buruşturur. "Beni kullandı."

"Şu anda bunu duymak istemediğini biliyorum, ama gerçeği şimdi öğrenmen, daha sonra çok geç olduğunda öğrenmenden daha iyidir. Ve daha fazla acı çekmenden."

"Haklısın... Kesinlikle haklısın." Gözlerinin kenarlarını siler. "Bir parçam onun sahtekar olduğunu biliyordu ve bu yüzden ona aşık olmadım diye düşünmek istiyorum. Ama bu acımı dindirmiyor."

"Elbette daha az acı çekmezsın."

"Sanırım her günü olduğu gibi kabul etmeliyim. Her gün ayrı ayrı, değil mi?" Onu sakinleştirmek için elimi omzuna koydum. "Her gün ayrı ayrı."

Derin bir nefes alır ve bana bakar. "Benim için endişelenme Chloe. Endişelenmeni istemiyorum."

"Bu benim elimde olan bir şey değil. Tabii ki senin için endişeleneceğim."

"Biliyorum, ama senin de kendi hayatın var. Cillian yine bizim için, *senin* için yardım etti. Eğer bu karmaşadan çıkabildiğimiz tek umut ışığı oysa, ben kabul ederim. O seni mutlu ediyor ve bizi güvende tutuyor."

Ona gülümsüyorum. "Bence o bizim umut ışığımız." "O zaman her şey olması gerektiği gibi gitti."

"Kızlar." Annemin sesi bizi ona doğru çevirir. Elinde bir tepsi kurabiyeyle arka kapıdan çıkmıştır.

Dinlenmesi gerekiyordu. Dr. Chase onu muayene ettiğinde, tansiyonu çok yüksekti. Bir gece hastanede kalmasını önerdi, ama o bir gün daha hastanede kalmak istemedi. Bu sabah onu muayene ettim ve tansiyonu stabilize olmuş görünüyordu.

"Anne, yatakta olman gerek," diye onu azarlıyorum. "Çok uzun zamandır yataktayım." O gülüyor.

Roxanne ayağa kalkar, tepsiyi ondan alır ve kurabiyeleri yemeye başlar. "Bunlar harika."

Annem gülümser. "Canını sıkmak için bir şeye ihtiyacın olacağını düşündüm." Roxanne'i kucaklamak için kendine çeker, sonra bana bakar. "Görevlerini devralmaya geldim. Kocan burada ve bence onunla eve gitme vaktin geldi."

Cillian geri dönmüş. Onu dünden beri görmemiştim. Dün gece eve gidebilirdim, ama ikimiz de annem ve Roxanne'le kalmamın daha uygun olacağını düşündük.

"Gitmemin sorun olmayacağından emin misin?" Ayağa kalktım.

"Tabii ki. Gitmelisin. İkinizin baş başa vakit geçirme zamanı geldi." Annem coşkuyla başını sallar.

Cillian ve benim birlikte kalacağımızı duyduğuna çok sevindi. Tehlikenin doruk noktasında olduğumuz için o anın tadını çıkaramadım.

"Tamam. İhtiyacın olursa beni ara. Yarın seni kontrol ederim."

"Bu harika olur tatlım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Anneme sarılırım, sonra Roxanne'e.

Onları bırakıp eve geri döndüm ve Cillian'ın beni oturma odasında beklediğini gördüm.

Her şey yoluna girdiğine göre artık daha rahat hissederek kollarına atlıyorum. "Eve gitmeye hazır mısınız?" Gülümsüyor ve gözlerime bakıyor.

"Tabii ki." "Gidelim,
kızım."

Gece çöktüğünde, Cillian terastaki barbekü çukurunda ateş yakar.

Bir battaniyenin üzerine yan yana oturup ateşin alevlerini izliyoruz.

Cillian bana marshmallow ve krem şanti ile sıcak çikolata yaptı, ben de o beni izlerken çikolatamı yudumluyorum.

Eve geldiğimizde fazla konuşmadık. Beni doğrudan yatağa götürdü.

Ona bundan sonra ne olacağını anlatmak istesem de, şikayet etmedim. Onun olmaktan ve tekrar karısı gibi hissetmekten mutluydum.

"İyi misin?" Omzumu omzuyla okşarken sesi kulağımda yumuşak bir uğultu gibi.

"Şimdi iyiyim. Ama dün çok zordu."

O başını salladı ve önündeki alevlere baktı. "Seni Lance'in yanına gitmen için bırakmak zorunda kaldığımda hissettiğim kadar korku hissetmemiştim. Planımızın işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum."

"Biliyorum. Ben de korkmuştum. Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

O sırtıyor. "Sana her zaman güvenirim. Güvenmediğim diğer herkes." Yüzüne ciddiyet geri dönüyor. "Bir dakika geç kalsaydım, ne olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. O piçi zehirledikten sonra, anneni neredeyse vuruyordu ve seni de öldürecek kadar gücü kalmış olabilirdi."

Aynı gerçeğin karanlık korkusu beni sarıyor, ama onu bir kenara itip kolunu çekiyorum. "Öyle bir şey olmadı. Sen zamanında geldin ve bizi kurtardın."

O eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. "Umarım bir daha asla olmaz."

"Ben de." Kupa bardağımı yanıma koyup ona dönmek için yerimi değiştiriyorum. "Ailen için adalet sağladığın şimdi nasıl hissediyorsun?"

Derin bir nefes alır. "Emin değilim. Yeterli gelmiyor. Ama sanırım bir şeylerin yapıldığı hissi var. Artık bu bölüm kapandı ve gerçekten hayatıma devam edebilirim."

"Bu iyi bir şey gibi görünüyor."

"Öyle. Ailem seni çok severdi." Gülümsedi ve yanağıma dokundu.

"Keşke onları tanıyabilseydim."

"Ben de. İkisi de ruh ikizimi bulduğum için mutlu olurdu." Gözleri gözlerime kilitlenir ve sözleri kalbimi ısıtır.

"Cillian... bu benim için çok anlamlı. Sen de benim ruh ikizimsin."

"Beni terk etmen ya da Jessica'nın aramıza nifak sokması gerektiği için üzgünüm."

"Senin onu seçmediğin için kırgınmış gibi geldi bana."

"O bu konuda her zaman kırgındı." Gözleri gerginlikle doldu. "Geçmişte de, kız kardeşimle ilişkiyi mahvetmeye çalıştığında onu seçmemiştim. Erika... adı buydu. Jessica'ya neden bu kadar düşmanca davrandığımı merak ediyorsan, sebebi bu."

"Senin ilişkinizi gerçekten mahvetmeye mi çalıştı?"

"O kadın yapmayacağı hiçbir şey yok. Beni onunla aldattığım gibi göstermek için tuzak kurdu. Erika bizi gördü. O zamanlar birkaç aylık ömrü kalmıştı ama intihar etmeye karar verdi. Onu gördüğü şey mi yoksa her şey mi onu bu noktaya getirdi, hiç bilemedim. Hikaye bu kadar. Sanırım gördüğün o fotoğrafı hatıra olarak saklıyorum."

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, kalbim onun için acıyor. "Çok üzüldüm." "Teşekkürler. Asla benimle bir gelecek planlamak istemediğimi hissetmeni istemem

ya da senin benim her şeyim olmadığını, onun ise öyle olduğunu hissetmeni istemem. Mesele asla bu değildi. Ölüm benim düşmanımdı ve seni korumak için her zaman yanında olamayacağımı bilerek seni benim dünyama sokmak istemedim."

"Şimdi anlıyorum."

"Ve artık kesin olarak biliyorsun. Öyleyse, sonsuza kadar plan yapmaya ne dersin?" Bana umut dolu bir gülümseme atıyor.

"Bu fikir hoşuma gitti. Aklında ne var?"

"Egzotik yerlere birçok seyahat ve karnını benim bebeklerimle doldurmak."

Kendimi gülümserken buluyorum. "Bu fikir hoşuma gitti."

"Güzel, çünkü bebek kısmına hemen başlayacağız."

"Ben de buna varım."

"Sizi seviyorum, Bayan O'Ridian."

"Ben de sizi seviyorum, Bay O'Ridian." Öpüşürüz ve nasıl bu noktaya geldiğimizi, şu anda nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimizi düşünürüm.

Hayatım, beni buraya getiren bir dizi öngörülemez olaydan ibaretti. Beni kurtaran, kırık kalbimi iyileştiren ve ruhumu yeni bir hayatla dolduran adamın kollarına.

Şimdi mutluyum.

Otuz Yedinci Bölüm

Cillian

Beş ay sonra

"İş planlarını inceledim. Her şey yolunda," diyor Seamus geniş bir gülümsemeyle.

"Harika, amca."

"Yılı iyi bir kârla kapatıp, gelecek yıla güçlü bir başlangıç yapmayı hedefliyoruz. Bu tahminlerden memnunum. Gallagherlar gibi insanlarla çalışmadığımız için daha da memnunum. Baban seninle gurur duyardı, evlat."

Şimdi ben gülümsüyorum. "Teşekkürler, sana da teşekkürler. Beni ayaklarımın üzerinde tutuyorsun, Seamus."

"Yardımcı olabildiğime sevindim. Sen İrlanda'dayken bankayı ve nakliye şirketini yönetme konusunda bana güvenebilirsin."

"Sana güvendiğimi biliyorsun." "Sadece seni rahatlatmak istedim."

Chloe'yi bir aylığına İrlanda'ya götürüyorum. Önümüzdeki ay dans okulunu açmadan önce biraz eğlenmesini ve benim ikinci vatanımı görmesini istedim.

Gelecek ay aynı zamanda boşanmamızın planlandığı tarih, bu yüzden bu seyahati ikinci balayımız olarak görüyoruz. Aşkımızı yenilemenin kutlaması.

Birkaç saat sonra uçağımız kalkacak ve karımı tamamen kendime ait hissetmek için sabırsızlanıyorum. Onunla bir ay boyunca uzaklarda olmak daha da güzel olacak.

"Gözden geçirmemiz gereken başka bir şey var mı?" Seamus, bir kez olsun düzenli olan masamı tarıyor.

"Hayır. Sanırım her şey yolunda. Şimdi çıkacağım. Döndüğümde görüşürüz."

"İyi eğlenceler." Elini uzatıp benimkiyle tokalaşmak ister, ama ben ona sarılırım, tıpkı çocukken yaptığım gibi onu şaşırtarak.

O olmasaydı, Chloe ile her şeyi mahvedecektim. Onu sonsuza kadar kaybedecektim ve Lance ile işler nasıl gelişirdi kim bilir. Onu en çok korktuğum şekilde kaybetmiş olabilirdim.

Seamus ve onun bilgeliği olmasaydı, onunla kalmak konusunda aynı sonuca varacağımı sanmıyorum.

"Her şey için teşekkürler, Seamus." "Ne zaman istersen."

Ceketimi alıp dışarı çıkıyorum.

Alabama binip yola çıktığımda, trafiğin beni yavaşlatmaması için yeterince erken çıktığıma sevindim.

Her zamanki gibi bir saat kadar trafikte sıkışıp kalmadığım için, kırk dakika içinde Hamptons'a varmış olacağım.

Bu yıl, bazen hiç inemeyeceğimi hissettiğim büyük bir roller coaster yolculuğu gibiydi. Ya sonsuz bir döngü ya da birkaç büyük düşüş vardı. Ama beni Chloe'nin yönüne iten her neyse, ona minnettarım.

Bazen tanıştığımız ilk günü ve ona bir kez baktıktan sonra başlayan takıntımı düşünüyorum.

Ama hayatın beni buraya getireceğini hiç bilmiyordum. Geriye dönüp baktığımda, Lance'i ararken ve başarısız olduğum o dönemde Chloe'nin beni ayakta tuttuğunu biliyorum.

Lance'in ölümünden sonra tehdidin tamamen ortadan kalktığından emin olmak için çalıştığım dönemde beni daha da sakinleştirdi.

Adam zeki bir piçti, ama aynı zamanda psikopattı. Tüm psikopatların ortak kusuru, kendilerinden her zaman çok emin olmalarıdır

O gün onu öldürdüğümde, planının işe yarayacağından o kadar emindi ki adamlarını yanında getirmede.

Chloe'nin annesinin evine fark edilmeden girip çıkabileceğini ve beni, Chloe'yi ve annesini öldürebileceğini düşünüyordu.

Hayatta bırakmayı düşündüğü tek kişi Roxanne'di. O zaman onu kaçırarak ya da Adrian olduğu yalanını sürdürecektürden bir manyak olabilirdi.

Artık her şeyin bittiğine seviniyorum. Hepimiz için.

Sonunda ailemi zihnimde ve kalbimde huzur içinde yatırabilirim ve kalbim fırtınalı bir denizde yelken açmış bir gemi gibi hissetmiyor.

Sonunda, sanki ilk kez nefes alabiliyorum ve karımla eğlenmeyi dört gözle bekliyorum.

Onun için de her şeyi geride bırakmak amacıyla, Nathan'a hapishaneye, ondan daha canavarca bir sapık göndererek bir hediye yolladım. Nathan'ın bacaklarını kırdı. Öyle bir yerde hareket edemezsen uzun süre hayatta kalamazsın. Günleri sayılıdır.

Chloe'ye yaptığımı anlattığımda, o da geçmişte geride bırakabilecek gibi görünüyordu.

Rekor sürede arabamı park ettim ve eve girdim.

Yatak odasının kapısına yaklaştığımda, bal ve gül kokusu ile karşılandım. Kapıyı açtım ve güzel karım çıplak bir şekilde yatakta uzanmış beni bekliyordu.

Onun dışında her şey aklımdan uçup gitti.

Chloe başını kaldırıp bana gülümsedi, cildi hala bu sabahki çılgın sevişmemizin sıcak izleriyle parlıyordu.

"Geç kalacağız, değil mi?" diye soruyorum ona doğru yürürken.

"Bu ne kadar hızlı olabileceğine bağlı."

"Hızlı mı?" Kaşlarımı çatarak onun çıplak, mükemmel vücudunu süzdüm.

"Bebeğim,

sana dokunduğumda hızlı olamam. Senin her bir parçasını tatmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Parmağımı karnının pürüzsüz derisi üzerinde gezdiriyorum ve göğüslerine ulaştığımda, meme uçlarını daireler çizerek okşuyorum, bu da onu kıkırdatıyor.

"Belki de bunu seviyorumdur. Belki de benimle vakit geçirmeyi sevmeni seviyorumdur

"

"O zaman geç kalacağız, kızım."

"Bana gel o zaman. Sana ihtiyacım var." Bana attığı gülümseme, bütün gece burada kalabileceğimizi söylüyor. Benim için sorun değil.

Giysilerimi çıkarıp ona katılıyorum. Sonra kalçalarını tutup, penisimi onun lezzetli girişine yönlendirip onunla birleşiyorum.

Dünyada bundan daha güzel bir şey yok. Onun içinde olmak, onu benim yapmak ve ona tekrar tekrar aşık olmak.

Epilog - Chloe

Roxanne ve ben Ricci'nin mutfağından çıkıyoruz. Annemi aramak için birinci kata gidiyoruz. Vardiyamızı bitirdikten sonra bizi görmek istedi.

Artık burada çalışmıyorum ama yine de ara sıra uğrayıp herkesle vakit geçirmeyi seviyorum. Bugün harika bir gündü çünkü Cillian ve ben İrlanda'dan yeni dönmüştük.

Tatilimiz kesinlikle harikaydı ve iki hafta sonra dans okulumu açmadan önce tam da ihtiyacım olan şeydi. Günleri sayıyorum. Günde beş ders vereceğim ve benimle neredeyse aynı sayıda ders verecek iki öğretmenim var.

Her şey harika bir başlangıç yapacağa benziyor.

"Sence evet demeli miyim?" Roxanne merdivenleri çıkarken soruyor. "Bu adam benimle ciddi olabilir gibi görünüyor, ama ben henüz *ciddi bir ilişkiye* hazır olduğumdan emin değilim."

Ona gözlerimi devirdim. "Roxanne, üç aydan fazla bir süredir her gün Mike ile görüşüyorsun ve ciddi bir ilişkiye *hazır* olmadığını mı düşünüyorsun?"

O gülüyor. "Anlıyorum. Ama Floransa'ya gidip onun bağıni görmek ve ailesiyle tanışmak, lüks bir restoranda randevuya çıkmaktan daha ciddi bir şey."

"Elbette, ama bence bu harika bir fikir ve tam da ihtiyacın olan şey." Onu daha da cesaretlendirmek için başımı sallıyorum, ama neden bu kadar temkinli olduğunu anlıyorum.

Adrian/Lance hakkında konuşmamaya çalışıyoruz, ama konuşmasak bile, onun iğrenç hatırası aklımızdan çok da uzak değil. Roxanne'in tekrar biriyle çıkmaya başlamasına seviniyorum.

Mike buraya bir konferans için geldiğinde, kendine bir mola verdi.

"Sanırım evet diyeceğim." Kıkırdar.

Ben de gülümsüyorum. "Harika, çünkü çok eğleneceksin." "Ben de öyle düşünüyorum."

Annemi, on yıllardır restoranı işleten tüm aile üyelerinin fotoğraflarının asılı olduğu duvarda görüyoruz.

Resimleri düzeltiyor.

Bizi görünce gülümsüyor ve bize el sallıyor.

"Ne yapıyorsun anne?" Büyük anneannem ve büyük dedemin siyah beyaz fotoğrafına bakıyorum. Restoranın açıldığı gün çekilmiş bir fotoğraf.

"Duvara yeni bir resim ekliyorum. Bunu yaparken sizin de burada olmanızı istedim." Bana ve Roxanne'e bakıp gururla gülümsüyor. Sonra masadan bir resim alıyor. Üçümüzün resmi. Annem ortada duruyor, biz de onun iki yanında. Bu resim birkaç ay önce restoranın önünde çekilmiş.

"Oh, Rosaline teyze, çok beğendim." Roxanne anneme sıkıca sarılır.

İkisine de hayranlıkla bakıyorum ama dikkatimi anneme veriyorum. "Teşekkürler anne, bu benim için çok anlamlı."

"Sen olmasaydın, canım, burayı kaybederdik. Bu fotoğraf anılar için. Ricci kadınlarının gelecek nesilleri ve onlardan sonrakiler için."

Ona sarılırım, o da başımı okşar.

Aşağıdaki kapı açılır ve Cillian içeri girer. Bu akşam burada akşam yemeği yiyeceğiz.

"Hadi, onu bekletme." Annem kıkırdar. "Ona birazdan özel bruschetta'mı getireceğimi söyle. Tam istediğim gibi yapmak istiyorum."

"Söylerim."

Onları bırakıp aşağıya, Cillian'ın yanına koşuyorum. Yüzü aydınlanıyor ve ona ulaşır ulaşmaz beni kollarına alıyor.

"En sevdiğim kızım nasıl?" diye sorar ve dudaklarıma hafif bir öpücük kondurur. "En sevdiği erkek burada olduğu için mutlu."

"Güzel. Yine o içki oyununu oynayabiliriz diye düşünüyordum, ama bu sefer ödül için."

Gülüyorum. "Ne tür bir ödül?"

"Ben kazanırsam, sen benim olursun. Sen kazanırsan, ben senin olurum."

Daha çok güldüm. "Bana kazan-kazan durumu gibi geldi." "O zaman yapalım."

Epilog-Cillian

"Tebrikler," diyorum Dante'ye. Ayın son Creed toplantısını yeni bitirdik ve o, Serenity ile gelecek yıl ilk çocuklarını beklediklerini açıkladı.

"Teşekkürler. Bu şimdiye kadarki en iyi haber."

Dante, Virgo ve ben toplantı salonunun terasında sigara içiyoruz.

"Arkadaşım olacağına sevindim." Virgo gülüyor. "Olivia'nın yedi haftası kaldı."

"Bana tüm ipuçlarını verebilirsin. Alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım var," diye cevaplar Dante, sonra bana bakar. "O zaman bu çocuğa da zamanı geldiğinde yardım edebiliriz."

İkisi de bana bakıyor. Eskiden böyle bir şakayı küçümser ve onlara çocuk sahibi olmayacağını söyledim. Ama Chloe ile birlikte olduğumdan beri, eskiden olduğum adamın tam tersi birine dönüştüğümü gururla söyleyebilirim.

"Sabırsızlanıyorum." Başımı sallarım. "Zamanım geldiğinde, umarım yakında olur, alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım olacak."

Birbirlerine bakıp gülümserler. "Bunu duyduğuma sevindim kardeşim."

"Bunu söyledikten sonra, toplantıya zamanında yetişmek istiyorsak şimdi gitmeliyiz." Virgo başını eğdi.

Saat neredeyse on bir, ama günün herhangi bir saatinde kulüplerinde her türlü önemli müşteriyle buluşuyorlar. Bu gece, yüksek bahisli poker oyunlarından biri için bir toplantı olacak gibi görünüyor.

"Yarın görüşürüz çocuklar." Başımı eğiyorum.

Onlar ayrılırken, ben de Seamus'u bulmak için salona geri dönmeye karar verdim.

Kapıya ulaşmadan önce, Jaxon'ın dışarı çıktığını gördüm.

Lance'i alt ettiğimde, Jaxon'ın sevkiyatının diğer yarısını da bulmayı başardım. Zor bir işti, ama Lance hayatta olsaydı daha da zor olurdu

Hayatta olsaydı daha da zor olurdu. Onları bulmamın tek nedeni, Lance'in daha yüksek bir anlaşma için pazarlık yapma sürecinde olmasıydı.

Tüm sevkıyatı geri alabildiğim için çok mutluydum. Jaxon anlayışlı davranmış olabilir, ama babası beni cehenneme kadar lanetlerdi.

Bana ulaştığında, "Selam," diyor. "Sen ve karın iyi misiniz?"

"Harika." Chloe'ye eve döneceğim düşüncesiyle gülümsemem daha da genişliyor. "Ben de tam seni aramaya geliyordum."

"Ne oluyor?"

"Lance ile çalışan çeteyi hatırlıyor musun?" "Elbette hatırlıyorum. O pisliklerle ne işin var?"

"Liderini bulmak için yardımına ihtiyacım var. Onda benim bir şeyim var." Dişlerini sıkar ve kaşlarını çatır.

"Yine soyuldun mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet, ama bu sefer biri nişanlımı kaçırdı." "Tanrım.

Kaçırıldı mı?"

"Evet, benimle evlenmekten kaçmaya çalıştıktan sonra." Kaşlarını daha da çatıyor. "Onu bulmama yardım edebileceğini umuyordum."

Kaçan ve kaçırılan bir gelin. Bu çok ilginç olacak gibi görünüyor. "Tabii ki yardım ederim."

Dünyamız hiç durmuyor ve sanırım ben bu hayat için yaşıyorum.

Okuduğunuz için çok teşekkürler.

Sırada, yakında çıkacak olan Relentless Sinner'da Jaxon'ın hikayesi var xx

Yazar Hakkında

YAZAR HAKKINDA

Faith Summers, USA Today'in en çok satan, sürükleyici çağdaş, yeni yetişkin ve karanlık mafya romantizm romanlarının yazarıdır.

Okuyucuların kalbini çalan, endişe dolu, hızlı tempolu, çekici hikayeler ve unutulmaz mutlu sonlarla tanınır.

Hukuk ve psikoloji alanlarında zengin bir akademik geçmişe sahip olan Faith, hikayelerini zenginleştirmek için gizem ve gerilim unsurlarını ustaca anlatılarına dahil eder.

Faith, kocası ve iki oğluyla İngiltere'de yaşamaktadır. Hikayelerini yazmadığı zamanlarda, ilham ve denge bulduğu bale derslerinde veya buz pateninde onu bulabilirsiniz.

Faith, Khardine Gray adıyla çağdaş ve fantastik romantizm türünde de eserler yazmaktadır.

Yazar Bağlantıları

E-posta: Faithsummers@blissromancepublishing.com Web

sitesi: www.faithsummers.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

